



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 429. Usque Ad Annum 483

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117816

Liber XXIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66052](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66052)

obsti-
bbor-
Oecu-
stan-
pbesi-
a quo-
Dios-
ionem
as Be.

irata,
erfe-
uiffet
ever-
o in-
cupo,
Au-
mul-
rum,
iten-
ccle-
mul-
chis-
Mo-
Ab-
steria
n ex-
ire



HISTORIA
ECCLESIASTICA.
LIBER XXIX.



S. LEO, PAPA.

LEO THRAX IMPERATOR ORIENTIS,
ET MAJORANUS IMPERATOR
OCCIDENTIS.

§. I.

Marciani obitus. Leo Imperator.

Marcianus Imperator, Bellum in Van-
dalos parans, indictis publicis sup-
plicationibus, procedentis populi
agmen pedes sequebatur, & Liberali ma-
nu Eleemosinas dispergebat. Cum ejus-
modi supplicationi 26. Jan. an. 457. Con-
stantino, & Rufo Consulibus, interfuis-
set, haud diu postea diem obiit, annos
natus sexaginta quinque, postquam sex,

Sæculum V.
A.C. 457.

*Theod. Lect.
Lib. 1.*

A a a 5 &

Sæculum V. & dimidio imperasset. Principis hujus
A. C. 457. memoriam virtutes, & præclara in Reli-

Chr. Pasch. gionem merita benedictam reddiderunt.
Marcel. Chr. Marciano successit Leo, in Thracia na-
tus, cui cognomen Magnus, seu Macela,
Tribunus, & urbis Selybriæ Præfectus.
Septima Februarii, anno 457. Rufo, &
Constantino Consulibus, Indictione de-
Chr. Pasch. cima, electus, & ab Anatolio Episcopo
Theoph. p. coronatus est. Annos ferme septende-
95. cim imperavit. (*)

§. II.

(*) Hic Liber XXIX. ultimus est, quem Interpres Protestans, hucusque germanice reddidit, & huic nullas adjecit Notas. Profecto! melius unacum Notis totam Versionem omisisset, si Religioni suæ consultum esse voluisset. Munus difficillimum in se suscepit Protestans iste, dum Historiam Ecclesiasticam Scriptoris Catholici vertere aggressus est; si enim omnia fideliter reddidisset, Protestantium causam totius Antiquitatis testimonio jugulasset. Dum vero Fleurii & SS. Patrum verba corripit, verax esse desiit, primamque, & præ ceteris Historiæ Scriptori necessariam proprietatem abjecit. Non nemo inter Protestantes quæstionem movit; an Vir Catholicus, Religionis suæ causa, idoneus Historiæ Ecclesiasticæ Scriptor esse possit? hic saltem istum Protestantem in flagranti deprehensum tenemus, quod Historiæ Ecclesiasticæ ne quidem Interpres idoneus sit, & ideo non sit, quia Religione Protestans est; nam dum, ut ipsemet in suis Præfationibus

§. II.

Sæculum V.
A. C. 457.

Timotheus Elurus in Cathedram Alexandrinam intrusus.

Sub ipsius Imperii initia, Eutyichis factio *Ep. Ægypt.*
in Ægypto recrudit. Mali causa fuit *Conc. Calc.*
Monachus, cui nomen Timotheus, & *p. 3. c. 22. 23.*
cogno-

nibus insinuat, a suis Lectoribus Protestantibus
periculum, & lapidem scandali (ita ipse loqui-
tur) amovere voluit, coactus est SS. Patres, &
Fleurium adulterare. Nempe ut suam Ecclesiam
defenderet, factus est proditor veritatis. Nec ta-
men suis depravationibus veritatem in Fleurii
Historia ita obscurare valuit, ut in oculis Legen-
tium, etiam Protestantium, si iudicio præditi sint,
non emicet. Notæ Versioni adjectæ, sicut in
Ecclesiam Romanam contumeliosæ, ita omni Fun-
damento destitutæ sunt. Interpres noster in Ec-
clesiam Catholicam ludit, qui suam nullibi no-
minare audeat, & callide quidem agit, nam si v. g.
Lutheranum se profiteretur, non haberet, quod
responderet interroganti, cur non potius Commu-
nionem Anglicam, aut Moscoviticam, aut Calvi-
ni, aut Hollandorum, aut alterius Ecclesiæ cujus-
cunque, quæ Catholica sit, amplecteretur? S. Scri-
pturam, Verbum Dei purum, crepat homo iste,
cum tamen absque Testimonio, & Auctoritate
Ecclesiæ Romanæ, quam contemnit, ne quidem
Jesum Christum verum Deum esse contra Aria-
num vel Mahometanum, vel Ethnicum ullatenus
demonstrare valeat. Romanorum PP. Potestati
insultat, & Christum Dominum Ecclesiam fun-
dasse

Sæculum V. cognomen Elurus, Presbyter, qui post
 A. C. 457. Concilium Calcedonense statim a Catho-
 licorum Communionem secesserat. De-
 fectionis focii fuere quatuor aut quinque
 Episcopi, & non nulli Monachi eadem
 Hæresis labe infecti, qui idcirco a Prote-
 rio, & Concilio Ægypti damnati, atque
 juben-

Theod. Lect.
Lib. I.

dasse putat Acephalam. Quod pertinet ad Do-
 ctrinam Catholicam de vera Christi præsentia in
 Eucharistia, malam Fidem suam, & pessimam suæ
 Ecclesiæ causam prodit, dum verba Fleurii, &
 SS. Patrum impudenter truncat, omittit, & mu-
 tat. Ubi Interpres noster de Satisfactione, de
 Merito, de Invocatione Sanctorum, loquitur, suam
 ignorantiam palam facit, quia sensum Catholicum
 non assequitur, & in hostem non existentem pug-
 nat; nihil in medium affert, nisi illud absurdum:
 Hæc Doctrina in Jesum Christum blasphema est,
 quod ipsius infinita merita, & honorem minuat.
 Verum hæc non tantum dicere, sed etiam demon-
 strare necessarium esset, quod autem impossibile,
 quia tres isti Articuli in claris S. Scripturæ verbis
 fundantur. In Articulo de Purgatorio sibi ipsi ad-
 versatur; quippe fatetur, primos Christianos ad
 Deum orasse pro Defunctis, ut cum ipsis secundum
 suam Misericordiam agere vellet, verumtamen ne-
 gat, esse tempus, aut locum, quo Deus Defunctis,
 postquam anima e corpore egressa est, quidquam
 indulgere possit.

At aliquis Protestans forte objiciet: a multis
 jam Sæculis Prælatorum Ambitio, Clericorum Si-
 monia, plebis Superstitio, Indulgentiarum mer-
 catura,

jubente Imperatore Marciano in exilium
 ejeti fuerant. Timotheus iste noctu
 Monachorum Cellulas circuiens, & per
 arundinem cavam immittens vocem, suo
 quemque nomine compellabat, dicebat-
 que, Angelum se esse de Cœlo missum,
 qui eos moneret, ut a Proterii Commu-
 nione recederent, & Archiepiscopum Ti-
 motheum, nempe se ipsum, eligerent.
 Conjectura est, ipsum ob eam ipsam cau-
 sam, quod per nocturnas tenebras cir-
 cuiret,

Sæculum V.
 A.C. 457.
 Niceph. XV.
 c. 16.
 Evagr. II.
 c. 8.

catura, milleni abusus satis probarunt, Ecclesiam,
 quam dicunt Romanam, a vera Fide defecisse,
 & Sponsam Christi non esse. A tali inprimis
 peto, ut edicat, in quam ergo orbis Partem vera
 Fides migraverit? vel forte inter solos Catholicos
 vitia, & abusus reperire est, & in Ecclesiis a Ro-
 mana separatis nulla crimina, nulli abusus! Dein-
 de etiam Synagogam olim plurima scedarunt vi-
 tia, quæ Christus Dominus in Evangelio expro-
 brat, nemo tamen ideo dixerit, Judæos Populum
 Electum, & veram Synagogam non fuisse. Tan-
 dem, Deo optimo Laudes! post Concilium Tri-
 dentinum, quod etiam Fleurius in sua Præfatio-
 ne notavit, abusus, & vitia maximam partem
 sublata sunt, ita ut Reformatoribus Ecclesiæ, quos
 Protestantes venerantur, illud jam centies obje-
 ctum, hodieque ingeri oporteat: *Sie haben
 das Kind baden wollen, weil sie aber hierzu
 von Gott nicht beruffen waren, so haben sie
 es gar ertränket.* Hinc vera Fides, heu! in inte-
 gris Regnis, inscrutabili Dei Judicio, interiit!

Sæculum V. cui ret, dictum fuisse: *Ailouros*, quæ vox
 A. C. 457. græca catur significat. Imperatore Mar-
 ciano vita functo crevit hominis auda-
 To. 4. Conc. cia, liberius in Concilium Calcedonenſe
 p. 898. verbis invehi cœpit, collectisque ſuæ fa-
 ctionis Monachis, in vicinia Alexandria
 habitantibus, urbem tanto tumultu im-
 plevit, ut orthodoxi domo pedem effere
 non auferent. Exinde validam Sedi-
 tioſorum manum conduxit, & favente
 occasione uſus, cum Dionyſius, Militibus
 in illa Provincia Præfectus, abeſſet, is
 enim in Superiore Ægypto diſtinebatur,
 occupata maxima Alexandria Eccleſia,
 quæ Cæſariana vocabatur, a duobus Epis-
 copis, ex illorum numero, qui damnati,
 & exilio puniti fuerant, nempe Eufebio
 Peluſiaco, & Petro Majumenſi Episcopopus
 creari voluit. Ergo Timotheus, his ar-
 tibus ordinatus, Baptiſmum celebravit,
 & omnes Episcopopus functiones pere-
 git.

Ubi Dionyſius Dux Alexandriam re-
 diit, cum ſciſet, Timotheum ex urbe
 abiſſe, ne regredi poſſet, prohibuit. Qua-
 re Sectatores ejus in furorem acti. Ergo
 Episcopopus Proterium quærun, qui ad
 Baptiſterium confugit, quod crederet,
 loci temporisque Sanctitate ſecurum ſe
 ibi futurum, erat enim Dies Paraſceves,
 29. Martii, eodem anno 457. at Schiſma-
 ticos nec loci Reverentia, nec Senis ætas,
 &

Victor. Chr.
 p. 899.

& veneranda canities a scelere cohibuit. Sæculum V.
 Irrumpunt in Baptisterium vecordes, mi- A.C. 457.
 cantibus armis, & Proterii, preces ad Proterius.
 Deum fundentis, ilia gladio perfodiunt;
 mortuum etiam supervacuis vulneribus
 lacerant. Tum Episcopi corpus, fune li-
 gatum, in loco, quem Tetrapylas, seu
 quatuor portas vocabant, omnis populi
 oculis exponunt, insultant, & vocife-
 rantur: *ecce! hic est Proterius!* ne quis
 esset, qui immane facinus nesciret. Nec-
 dum satiata rabie, cadaver per Civita-
 tem raptant, truncant, in mille frustra dis-
 cerpunt, fuere etiam, qui dilaniati visce-
 ra ori ingerere & degustare non horre-
 rent. Membrorum reliquiæ combustæ,
 cineres in ventum sparsi. Alii quoque
 viri sex cum Episcopo occisi. (*)

His fortiter scilicet gestis, Timotheus
 Alexandria omnibus Sacerdotii officiis p. 894.
 libere functus est. Hujus Ecclesiæ Bonis
 abusus, pecunias in suæ factionis homi-
 nes profundebat, maximo pauperum,
 quos inde sustentari oportuisset, damno.
 Concilium Calcedonense, omnesque, qui
 illud recipere, nempe S. Leonem Pa- p. 899.
 pam,

(*) Populo Alexandrino Gens nulla ferocior
 fuit, quod non solum hæc Episcopi cædes, sed
 etiam immanis olim in Judæos crudelitas, inau-
 dita in Hipatiam, sæminam doctissimam, sævitia,
 & plura alia exempla demonstrant.

Sæculum V.
A.C. 457.

pam, Anatolium Constantinopolitanum, Basilium Antiochenum, nam Maximus e vivis excefferat, & cunctos Episcopos Catholicos anathematizavit. Sacris Diptycis, Proterii Nomine deleto, suum, & Dioscori nomen inseruit. Proterii propinquos persecutus, ejusdem Patrimonium diripuit. Ex quatuor aut quinque Sectæ suæ Episcopis, aliquos apud se retinebat, alios in Ægypti Civitates mittebat, qui Episcopos Catholicos, eorumque Clericos vexarent. Senibus, quos Theophilus, & S. Cyrillus ordinaverant, ejectis, Hæreticos ordinari jubebat. Cathedras Pontificales, in quibus Proterius federat, confringi, & flammis tradi, atque Altaria, in Ecclesiis erecta, & consecrata, aqua marina lavari jussit. Monasteria Virorum, Virginumque, immixtis suæ factionis Clericis perturbabat. Communionem Episcoporum, aut Clericorum Catholicorum recipi, aut ipsos omnino pro Clericis haberi vetuit; hinc illi fugere, & latere cogebantur.

§. III.

S. Leonis Epistola ad Leonem Imp. & alice in Causa Timothei.

Ep. S. Leon.
118.

Ubi facinoris horrendi fama Constantinopolim pervenit, Anatolius sine mora, quæ compererat, ad S. Leonem perscripsit, & præterea, Hæreticos aliud Con-

Concilium ferociter postulare, in quo Sæculum V.
A.C. 457.
Calcedonensis Decreta abrogarentur;

Imperatorem quidem ex mentis propriæ motu insolens petatum rejecisse, nihilominus e re fore, si Papa ad eum scriberet, mentem bonam confirmaret, rogarique, ut tantis malis remedium ferret.

Ergo S. Leo Papa ad Leonem Imperatorem, cui jam prius felix Imperii Auspicium per litteras precatus fuerat, alteram Ep. 115.
al. 73.

dedit Epistolam, in qua hortatur, ut Auctoritati inconcussæ Concilii Calcedonensis constanter inhæreret, & Pacem Ecclesiæ Alexandrinæ redderet, quod tunc sperandum, si Episcopum a Catholicis ordinari præciperet. Hæc epistola nona Junii, Constantino, & Rufo Consulibus, id est, anno 457. data.

Partium quoque suarum esse S. Leo credidit, majorum Cathedrarum Episcopos excitare, ut consensu unanimi Bonam Causam sustentarent. In hunc finem ad Basilium Antiochenum epistolam dedit, cujus istud est initium: *Decuisset, ut Ordinationem tuam secundum consuetudinem Ecclesiæ, (*) vel tu, vel Fratres Nostri,* Ep. 118.

(*) Ex his habemus, S. Leonis ætate Consuetudinem Ecclesiæ fuisse, ut non solum Metropolitæ Occidentis, sed etiam Patriarchæ in Oriente post Electionem suam per epistolas Communionis a Sede Romana Confirmationem peterent.

Sæculum V. *Nostri, illius Provinciæ Episcopi, ad Nos*
A. C. 457. *perscriberetis; sed causæ sunt, quæ tibi id*
facturo, obstaculo esse potuerunt. Imperator Marcianus Sanctæ memoriæ per suas
epistolas consecrationis tuæ Nos certiores
fecit, & aliunde satis notus es Nobis, ut,
quin dignus sis, dubitare nequeamus.
 Hortatur deinde, ut scelestis Euty-chiano-
 rum molitionibus obstet, & Auctori-
 tatem Concilii Calcedonensis labefactari
 nullatenus patiatur. *Qui enim hoc Con-*
cilium oppugnant, inquit: Mysterium In-
carnationis destructum cupiunt. Nihil
mibi persuasum magis, Imperatorem, Pa-
triticium, omnesque Magistratus nihil, quod
Ecclesiæ nocere possit, Hæreticis concessu-
ros, si populorum Pastoribus animum con-
stare intellexerint. Mandat Basilio, ut
 hæc consilia ad omnes Episcopos, nem-
 pe suæ Provinciæ, transmittat. Eadem
 Epistola ad Juvenalem Jerosolymitanum,
 & Euxitheum Thessalonicensem missa.
 Data est 23. Aug. 457.

Haud diu post hæc S. Leo, occasio-
 nem litteras mittendi nactus, per quem-
 dam, nomine Geroncium, Constantino-
 polim rediturum, tres prima die Sept. de-
 dit epistolas, unam ad Julianum Coanum,
 qua mandabat, ut epistolas ad Metro-
 politanos datas reddi curaret; querebatur
 etiam, quod aliqui dicerent, epistolam
 suam ad Flavianum obscuritate laborare,
 &

& longiore explicatione opus esse. Alteram epistolam dedit ad Aetium Presbyterum, cui dicit, scripsisse se Patricio Aspario, Sporatio, & pluribus aliis; *mitto tibi etiam, inquit, exempla litterarum, quas Episcopi Galliae, & Italiae, ad nos scripserunt, ut cognoscatis, quam arcte nos eadem Fides jungat.* Epistola tertia ad Leonem Imperatorem scripta est, ut magis magisque in proposito Concilium Calcedonense protegendi confirmaret. Eadem tempestate in Occidente imperabat Majoranus, Ravennae, Imperatore Leone conscio, proclamatus.

Sæculum V.
A. C. 457.

Ep. 122. ab.
74.
Marcel. Chr.
Idac.

§. IV.

Episcopi ex Ægypto Constantinopoli.

Inter hæc aliqui Episcopi ex Ægypto, cum Timothei insidias evasissent, Constantinopolim delati, omnia, quæ sibi contingerant, Anatolio Episcopo enarrarunt. Tum Libello omnium Episcoporum Ægypti, & Clericorum Alexandrinorum Nominibus Leoni Imperatori tradito, memorabant, ipsum in Imperii sui Auspiciis epistolas ad Episcopos Metropolitans dedisse, Fidei Catholicæ faventes, atque omnium Antecessorum suorum, & speciatim Marciani Imperatoris mandata confirmasse. Deinde referebant intrusum Timotheum, Proterium trucidatum, & Persecutionem, sub qua Catholici gement, & subjungebant

Conc. Calc.
p. 3. c. 22.

Sæculum V.

A. C. 457.

gebant hæc verba: *Igitur supplices rogamus, ut ad Sanctissimum Archiepiscopum Romanum, Antiochenum, Ferosolymitanum, Thessalonicensem, Ephesinum, & ad quos tibi videbitur, scribas; hi enim tibi ea, quæ Legibus Ecclesiasticis statuta sunt, exponent. Rogamus etiam, ut usurpatorem Ecclesia Alexandrina expelli, & meritas pœnas subire jubeas, tumque ut juxta Canones, & antiquam consuetudinem, Concilium totius Ægypti Diœcesis orthodoxum eligat virum dignum, qui in Cathedra S. Marci sedeat. Si post hæc Concilio opus erit, quod futurum non putamus, confidenter conveniemus, non ut discutiamus causam Fidei, de qua non dubitamus, sed ut Timothei molimina examinentur. Rursus humiliter petimus, ut huic viro prohibeas, ne ullos Episcopos, aut Clericos ordinet, ne officium celebret, & nihil novi in Ecclesiis nostris moliatur, sed jubeas, ut Ecclesiæ Alexandrinæ Bona Seniorum ex Clericis consilio administrantur, omnes Clerici Catholici in Ecclesiis suis in pace vivere sinantur, & ut in hunc finem mandata tua ad valde Magnificum Ducem Dionysium, aliosque cujuslibet Provinciæ Judices dirigas.* Huic epistolæ Episcopi quatuordecim, quatuor Presbyteri, ex quibus duo Ecclesiæ Alexandrinæ economi erant, & Diaconi duo, nomen apposuerant.

Timo-

Timotheus quoque Legatos Constanti-
 nopolim misit; hi Imperatori Domini sui
 nomine epistolas porrexerunt; sed ante-
 quam responderet, Imperator jussit, ut Fi-
 dem suam palam facerent, & quid de Con-
 ciliis sentirent, edicerent. Ergo, dato li-
 bello, confessi sunt, se Fidem Nicenam
 tenere, & eidem nihil addere. Item se
 Concilia Ephesina (nimirum tam Conci-
 liabulum Dioscori, quam Legitimum sub
 S. Cyrillo) recipere. At Concilia, Con-
 stantinopolitanum, & Calcedonense re-
 jiciebant, petebantque, ut Imperator ad
 Archiepiscopum suum Timotheum Re-
 sponsorias daret. Huic Libello nemo
 subscripserat, ne exiguus Schismaticorum
 numerus proderetur, quippe non plures
 quatuor Episcopis Timotheum sequeban-
 tur. Alium etiam Timotheus ad Impe-
 ratorem misit commentarium, captio-
 se perplexum, in quo monstrari dicebat,
 S. Leonem, Concilium Calcedonense, &
 omnes Orientis Episcopos, Nestorianos
 esse.

§. V.

Leo Imperator Episcopos consulit.

Leo Imperator, hisce libellis ad Anato-
 lium Episcopum Constantinopolitanum
 missis, significabat, populum Alexandri-
 num, Magistratus, Nautas petere, ut Ti-
 motheum Episcopum habere sinerentur.

Bbb 3 Vero

Sæculum V.
 A. C. 457.

Conc. Calc.
 p. 3. c. 24.

Leo ep. 21. al.
 75. c. 4. ep.
 126. c. 2.
 Gennad. de
 Script. n. 71.

Conc. Calc.
 p. 3. c. 21.

Sæculum V. Verosimile est, etiam Libellos supplices
A.C. 457. horum omnium nomine Imperatori fuisse
 oblatos. Ergo Imperator Anatolio præ-
 cipiebat, ut Clericis suis, & Episcopis Ca-
 tholicis, qui tunc Constantinopoli ver-
 sabantur, collectis, ipsorum mentem tam
 super ordinatione Timothei, quam Con-
 cilio Calcedonensi exquireret; nam Schis-
 matici instabant, ut, illo rejecto, & Epis-
 copis denuo congregatis, Fides novo exa-
 mini subjiceretur.

Conc. Calc. Anatolius acceptis Imperatoris man-
p. 3. c. 23. datis Concilium Constantinopoli coegit.
p. 900. Id dispicitur ex Episcoporum Ægyptio-
 rum Libello, in quo ad ultimum petunt,
 ut epistolam Synodalem scriberet ad S.
 Leonem Papam, ad Episcopos Antioche-
 num, Jerosolymitanum, Thessalonicen-
 sem, Ephesinum, aliosque, ad quos visum
 fuisset, qui Imperatorem docerent, quid
 sibi juxta Canones faciendum esset, ut
 tantos motus compesceret. Conjectura
 est, hujus Concilii fructum fuisse Ana-
 tolii epistolam ad Leonem Imperatorem
 datam, in qua indicat, se S. Leoni Papa,

Conc. Calc. & omnibus Metropolitibus scripsisse; tum
p. 3. c. 26. ad quæstiones Imperatoris respondens,
 pronuntiat, ordinationem Timothei non
 esse validam, & contra Canones factam.
 Concilium Calcedonense nihil, quod ve-
 ræ Fidei consentaneum non sit, definiisse;
 & illud ab iis tantum laceffi, qui Ecclesie
 pacem turbatam vellent.

Leo

Leo Imperator rationem habuit in Sæculum V. gentis difficultatis, sine qua Concilium A. C. 457. universale congregari non posset; plurimis enim Episcopis longissimam professionem molestiis plenam fore, alios gravi atate, alios male affecta valetudine, alios cum paupertate conflictantes sine aliquo crudelitatis genere ad iter capesendum cogi non posse. Satis ergo facere se existimavit, si ad primarum Sedium Episcopos scriberet, & eandem mitteret epistolam, quam ad Anatolium dederat, eo solum discrimine, quod Anatolio illos solum Episcopos, qui Constanti- nopoli essent, cogere præcepisset, alios vero totius Provinciæ Præsules convoca- re juberet. Nomina Episcoporum fer- to. 4. Cone. me sexaginta, ad quos hæc circularis epi- p. 810. 891. stola missa, habemus. Primi ponuntur Baluz. No- va Coll. p. S. Leo Papa, Basilius Antiochenus, Juve- 1422. nalis Jerosolymitanus, Epiphanius Apa- mien- sis, Secundæ Syriæ Metropolita, Do- rotheus Tyriensis, Joannes Damascenus, Pelagius Tarsensis, Orestes Anazarbensis, Stephanus Hierapensis, & Ibas Edesse- nus. Omnes istæ Imperatoris epistolæ a Magistrianis delatæ sunt; Anatolius etiam Diaconum suum Asclepiadem mi- sit. Imperator hac super re etiam a tri- bus celeberrimis Anachoretis consilium expetiit, nempe a S. Simeone Stilite, S. Jacobo, & S. Baradato. Priusquam ce-

Sæculum V.
A. C. 457.

tera prosequamur, dicendum nobis est, quales hi viri Sancti fuerint, quorum consilium sicut & primorum in orbe Episcoporum requirebatur.

§. VI.

S. Jacobus Syrus, & S. Baradatus.

Theod. Philot. c. 21.

Inter memoratos tres viros Senior erat S. Jacobus, quem Syrum vocabant, S. Maronis Discipulus. Hunc in monte triginta stadiis, id est, una Leuca, & dimidia ab urbe Cyrensi distante degentem, Theodoretus optime noverat. Is sub Dio vivebat, sine tecto, sine claustro, omnibus aeris injuriis nunquam non expositus, & oculis ad se invisentium conspicuus. Jam solis radiis adustus, alio tempore nivibus contactus visebatur. Sub veste catenas ferreas magni ponderis gestabat. Nunquam ignem excitabat, ne quidem ut sibi cibum coqueret; nihil autem præter lentem, aqua maceratam, manducabat. Multa patrabat miracula, febribus, aliisque morbis laborantes sanans, & Dæmones ejiciens. Aqua, cui benedixisset, variis malis medebatur. Puerum annorum quatuor defunctum vitæ reddidit, quem Theodoretus se vidisse, & Patrem ejus miraculum enarrantem, audivisse dicit. Cum vir Sanctus ægrotaret, populus circa eum congregabatur, corpus defuncti ablaturus, nam ipso

ipſo vivente Eccleſia fuerat ædificata, ad Sæculum V.
 quam, ſi moreretur, Reliquiæ deferren- A. C. 457.
 tur. Theodoretus loculum eidem præ-
 paraverat in Eccleſia Apoſtolorum; at
 S. Anachoreta precibus instantiſſimis coe-
 git Episcopum, ut promitteret ſe corpus
 ejus in ſuo monte ſepulchrum, cumque
 locus illuc fuiſſet translatus, in eo S. Ja-
 cobus Prophetarum, Apoſtolorum, Mar-
 tyrumque Reliquias, quas undecunque
 collegerat, condidit, ne quis dicere poſ-
 ſet, hoc ipſius eſſe ſepulchrum, corpus
 vero ſuum in alio loculo prope Sancto-
 rum iſtorum Reliquias deponi voluit.

S. Baradatus initio tuguriolum inha-
 bitabat, penitus incluſus; in rupem de- *ibid. c. 27.*
 inde aſcendit, & quaſi arculam intravit,
 adeo exiguam, ut caput erigere non poſ-
 ſet; quia autem ligna arcte ſatis non jun-
 gebantur, quaſi in aviario ſedens, pluviis,
 & ſolis ardoribus patebat. Cum diu ibi
 fuiſſet, ſuadente Theodoto, Episcopo
 Antiocheno, exiit, & habitavit ſub Dio,
 verſus quod extenſas manus continuo te-
 nebat. Tunica pellicea veſtiebatur, quæ
 totum corpus ita tegebat, ut ſolummo-
 do nares, & os ad hauriendum aerem
 paterent. Ad quaſtiones ſe interrogan-
 tium aptiſſime reſpondebat, & Theodore-
 to teſte, illis multo ſapientius argumenta-
 batur, qui Ariſtotelis labyrintho inextrica-

Sæculum V. bili operam dederunt. Nihilominus vir
 A.C. 457. erat profunda humilitate.

§. VII.

S. Simeonis Stylitis Initia.

s. 26. vita per Anton. ap. Rosweid. p. 170. Theod. Philoth. cap. 26. Sanctus Simeon in Ciliciæ oppido, quod *Sisan* dicebatur, in finibus Syriæ natus, anno ætatis decimo tertio oves Patris sui pascebat. Una die, qua ob vim cadentis nivis gregem educere non poterat, cum parentibus in Ecclesiam concedens, illud ex Evangelio recitari audivit, ubi legitur; Beatos esse, qui lugent, & infelices, qui rident, rursusque, Beatos, qui puro sunt corde. Quæsit ex aliquo Sene, qua ratione hanc felicitatem consequi posset; is respondit, per jejunium, orationem, humilitatem, & paupertatem, suavitque, ut aliquod Monasterium adiret. Morem gessit juvenis, & Monasterium vicinum ingressus, inter Monachos duobus annis initiatus est. Cum vero vitæ perfectioris desiderio vehementer ageretur, Theledum oppidum, ad radices montis Coryphi inter Beream, & Antiochiam, situm se contulit. Duo ibi erant Monasteria, in quorum altero Monachis octoginta Heliodorus præerat. Ibi Simeon per annos decem moratus, vitæ austeritate ceteros Confratres longe superavit; nam, cum alii altera semper post intermediam diem cibum caperent, ipse

Luc. 6, 21.
25.

Philoth. c. 4.

ipse bis tantum in Septimana reficiebatur. Quamvis vero Decani juvenilem zelum reprimere conarentur, & insolitam abstinentiam inobedientiæ loco haberent, persuadere non poterant, ut sibi ipsi mitior esset.

Quadam die funem, ad attrahendam ex puteo aquam ex palma factum, & contractantium manibus asperum, corpori ab umbilico usque ad collum circumduxit; lacerabatur caro, jamque ultra decem dies hanc loricam tulerat, cum gravis odor, & fluentes sanguinis guttulæ insolitum rigorem prodiderunt. Vix ab eo impetrarunt, ut deponeret, cumque viderent, sæpius reprehensum in castigatione corporis modum non servare, Monasterio expulerunt. Ipse in deserta illius montis se recepit, descenditque in cisternam siccam, ubi continua oratione Deum laudabat. Post lapsum dierum quinque pœnitentia subiit Monasterii illius Præfectos, quod bonum Simeonem abegissent; missi igitur, qui eum quærent, inventum, injecto fune e puteo extraxerunt. Haud multo post Thelansiam, oppidum ad pedem montis prope Antiochiam positum, abiit, & inventa cellula tres annos ibi inclusus permansit.

Tum Simeonem nostrum desiderium incessit, Moysen, & Eliam per dies quadraginta absque omni refectione jejunantes

tes

Sæculum V. tes imitandi. Basso, vicini Monasterii
 A. C. 457. Abbati, etiam Presbyterorum, ruri Mi-
 nistrantium, cura erat demandata; hunc
 Simeon rogat, ut nihil omnino cibi in
 suo tugurio relinqueret, atque aditum
 injecta terra occluderet. Dicit ei Bassus,
 se ipsum interimere non esse virtutem, sed
 criminum omnium maximum. Respon-
 det Simeon: *Pater mi! depone hic decem
 panes, & vas aqua plenum; si cibus tibi
 fuerit necessarius, comedam.* Quod pete-
 bat factum est. Post elapsos quadragin-
 ta dies Bassus rediit, injectam terram ab
 ostio removit, atque ingressus intactos pa-
 nes, & vas plenum vidit, Simeonem vero
 sine voce, sine motu, sine halitu in terra
 prostratum. Abbas spongiam petiit a
 circumstantibus, qua cum labia jacentis
 humectasset, Divina ei præbuit Mystera;
 ipse his recreatus, surgit, & paucillum
 de cibis sibi allatis gustavit, erant autem
 Lactuca, Cichoreum, & alia similia olera,
 quæ lente masticabat, & sensim deglutie-
 bat. Bassus, lætitiæ ianans, ad Mo-
 nasterium suum, in quo ducenti, & plu-
 res, Monachi numerabantur, reversus,
 S. Simeon Mirabilem Deum in Sanctis suis prædi-
 Stylites. cabat. Ex illo tempore Simeon singulis
 annis quadraginta dies continuos jejuna-
 vit, jamque tunc cum Theodoretus hæc
 scripsit, per annos viginti octo inauditam
 abstinentiam servaverat. Primis diebus
 stabat,

stabat, deinde sedebat, in oratione perseverans, tandem in pavimento prostratus, & semimortuus perseverabat.

Sæculum V.
A. C. 457.

Cum in Cellula prope Thelanissam annos tres exegisset, in montis apicem ascendit, fecitque locum muro incingi, in quo se ipsum inclusit; catena ferrea, viginti cubitos longa, una extrema sui parte cruri ejus dextero, altera ingenti saxo erat juncta, ita ut etiamsi voluisset, illo spatio exire non potuisset. Ibi Rerum Cœlestium Meditationi vacabat. Melecius illa ætate Chorepiscopus Antiochenus consilium dedit, ut hanc catenam dimitteret, dicens, Voluntati Humanæ sat virium esse, ut corpus rationis vinculo continere possit. Morem gessit momenti Simeon, tumque accersitus ferrarius catenam solvit. Hic idem Melecius, exinde Episcopus Mopsuestenus, Theodoreto in paucis amicus, fuisse videtur.

S. Simeonis fama percrebescente, homines non ex vicinia modo, sed multorum dierum itineribus ad eum veniebant. Paralyticos adducebant, alii rogabant, ut diversa morborum genera sanaret, aut fæminis sterilibus fæcunditatem impetraret. Multi, quod optaverant, assecuti, cum gaudio revertentes, accepta beneficia vulgabant, quod plures alios invitabat, ut similia experturi Sanctum adirent. Tandem plurimi ex omnibus

nibus

Sæculum V.
A. C. 457. nibus Nationibus, Ismaelitæ, Persæ, Armeni, Iberi, (*) Omeritæ, & remotissimi Arabes ad hunc montem convolabant, alii ab extremis Occidentis partibus, ex Italia, Gallia, Hispania, & magna Britannia advenerunt. Viri fama ad Æthiopes usque, & errantes Scythas pervasit. Romæ tanta Sanctitatis ejus opinio fuit, ut artifices parvas viri icones ante ostium omnium tabernarum ponerent, quo eisdem Patrocinium sibi conciliarent. Hæc sibi fuisse relata Theodoretus testatur.

§. VIII.

S. Simeon in Columna.

Importunæ erant Simeoni innumerabiles hominum turbæ, se circumdantium, & contrectare gestientium, ut saltem ex contactis pellibus, quibus vestiebatur, aliquam Benedictionem acciperent. Ipsi vero arrogantia genus videbatur, honores pene Divinos admittere, & permolestum semper advenientium turba premi; hinc consilium cepit, ut deinceps in
columna

(*) Hi Iberi in Iberia habitabant, Regione Asiæ inter Colchidem ad Occidentem, & Albaniam ad ortum, Armeniæ Majoris ad meridiem contermina, ad Boream montibus Caucateis definita. Populi Iberes Straboni, alius Iberi, vulgo Giorgiani, quamvis Giorgiana Regio magnam Armeniæ Partem complectatur. Carol. Steph. Dict.

columna stans permaneret. Primo igi-
 tur columnam sibi extrui jussit, cuius al-
 titudo erat sex cubitorum, deinde duo-
 decim, tum viginti duorum, & tandem
 triginta sex, unde sibi nomen Stylitis pe-
 perit, nam *Stylos* græce columna sonat.
 Multi insolitum vitæ genus vituperare,
 aliqui ridere; at Theodoretus singularis
 Providentiæ Divinæ effectum esse credi-
 dit, ut omnium oculos rarissimum spe-
 ctaculum perstringeret; & enimvero
 Episcopum a vero non aberrasse, mira-
 cula, quæ Simeon tam antea, quam se-
 quenti tempore patravit, manifesto indi-
 cio sunt.

Monachi ex illo deserto miserunt, qui
 virum interrogaret, cur genus vitæ a ce-
 terorum more adeo abhorrentis duceret?
 & ipsorum nomine juberet, ut ea relicta,
 viam a Patribus suis tritam sequeretur;
 Legato autem suo secreto in mandatis
 dederant, ut, si prompte obediret, eum
 in columna stare permetteret, si resiste-
 ret, seque propriæ voluntatis mancipium
 ostenderet, vi adhibita descendere coge-
 ret. Ubi nuncius advenit, & quid Pa-
 tres juberent, Simeoni exposuit, confe-
 ssim pedem unum descensurus movit;
 tum nuncius manere jussit, & bono ani-
 mo esse, Deum enim ipsi hanc vivendi ra-
 tionem inspirasse. Monachi quoque
 Ægyptii, quibus rei insolentia scanda-
 lum

Sæculum V.
 A.C. 457.

Evagr. I.
hist. c. 13.

Theod. Lect.
II. p. 565.

Sæculum V. lum creabat, miserunt, qui excommuni-
A. C. 457. cationem nunciarent; postea autem,
 quanta esset viri Pietas, edocti, ad ejus
 Communionem redierunt. Dominus,
 Episcopus Antiochenus, ad eum invisit,
 & vitæ rigorem admiratus, eidem Sacra-
 menta præbuit.

Ex quo Simeon in Columna stetit,
Theod. p. magnum Infidelium, Iberorum, Arme-
 883. norum, Persarum, & imprimis Arabum
 Ismaelitarum numerum ad Fidem con-
 vertit. Integræ ducentorum, vel tre-
 centorum, aut mille etiam hominum co-
 hortēs ad eum videndum veniebant,
 magno clamore majorum suorum Super-
 stitioni, & turpi Veneris cultui renuncia-
 bant, & in Sancti viri conspectu Idola
 sua confringebant. Baptizabantur, & ex
 ore ipsius leges, secundum quas exinde
 victuri erant, accipiebant. Hæc testis
 præsens narrat Theodoretus; quippe una
 die prope fuit, ut protereretur ab his
 Barbaris, cum singuli, ut S. Simeon jusse-
 rat, Benedictionem Episcopalem ab ipso
 accipere gestirent. Eodem Theodoro
 p. 885. teste Simeon Prophetiæ Donum habebat,
 atque biennio antequam res eveniret,
 terræ siccitatem, & futuram famem, rur-
 susque ingentem erucarum multitudi-
 nem prædixit.

§. IX.

Sæculum V.
A.C. 457.*S. Simeonis vitæ ratio.*

Sanctus Simeon nulla re frequentius quam oratione occupabatur; hanc p. 887.
jam corpore erecto, jam inclinato peragebat. Se autem profundissime inclinans, fronte pedum articulos contingebat, quippe continua jejunia corpus ita extenuaverant, ut pro ventre esset ventris locus. Cum orans sæpissime inclinaretur, quadam die id millies ducenties quadragies quater factum numerarunt. In Festis solemnioribus noctes stans extensis manibus agebat. Tota nocte in oratione, & etiam die usque ad Nonam p. 888.
consumptis, adstantes docere incipiebat, tum, quæ peterent, auscultabat, ægrotos sanabat, lites componebat. Occidente Sole iterum in orationem se dabat. Cibum in septimana semel, in quadragesima nunquam sumebat. Mulieres columnæ ejus septa non ingrediebantur; nec ipsam Matrem in conspectum admisit, sed cum in illo loco defuncta fuisset, elata voce pro quiete animæ ejus oravit. (*) Vestem gerebat pelliceam, usque ad talos dependentem, caput tegebat tiara, seu pileo-

*Anton. vita
ap. Roswei.
Evagr. 1.
c. 14.*

(*) Optimum contra Protestantes Testimonium! oravit S. Simeon pro Matre, postquam animam e corpore egressam scivit, ergo crede-
Hist. Eccles. Tom. VI. Ccc bat,

Sæculum V.
A.C. 457. pileolus, quo illius Regionis indigenæ uti solebant. Barba proluxa pectori insidebat. In suprema columnæ parte septum erat, quale in nostris suggestis esse solet, cui ad populum loquens innitebatur.

S. Simeon universalis Ecclesiæ curam non omittebat, sed contra Paganos, Judæos, & Hæreticos pugnabat. Quandoque Imperatoribus scribebat, Theodosio enim in causa cujusdam Synagogæ Antiochenæ scripsit. Sæpe Magistratum zelum excitabat, & ipsos Episcopos hortabatur, ut majori sollicitudine ovium

Theod. Lett. p. 565. Philoth. p. 886. suarum saluti invigilarent. Marcianus Imperator sumpto privatae sortis habitu, ad eum invisit, & admiratus est viri prudentiam. Rex Persarum quoque Simeonem reverebatur, cumque aliquando Legati de eo mentionem fecissent, de miraculis & vitæ ipsius instituto narrantes audiens multum delectatus est, Regina conjux ejus oleum, cui Sanctus benedixisset, petiit, atque tanquam donum pretiosissimum grati animi indicis recepit. Omnes Proceres, non obstantibus Magorum calumniis, merita Simeonis audire cupiebant, & virum Divinum vocabant. Ipse autem tanta circumdatus gloria

bat, dari tempus, & ex consequenti etiam locum, in quo defunctorum animæ viventium precibus juvari possent,

gloria se hominum miserrimum credebat. Sæculum V.
A. C. 457.
Facillimus ad eum omnibus patebat accessus; lene erat alloquium, & jucundum. Quibuscunque interrogantibus, civibus, rusticis, mendicabilis comiter responsum dabat. Ad eos, quos ab infirmitate liberaverat, dicebat: *si quis ex te quærat, quis te sanaverit; dices, Deum te sanasse, cave, ne de Simeone verbum immisceas, si feceris, prædico, infirmitatem redituram.* Theodoretus, qui Sanctum sæpe viderat, collocutus fuerat, & Simeone inter vivos agente, vitam ipsius compendio conscripserat, prævidens, se tot prodigia lecturis ægre fidem facturum, addidit hæc verba: *Quamvis, quotquot homines vivunt, ut ita dicam, totidem mihi testes sint, timeo, ne mea narratio legentibus fabula videatur, omni veritatis specie destituta. Nam quæ hic aguntur, supra humanas vires sunt. Homines autem, ea quæ audiunt, cum viribus Naturæ conferre adsueverunt, & si quid supra esse constet, illis mendacium videtur, qui rerum Divinarum rudes sunt.*

p. 887.

Philoth.
p. 877.

Hic est igitur Magnus Simeon Stylites, quem super Concilio Calcedonensi Leo Imperator consuluit. Responsorias, *Evagr. II. hist. c. 10.* quas ad Imperatorem dedit, non habemus, sed illa superest epistola, quam ad Basilium Episcopum Antiochenum dedit, in hunc modum: *Acceptis vestris litteris,*

Ccc 2

Impe-

Sæculum V. *Imperatoris zelum, Religionem, & pium*
 A. C. 458. *in Patrum Fidem affectum admiratus sum.*

Hoc Donum non a nobis est, ut dicit Apo-
stolus, sed a Deo, qui ad preces vestras hanc
bonam voluntatem Principi dedit. Quapropter, quamvis vilis ego sim, contemptibilis, & abortivus inter Monachos, mentem meam Cæsareæ Majestati aperui, & edixi, quid de Fide sexcentorum triginta Patrum, Calcedone congregatorum, sentiam, quod nempe in hac Fide, a S. Spiritu revelata, confirmem, & perseverem. Si enim Salvator Noster in medio duorum vel trium, in Nomine suo congregatorum, præsens est, quomodo fieri possit, ut Spiritus Sanctus in medio tot Episcoporum non sit? ergo pro vera Religione, sicut Josue pro populo Israelis firmus sis, & constans. Rogo te, ut meo nomine pios tuos Clericos, & populum fidelem salutes.

§. X.

S. Leonis epistolæ Constantinopolim datæ.

Cum S. Leo Papa comperisset, Episcopos Ægypti Catholicos Constantinopolim confugisse, plures ad eos dedit epistolas, quibus exules consolabatur, & hortabatur, ut animum caperent. In epistola ultima, 21. Martii, anno 458. data, eorum Nomina usque ad quindecim ponit, quorum primi Nestorius, Athanasius,

sius, Paulus, Petrus, & Theonas le-Sæculum V.
 guntur. Interim etiam ad Anatolium A. C. 458.
 Constantinopolitanum, & Leonem Im-
 peratorem epistolas dabat. In una ad
 Anatolium epistola queritur, ex ejus Cle-^{ep. 124.}
 ricis aliquos Hæreticorum esse fautores, ^{al. 76.}
 & hortatur, ut, si eos corrigere non va-
 leat, ab Ecclesia separet, cumque Anato-
 lius mandata negligeret, eum vehemen-
 tius in altera epistola sui officii admonet, ^{ep. 126.}
 & speciatim Presbyterum Atticum notat,
 quod in Ecclesia contra Fidem Catholi-
 cam, & Concilium Calcedonense ad po-
 pulum dixisset. Jubet, ut dicta publice
 retractet, & Doctrinam Eutychem con-
 demnet. Anatolio non probabatur, S.
 Leoni Clericos suos adeo curæ esse. At-
 ticus etiam Presbyter Apologiam misit,
 in qua affirmabat, semper invisum sibi
 fuisse Eutychem. Ad hæc S. Leo, Ana-
 tolio scribens, respondet: *ne mali vertas,*
quod ea, quæ de Clericis tuis dicebantur, ti- ^{ep. 128.}
bi examinanda rescripserim; non læsi Dig- ^{al. 77.}
nitatem tuam, sed consului famæ tuæ; hæc
enim æque ac mea mihi cara est. Quod
ad Atticum Presbyterum pertinet, verbo-
rum, quibus utitur, ambiguitas confirmat
ea, quæ de ipso ad nos relata sunt. Nam
aliud est inimicitia, quæ etiam inter Ca-
tholicos viget, & aliud est error, quem
vera Fides damnat. Ergo necesse est, ut
luculenter edicat, quid in Eutyche damnet,

dis invasissent, avellat. Notat discrimen ^{Sæculum V.}
 libellorum, quorum exempla sibi Impe- ^{A. C. 458.}
 rator miserat, quod Catholici libello suo
 supplici subscripsissent, & quisque nomen,
 & conditionem suam ingenue apposuif-
 set, Hæretici vero non subscripsissent, ne,
 quam pauci essent, & viles, ipsi prode-
 rent. Concilii Oecumenici obtinendi
 spe abjecta, petebant saltem colloquium, ^{ep. 132.}
 ubi sua proferre argumenta possent; at ^{al. 78.}
 S. Leonem nihil a Sententia dimovere
 potuit, in nullum Doctrinæ examen cum
 Hæreticis esse consentiendum. At vero
 Legatos in Orientem se missurum, quod
 Imperator jusserat, pollicetur, non hunc in
 finem, ut cum Fidei hostibus disputarent,
 sed ut illos, qui bona fide discere cupient,
 doceant. Nam, inquit, quæ Niceæ, &
 Calcedone decisa fuere, in quæstionem
 adducere nullatenus audemus. Hæc epi-
 stola 22. Martii anno 458. data.

Itaque S. Leo, ut promiserat, post ^{ep. 133.}
 menses quatuor Legatos misit, Domitia-
 num, & Geminianum Episcopos, quibus
 nihil aliud mandatum, quam ut Impera-
 torem sollicitarent, ad Ecclesiæ pacem
 procurandam; id enim cognoscitur ex
 ipsius epistola, 17. Aug. anno 458. data,
 ubi cum de flagitiis Timothei Eluri loqui-
 tur dicit: *non equidem vindictæ cupidi-
 sumus, sed nobis Sacerdotibus cum Mini-
 stris Diaboli societas esse non potest.* ^{u. 4.} Si

CCC 4 eos

Sæculum V. eos ad Pœnitentiam redire viderimus, licet
 A. C. 458. bit nobis pro eis Deum precibus pulsare,
ne æternum pereant. Haud multo post,

ep. 134. nempe 20. Aug. Imperatori misit differ-
 al. 97. tationem de Fide ampliolem, quam pro-
 miserat; in ea Myſterium Incarnationis,
 & Redemptionis tractat, & errores Ne-
 ſtorii, & Eutyſchis ea ferme methodo,
 qua in epiſtola ſua ad Flavianum, refel-
 lit, vim argumentorum præprimis in eo
 ponens, neceſſarium eſſe credere, Jeſum
 Chriſtum veram carnem, qualis noſtra
 eſt, aſſumpſiſſe. Huic epiſtolæ excerpta
 ex Latinis, & Græcis Patribus, ſcilicet
 S. Hilario, S. Athanaſio, S. Ambroſio,
 S. Auguſtino, S. Joanne Chryſoſtomo,
 Theophilo Alexandrino, S. Gregorio Na-
 zianzeno, S. Baſilio, & S. Cyrillo Alexan-
 drino adjunxit.

§. XI.

*Decretales ad Nicetam, & Neonam
datæ.*

Aquileja inter urbes Italiae potentiffima,
 ab Attila, illam orbis partem deva-
 ſtante, capta fuerat, & direpta. Multi
 in captivitatem abſtracti; quorum aliqui
 Idolothyta manducaverant, aut paſſi fue-
 rant, ut rebaptizarentur; alii e captivi-
 tate reduces mirabantur, uxores ſuas aliis
 viris nupſiſſe. Nicetas Epiſcopus Aqi-
 lejensis ſuper his quæſtionibus S. Leonem
 conſi-

consuluit, cui S. Leo data epistola De Sæculum V.
cretali 21. Martii, Majoriano Consule, id A.C. 458.
est, anno 458. respondit. Quod tangit ep. 129.
mulieres, quæ ad secundas nuptias con- al. 79.
volarunt, quod crederent, maritos suos
fuisse occisos, aut nunquam redituros,
S. Leo decernit, si mariti redierint, uxores
eorum teneri, ut denuo iisdem jun-
gantur, sub pœna Excommunicationis,
quia primum matrimonium semper va-
luit, etsi maritus secundus excusari pos-
sit. Quos dira fames, aut vitæ amor ad
manducandas carnes immolatas compu- c. 5.
lit, agant pœnitentiam, quæ vero magis
ex doloris vehementia, quam temporis
spatio æstimetur. Qui metu, aut erro- c. 7.
re rebaptizari sustinuerunt, ignorantes
id lege prohiberi, his injungatur Pœni-
tentia, atque manuum Episcopi imposi-
tione reconciliabuntur; de tempore Pœ-
nitentiæ demetur, quantum videbitur,
si pœnitentes Senectus, morbus, vel
quodcunque aliud periculum premat.
Qui semel baptizati fuerunt, sed ab Hæ-
reticis, solummodo impositione manuum,
cum invocatione Spiritus Sancti confir-
mentur, ut Sanctificationem accipiant,
quam Hæretici non dant. (*) Ceterum

Ccc 5 S. Leo

(*) Nihil frequentius occurrit, ubi Sermo de
Disciplina Ecclesiæ est, quam mentio de Manuum
Impositione: at non semper satis perspicuum,
quid

Sæculum V. S. Leo Nicetæ præcipit, hanc epistolam
 A.C. 458. omnibus illius Provinciæ Episcopis com-
 municari, ut unam Disciplinam omnes
 observent.

Ad eundem annum, sub Majoriani
ep. 135. al. Consulatu referenda est S. Leonis episto-
37. v. Quesn. la Decretalis ad Neonam, Episcopum Ra-
not. vennatensem data; hæc est Concilii acti
 conclusio, in qua SS. Pontifex ex omnium

De Baptis-
 mo.

Sententia decidit, ut illi, qui ante æta-
 tem rationis capacem in captivitatem
 abducti fuerint, nec ulla ipsis memoria
 sit, an Sacro Baptismate fuerint abluti,
 soleret

quid sub his vocibus intelligendum. In priori
 casu SS. Pontifex loqui videtur de Publica Re-
 conciliatione pœnitentium, quibus etiam Episco-
 pus manus imponebat, & hæc Impositio non erat
 Sacramentum. In isto Casu S. Leo per Impo-
 sitionem manuum cum Invocatione Spiritus San-
 cti Sacramentum Confirmationis haud dubie in-
 dicat, quia addit: confirmentur, ut Sanctificatio-
 nem accipiant, quam Hæretici non dant. Hæc
 de Baptismi Gratia, quæ Sacramentum in peccato
 receptum post tempus remoto obstaculo subse-
 quitur, vix accipi possunt, nam Adultus, ab Hæ-
 reticis baptizatus, potuit esse in bona Fide, & in-
 fans certe fuit. Hunc S. Leonis Textum in Sa-
 cramento Confirmationis explicat Cardinalis Got-
 ti in sua Theologia Scholastico-Dogmatica Tract.
 VI. de Sacram. Confirmat. S. Leonis verba in
 Editione Lugdunensi anni 1700. ita sonant:

solerter examinentur, an nullum ex ipsis, ^{Sæculum V.}
 aut ex aliis testibus elici possit Baptismi A. C. 458.
 accepti indicium. Si autem nullum in-
 veniatur vestigium, confidenter bapti-
 zentur, & rebaptizandi periculum non
 timeatur, ne forte ob inanem scrupulum
 perire sinantur. Nulla hic adhucdum
 de Baptismo sub conditione conferendo
 quæstio. (*)

S. Leo-

*de quoniam quolibet modo formam Baptismatis
 acceperunt, baptizandi non sunt, sed per manus
 impositionem, invocata virtute Spiritus Sancti,
 quam ab Hæreticis accipere non potuerunt, Ca-
 tholicis copulandi sunt.* Interim non satis li-
 quet, utrum Hæretici Sacramentum Confirmatio-
 nis conferre non solerent, vel utrum valide ad-
 ministrare non possent? Si quis dicat: non sole-
 bant Baptizatos confirmare Hæretici, obstat,
 quod Hæresis semper fuerit veræ Ecclesiæ simia,
 Catholicorum Ritus imitari adfueverit. Si quis
 putet, Hæreticos attentasse quidem Confirmatio-
 nem conferre, sed valide non potuisse; quære-
 re lubet, cur non valide? certe Confirmatio ab
 Episcopis conferebatur, & erat Actus Ordinis; er-
 go sicut Episcopus in Hæresin lapsus valide Cleri-
 cos ordinare potest, ita etiam Fideles valide con-
 firmare. Digna amplissima Dissertatione Ma-
 teria!

(*) In nostris Partibus hodie, si obstetrix
 Parocho parvulum afferat, quem a se periculi in-
 stantis causa baptizatum affirmat, semper sub con-
 ditione baptizatur, etiamsi vix dubio locus esse
 possit,

Sæculum V.

A. C. 458.

*Lib. Pontif.**Nov. Major.
tit. 8.*

S. Leonem præcepisse legimus, ne Virgines Benedictionem solemnem cum velo acciperent, antequam per annos quadraginta virtutis argumenta dedissent; hinc pronum est credere, suadente S. Leone factum, ut Imperator Majorianus Legem conderet, Parentibus prohibentem, ne filias suas Deo se consecrare cogere. Vetabatur, ne puellæ contra earum voluntatem a parentibus oblatae, ante annum quadragesimum velamen acciperent, & libertas fiebat, ut usque ad illam ætatem nuptias inire liceret. Eadem Legge severe reprehenduntur viduæ, quæ si nullam prolem haberent, non amore continentia, sed Licentiæ pudendæ cupiditate a secundis Nuptiis abhorrebant. Lex ista Ravennæ 26. Octobr. anno 458. data est.

§. XII.

Metropolitaram Responsa.

*Marc. Chr.
an. 458. to. 4.
Conc. p. 902.
ad 975.*

Metropolitæ Orientis, quos Leo Imperator de Auctoritate Concilii Calcedonensis, & Timothei Eluri ordinatione consu-

possit, quin sit rite baptizatus, si id affirmet mulier, alias prudens, edocta, & ad id ipsum sua conditione delecta, præsertim si alii, fide digni, vidisse se natam prolem baptizantem testentur. Certe in Rituali tantum tunc sub conditione infans baptizari præcipitur, si de Baptismi valore dubitandi causa sit.

consuluerat, responsa consentanea omnes
 dederunt. Ejusmodi Responsa triginta
 sex nobis supersunt, si etiam illa duo, a
 me jam relata, censeantur, nimirum epi-
 stola S. Leonis Papæ, prima Nov. an. 457.
 data, in qua nomine totius Occidentis
 loquebatur, & epistola Anatolii Constan-
 tinopolitani. Epistolæ istæ Synodales
 sunt, & pleræque plurium Episcoporum
 nomina exhibent. Julianus Episcopus
 Coanus etiam suo tantum nomine re-
 spondit, atque ex indice Episcoporum,
 quorum sententia fuerat exquisita, ap-
 paret, fuisse numero supra sexaginta.
 Omnes Concilium Calcedonense appro-
 bant, pro Oecumenico habent, atque
 æqualis Auctoritatis ac Concilia Nice-
 num, Constantinopolitanum, & Ephesi-
 num esse judicant. Omnes Ordinationem
 Timothei rejiciunt, Tyrannum, &
 usurpatorem vocant. Edicunt, se Pro-
 terium tanquam Martyrem venerari, &
 cum illis, qui ipsius Communionem re-
 ciperent, communicare. Solus Amphi-
 lochus Episcopus Sidanus, quamvis Ti-
 mothei Ordinationem damnaret, edixit,
 se Concilium Calcedonense non recipere.
 Hinc ipsius epistola non fuit conser-
 vata.

Sæculum V.
 A. C. 458

Conc. Calc. p.
3. c. 25. ad c.
60. Baluz.
Encycl. ep.
125. al. 75.
c. 46.

to. 4. Conc.
p. 890. 891.

Evagr. II.
hist. c. 10.

Epistolam vero S. Monachi Baradati
 habemus, 27. Aug. anno Leonis Impera-
 toris secundo, Indictione decima, id est,
 anno

Sæculum V. anno 458. datam. In ea docte Mythe-
 A. C. 458. rium Incarnationis explicat, & de Evcha-
 ristia clare loquitur. Ex his epistolis om-
 nibus Collectio concinnata, quam voce
 græca *Encyclia* dixerunt, ac si quis dice-
 ret: Epistolæ Circulares. Hanc Colle-
 ctionem post annos quinquaginta Epi-
 phanius Scholaasticus transtulit. Ita-
 que duæ Quæstiones, quarum causa Hæ-
 retici novum Concilium postulabant, si-
 ne alio Concilio Oecumenico tanquam
 decisæ habitæ sunt, epistolarum a Con-
 ciliis Provincialibus missarum idem effe-
 ctus fuit ac Concilii universalis, atque
 dato hoc exemplo omnibus fuit perspe-
 ctum, Decisionis Ecclesiæ vim non in
 Episcoporum Congregatione, sed in ipso-
 rum unanimi consensu, quomodocunque
 manifestato, positam esse.

§. XIII.

Successio Episcoporum.

Basilii Antiochenus e vivis translatus
 est anno 458. postquam annos duos
 sedisset. Successorem habuit Acacium;
 ipso sedente, ingens terræ motus totam
 pene urbem Antiochiam, 14. Sept. anno
 Leonis Imperatoris secundo, subvertit.
 Isaac ejusdem Ecclesiæ Presbyter concin-
 nato Poemate amplissimæ urbis calami-
 tatem deflevit. Plura opera Syriace,
 præcipue adversus Nestorianos, & Eu-
 tychia-

tom. 4. Conc.

p. 977.

Brev. Lib.

c. 15.

Baluz. præf.
in Cod. En-
cycl.

tychianos scripsit. Acacius uno non plus
anno Sedem Antiochenam obtinuit, ei-
que Martyrius anno 459. successit.

Sæculum V.
A. C. 458.

Chr. Niceph.

Juvenalis quoque Episcopus Jeroso-
lymitanus, cum Sedem tenuisset annos
quadraginta, e vivis abiit. Successit

vita S. Eu-
thym. p. 70.

Anastasius, initio Mensis Julii, totius po-
puli suffragio juxta S. Euthymii vaticini-
um electus. Nam paucos ante annos

& vita S.
Cyr. p. 103.

Anastasius, Abbatis Passarionis Discipu-
lus, Thesauro Ecclesiæ S. Sepulchri Præ-
fectus, & Chorepiscopus, S. Euthymium

Episcopo-
rum Suc-
cessio.

videre cupiens, cum Sociis Fido Episco-
po Joppensi, & Cosmo Staurophylacte,
id est, Crucis Custode, ad eum invisit.

vita S. Eu-
thym. p. 44.

Secum ducebant Fidum juvenem, Eccle-
siæ S. Sepulchri Lectorem, Fidi Episcopi
nepotem. His igitur Lauræ appropin-

quantibus, S. Euthymius ad Chryrippum,
Oeconomum: *præpara te hospiti-
bus excipiendis, ecce Patriarcha cum fratre tuo
advenit.* Nam Cosmus, & Chryrippus

fratres erant. Cum intrassent, S. Eu-
thymius Anastasio, tanquam Patriarchæ
Jerosolymitano, loquebatur, mirantibus

omnibus, Chryrippus S. Seni propius ad-
motus, dixit: *Reverende Pater! non ades
Patriarcha, Anastasius est, Thesaurarius;*

*aspice! habet vestem multicolorem, qua-
lem Patriarchæ Jerosolymitano induere
non licet.* S. Euthymius obstupescens,

dixit ei: *crede mihi, fili mi! huc usque
dum*

Myfte
Evcha
lis om
n voce
s dice
Colle
a Epi
Ita
sa He
ant, G
nquam
a Con
m effe
atque
perpe
non in
n ipso
unque

nslatus
s duos
cium;
totam
. anno
vertit
oncin
alami
vriace
& Eu
ychia

Sæculum V. *dum me modo allocutus es, alba veste indu-*
 A. C. 458. *tum conspexi. Elata deinde voce dixit:*
certissime non decipior. Quod Deus præ-
cedit, & prædestinavit, sine omni dubio
 Rom. 10, 29. *perficiet. Nunquam enim concessæ Gra-*
tia Deum pœnitet.

p. 70.

Anastasio, post hæc Jerosolymæ Epis-
 copo creato, istud vaticinium in memo-
 riam subiit, cumque Fidum, adhuc Le-
 ctorem, hujus prædictionis testem, ordi-
 nasset S. Sepulchri Diaconum, ipsum ad
 S. Euthymium cum Crucis Custode mi-
 sit, & suo nomine rogari iussit, ut boni
 consuleret, si ad eum inviseret. Euthy-
 mius respondit: *haud dubie vestra præsen-*
tia, etiam continua, summopere me deli-
ctaret, jam vero familiariter, & sine
molestia recipere vos amplius sicut antea
non possum. Ergo, humillime rogo! la-
bori parcite, & ad me non venite. Si ta-
men ita vultis, jucunde vos recipiam, si au-
tem vos recipiam, omnes etiam alios, quicum-
que venerint, recipere cogar, & ultra his
manere non potero. Anastasius Archiepis-
 copus, hoc responso percepto, dixit: *si*
ei molestus sum, nolo amplius accedere.

Niceph. Chr.
 Sup. lib.
 XXVII. §.
 41.

Sub idem tempus mortuus est Ana-
 tolius, Episcopus Constantinopolitanus,
 postquam annos octo, & totidem men-
 ses sedisset. Successor ejus fuit Genna-
 dius, Presbyter Constantinopolitanus,
 qui annis tredecim, & duobus mensibus
 præfuit

præfuit. Is Oeconomum constituit Marcianum, qui olim Catharenses, seu Novatianos sectatus fuerat; statim ut officio suo fungi cœpit, promulgavit, ut cujusque Ecclesiæ minoris Clerici oblationes, quæ ibi fierent, acciperent, cum prius Ecclesia Magna iis omnibus potiretur. Non nulla miracula a Marciano, & a Gennadio edita feruntur.

Sæculum V.
A. C. 457.

Theod. Lect.
I. p. 553.

vita Marc.
ap. Boll. 10.
Jan. p. 609.

§. XIV.

*Timotheus Solofaciole Episcopus
Alexandrinus.*

Leo Imperator, acceptis Metropolitanorum Responsis, ad Stylam Alexandriae Ducem mandata perscripsit, ut Timotheum Elurum urbe expelleret, quod effectui datum. At vero, intercedentibus quibusdam veræ Fidei hostibus, licentia ei facta Constantinopolim eundi, ubi Catholicum se simulans, rogabat Sedis suæ restitui, quasi vero solius Doctrinæ causa fuisset detrusus. Hoc comperto S. Leo ad Leonem Imperatorem scripsit. Primo Gratias agit omnium Ecclesiarum nomine, quod alienæ Sedis invasorem ejecisset, rogatque, ut eligi curet urbis Alexandrinæ Episcopum, in quem suspicio Hæresis, illa ætate grassantis, nunquam cecidisset. Quod ad Timotheum spectat, dicit, etiamsi ipsius Professio Fidei sincera esset, nihilominus nefanda

Liber brev.
c. 15. 16.

Epist. 137.
al. 99.

Hist. Eccles. Tom. VI. D d d ho

Sæculum V.
A. C. 460.

Epist. 138.
al. 100.

Ep. 139. 140.
141. al. 101.
102. 103.

hominis crimina plusquam sufficere, ut ab Episcopatus obtinendi spe in perpetuum excludatur. Nec satis esse, si Episcopus, præsertim in sublimi Sede, qualis Alexandrina est, collocatus verborum sono Catholicum se dicat, nisi simul suam Religionem bonis operibus comprobet. Hæc epistola 17. Junii anno 460. data.

Elapso circa circiter Bimestri S. Leonis relatum, Timotheum Elurum in Chersonesum sub valida custodia fuisse deportatum, atque alium, Timotheum nomine, cui cognomentum *Solofaciole*, seu Albus, unanimi Clericorum, & populi, consensu Episcopum Alexandrinum fuisse electum. Ab eo etiam S. Leo epistolas, quibus suam Electionem significabat, aliasque a decem Ægypti Episcopis, & Clericis Alexandrinis, accepit. Respondit S. Papa, datis tribus epistolis, in quibus eis bonam Electionem gratulatur, hortatur ad concordiam, atque ut Hæreticos in Spiritu lenitatis ad Ecclesiam reducere satagant. Timotheum speciatim rogat, ut ad se sæpe epistolas det, & certiore reddat, quam uberes fructus pax, in Ecclesiam ejus reiecta, afferret. Epistolæ istæ 18. Aug. anno 460. datæ, & si ordo temporis spectetur, S. Leonis ultimæ sunt.

§. XV.

Sæculum V.

A. C. 460.

Alia S. Leonis Decretales.

Aliquas S. Leonis Decretales habemus, quas suo temporis ordine non retuli, quod solam Disciplinam respiciant. Prima, ad Episcopum Beneventanum directâ, 14. Martii, anno 458. data est. S. Leo eum acriter reprehendit, quod ordinem inter suæ Ecclesiæ Presbyteros servari solitum turbasset. Is nempe quemdam, nomine Epicarpum, ordinaverat, eumque consentientibus, imo & rogantibus duobus Presbyteris, ordine primis, omnibus præposuerat. Alius Presbyter, cui nomen Paulus, ob hanc mutationem querelam detulit ad Papam, qui iussit, ut singuli locum suæ Ordinationis tenerent, primis duobus exceptis, quos desiderium Episcopo suo placendi, & vecors assentatio movisset, ut loco suo cederent. Vult, ut post illum, cui cesserunt, stent, nimirum omnium ultimi. Putat insuper S. Leo ipsis Gratiam fieri, pœnam Depositionis meritis. Cuidam Episcopo, cui nomen Julius, curam committit, ut mandata ista exequatur.

*Epist. 118.
al. 5.*

Altera harum Decretalium ad Theodorum Episcopum Fori Julii directâ est, & de Pœnitentia agit. Data est 10. Junii, an. 452. Initio epistolæ S. Leo Theodorum corripit, quod non ante omnia

*Epist. 83.
al. 9.*

D d d 2

Metro-

Saeculum V.
A. C. 460.

Metropolitæ sui consilium exquisierit, ut, quæ ignorabat, doceretur. Tum administrandæ Pœnitentiæ totum ordinem exponit, Confessionem, Satisfactionem, & Reconciliationem, quæ pœnitentem denuo Sacramentorum participem reddit. Dicit, pœnitentiam quidem Ministerio Pastorum adimpleri, sed per Jesu Christi Potentiam, & Donum Spiritus Sancti. (*) *Remedium istud, inquit, solis vivis prodest, nec potest adhiberi mortuis, qui, dum viverent, illo uti neglexerunt. Misericordiæ Dei limites ponere*

S. Leo. *non possumus, atque Satisfactionem, & Reconciliationem concedere omnibus petentibus etiam in extremo vitæ periculo debemus,*

(*) Ex his Confessio Sacramentalis clarissime probatur; Nam Ministerium Sacerdotis, Jesu Christi, qui principali virtute absolvit, Potentia, & per Donum Spiritus Sancti Gratia sanctificans, luculenter exprimentur.

Verba S. Leonis in memorata epistola 83. hæc sunt: *Sic Divinæ Bonitatis præfidiis ordinatis, ut indulgentia Dei nisi Supplicationibus Sacerdotum nequeat obtineri. Mediator enim Dei, & Hominum Homo Christus J. E. sus hanc Præpositis Ecclesiæ tradidit potestatem, ut & confitentibus actionem Pœnitentiæ darent, & eosdem salubri Satisfactione purgatos ad Communionem Sacramentorum per januam reconciliationis admitterent. Cui utique operi incessabiliter ipsi*

Salvo

mus, si modo vera, & sincera sit conver-
 so. In dispensandis Dei Donis non sumus Sæculum V.
 difficiles, & lacrymas se accusantium non A. C. 460.
 spernamus, sed potius credamus, Deum ipsis
 tribuere Spiritum Pœnitentiæ. Si vox
 defecerit, sufficit, si moribundus signa det,
 se esse sui ipsius integre conscium, aut qui-
 cunque præsentis, fide digni, affirmant,
 pœnitentiam petiisse. (*) Papa Theodo-
 ro mandat, ut ad Metropolitanam suam
 mittat hoc Rescriptum, quo etiam alii
 Episcopi instruerentur.

Epistola tertia Decretalis ad omnes
 Episcopos Campaniæ, & duarum vicina- Epist. 136.
 rum Provinciarum, Samnii, & Piceni di- al. 80.
 recta, sexta Martii anno 459. data est.
 S. Leo hos Episcopos vehementer incre-
 pat,

D d d 3 pat,

Salvator intervenit, nec unquam ab his abest, quæ
 Ministris suis exequenda commisit. Nihilomi-
 nus Interpres Protestans, ut ea fide, qua cœpit,
 versionem suam compleret, verba Fleurii ex S.
 Leonis epistola excerpta: *il dit, que la penitence
 s'accomplit par le Ministère des Pasteurs &c.* ger-
 manice in sua Parte IV. pag. 668. ita reddidit:
*Er saget, daß die Busse nicht durch den Dienst
 der Priester zu Stande gebracht wird.* Satis
 exploratum est, hunc Hominem amore veritatis
 non scripisse. An quinta hujus versionis Ger-
 manicæ Pars prodierit in lucem, necdum ad meam
 notitiam pervenit.

(*) Hic certe sub voce Pœnitentiæ nihil aliud,
 quam absolutio Sacramentalis accipi potest.

Sæculum V.
A.C. 460.

pat, quod Sacramentum Baptismi extra tempus solemne Paschæ, & Pentecostes absque ulla necessitate administrarent, idque omissis requisitis necessariis, instructione, Exorcismis, impositione manuum, & jejniis conferrent. Objurgat, quod amore lucri Ecclesiæ Ritus contemnerent. Tum casus necessitatis indicat, quibus existentibus nulla habita temporis ratione Baptismus sit administrandus, scilicet, si morbus desperatus, incursum hostium, metus naufragii urgeant. Rursus eosdem Episcopos reprehendit S. Leo, quod confessionem pœnitentium publice recitari juberent. *Laudem quidem meretur, inquit, illa fidei abundantia, qua ita timemus Deum, ut coram hominibus erubescere non reformidemus; at non omnia peccata ejusmodi sunt, ut illi, qui Pœnitentiam petunt, ea palam facere non recitent, & multi a pœnitentia averterentur, sive eos pudor cobiberet, sive timor inimicorum suorum, qui contra ipsos ex Legum præscripto actionem movere possent. Igitur, si peccata primum Deo, & deinde per Confessionem secretam Presbytero (*) fuerint exposita, sufficit.*

§. XVI.

(*) Quid ad hæc Protestantes, & eorum Professores? qui interrogati cur non secreto confiteantur, respondent: confitemur Deo. Atqui S. Leo

§. XI.

Sæculum V.
A. C. 460.*S. Leonis obitus. Hilarus Papa.*

Opera S. Leonis, quæ nobis supersunt, nonaginta sex Sermones in præcipua anni Festa, & centum quadraginta unam epistolas complectuntur. Is inter ceteros Pontifices primus est, a quo integrum operum ejus corpus habemus. Orationis Stylus nobilis est, & elegans, quo judicii maturitas, ingenii vis, atque animi Magnitudo expressa relucent. Post Vandalorum vastationem, omnibus Romanæ urbis Ecclesiis vasa argentea reddidit, atque in hunc finem sex magna vasa, unumquodque librarum centum, olim a Constantino donata, conflare iussit. S. Petri Basilicam reparavit, & opere fornicato auxit, ornavitque. S. Pauli quoque Basilicam, illapso fulmine destructam, e cineribus suscitavit, & fornicem superaddidit, in quo Dominus noster Jesus Christus, comitantibus viginti quatuor Senioribus, opere Musivo depictus erat cum Epigraphe, quæ indicabat, hanc Ecclesiam a Theodosio ædificari cœptam ab

Lib. Pont.

Ddd 4

Hono-

S. Leo hic docet, peccata primum Deo, & deinde per Confessionem secretam etiam Presbytero esse exponenda. Vel forte alium Doctorem sequuntur, S. Leone Magno præstantiorem, sanctiorem, & cujus in Ecclesia major fuerit Auctoritas!

Sæculum V. Honorio consummatam, atque a Placidia, & S. Leone ornatam. Item S. Leo Basilicam ad Honorem S. Cornelii Papæ prope Cœmeterium Callisti in via Appia extruxit. Ad sepulchra SS. Apostolorum constituit Custodes, qui primum Cameraarii appellabantur, & sequenti tempore Capellani, quia tunc temporis Capellæ Camerae dicebantur. Quater Romæ ordinavit Mense Decembri, nempe octoginta & unum Presbyteros, Diaconos triginta, & unum, atque centum octoginta quinque per diversa loca Episcopos. Sacram Sedem obtinuit viginti & uno annis, & ad Superos evolavit anno 461. ut creditur undecima Aprilis, qua die etiamnum Ecclesia ipsius Memoriam veneratur. (*)

vide Quesn. diff. 1. n. 3. 4. &c.

S. Leo.

(*) Tillemontius in Articulo ad Leonem, Laudem ejus maximam una voce comprehendi dicit quod jure ab omnibus Magni Nomen post fata retulerit. Et profecto S. Leo I. merito Dignitate Ecclesiastica supra omnes orbis Christiani Antistites effulgit, qui Prudentia admirabili, solida Doctrina, & Facundia, Paterna Sollicitudine, constantia, Moderatione animi, fervido in Hæreticos zelo, fortitudine, & Auctoritate inter suæ ætatis omnes facile eminuit.

Cum vero Tillemontii hic primo occurrat mentio, juvat animadvertere quid de ipsius opere R. P. Honoratus in suis animadversionibus in Regu-

S. Leonis Successor fuit Hilarus, ipse Sæculum V.
 Archidiaconus, qui ante annos triginta A. C. 461.
 ad Concilium Ephesinum missus, Eccle- Marcel. Chr.
 siæ partes egregie tuitus fuerat. Electus
 est 12. Nov. ejusdem anni, Severino,
 D d d 5 &

Regulas, & usum Critices dicat Dissert. I. Tille-
 montius sibi constituerat, inquit, primus Verita-
 tem investigare, aliisque aperire, Acta sincera a
 fallacibus dignoscere, quælibet Monumenta Eccle-
 siastica, quæ supersunt, excutere, opera Patrum
 sex priorum Sæculorum diligenter scrutari, æque
 ac Auctores profanos de Christianis differentes,
 & demum quidquid commodum esse posset absolu-
 tæ efficiendæ Historiæ Veteris Ecclesiæ colligere.
 Fleuriæ deinde Historiæ scopum, methodum,
 & materiam perite exponit, & subjungit: Nar-
 rationi suæ Fleurius præsertim in prioribus To-
 mis compendia librorum Patrum intermiscet, ad
 Doctrinam, Disciplinam, & mores pertinentia,
 inseruitque summatim formulas Fidei, Canones
 Conciliorum, & Acta Martyrum. Ecce tibi su-
 per quæ constructa sit Abbatis Fleurii Ecclesia-
 stica Historia. Nempe Tillemontius Materiam
 præparavit. Fleurius Historiam scripsit.

Pater Honoratus Artis Criticæ aculeum exe-
 rit in ipsam Tillemontii Criticem, quod Tillemon-
 tius testimonium S. Dionysii Areopagitæ, seu al-
 terius, ut ipse putat, Scriptoris ætate posterioris
 de Assumptione Beatissimæ Virginis non recipiat,
 & tamen in eodem loco ejusdem Scriptoris Au-
 thoritatem adducat pro illa opinione, non S. An-
 dream, sed S. Petrum fuisse ætate majorem.

Sæculum V. & Dagalaifo Consulibus. Ortus erat in
 A. C. 461. Sardinia, habebatque Crispinum Patrem;
 sedit annos sex. Epistolam scripsisse fer-
 tur de Fide Catholica, atque eam ad om-
 nes Orientis Episcopos misisse; in illa ap-
 probabat tria Concilia, Nicenum, Ephesi-
 num, Calcedonense, & S. Leonis episto-
 lam, Eutychem vero, & Nestorium con-
 demnabat. Hæc epistola ad nos usque
 non pervenit.

Eodem anno 461. Ricimer Patricius
 Imperatorem Majorianum eo adegit, ut
 Imperium abdicaret; id actum Dertonæ
 secunda Aug. septima vero, Ricimero ju-
 bente, interfectus est, postquam annos
 quatuor, & menses quatuor regnasset.
 Severus 19. Nov. Leonis Imperatoris
 consensu non expectato, Ravennæ Im-
 perator proclamatus.

§. XVII.

Eudocia Imperatrix vita excedit.

In Oriente Eudocia Imperatrix, Theo-
 dosii junioris vidua, 20ma Octobr. eo-
 dem anno 461. Indictione decima quar-
 ta, annum vitæ agens sexagesimum septi-
 mum, vivere desuit. Ex quo tempore in
 Palæstinam se receperat, multas Eccle-
 sias, Monasteria, & Hospitia ædificavit.
 Præter alias etiam S. Petri Ecclesiam,
 unam circiter Leucam distantem, & ad-
 versa regione S. Euthymii Monasterio op-
 positam,

*Mar. Scot.
 hoc an. Lib.
 Pont.*

*Chro. Idac.
 Marcel. Cas-
 siod. For-
 nand.*

*vita S. Eu-
 thym. p. 64.*

positam, condidit. Illo Eudocia tempo-
 re Paschali venit, ut viseret magnam ci-
 sternam, quæ ipsius jussu ibi fodiebatur,
 & cum inde S. Euthymii Lauram, atque
 dispersas in deserto Cellas aspiceret, af-
 fectu tenero mota, illum S. Scripturæ lo-
 cum mente revolvit: *quam pulchra taber-
 nacula tua Jacob! & Tentoria tua Israel!*
 Imperatrix Gabrielem, S. Stephani Abba-
 tem, misit, qui S. Euthymium rogaret,
 ut ad se inviseret; ille responderi suo
 nomine jussit: *Filia mea! depone spem,
 me amplius in hac vita videndi. Quare au-
 tem dissipatur animus tuus, & turbaris in
 rebus plurimis? credo, te ante hyemem
 proximam ad Dominum migraturam. Er-
 go hac æstate animum collige, præpara te
 ad transitum in æternitatem, & in hoc
 Mundo mei nec scripto, nec voce, nimirum
 ut vel des, vel accipias, ultra meminervis!
 cum vero ad Dominum perveneris, me-
 mento mei, & ora, ut per suam Misericor-
 diam me, quodocunque, & quomodocun-
 que voluerit, ad se vocet.*

Hoc Responso accepto, Imperatrix
 haud modice affligebatur, & eo præcipue,
 quod vir Sanctus dixisset: *nullam amplius,
 neque scripto, de me mentionem facias!*
 nam eidem magnos census testamento
 legatura erat. Tum celeriter Jerosoly-
 mam delata, quæ S. Euthymius dixerat,
 Archiepiscopo narravit. Decima quinta
 Junii, *Nic. XIV. c. 50.*

Sæculum V.
A. C. 461.

Ecclesia
S. Stephani.

Conc. Nic.
II. Act. I.
to. 7. p. 92.

vita S. Euthym.
p. 76.
77.

Phot. Cod.
171. p. 383.

Junii, S. Stephani Ecclesiam, quam in loco ipsius Martyrii, uno ab Jerololyma stadio, ædificabat, necdum perfectam, dedicari curavit. Tantæ amplitudinis erat hoc ædificium, ut decem millia hominum caperet. Illuc S. Stephani Corpus illatum. Ibi etiam Eudocia Sepulchrum nata est, atque huic Ecclesiæ pingua scripsit Legata, quorum administrationem Gabrieli Abbati commisit; Ecclesiæ enim junctum erat Monasterium. Gabriel hoc Monasterium rexit annis viginti quatuor, obiitque octoginta annorum Senex, editis miraculis clarus. Vir fuit litteratissimus, quippe Latine, Græce, & Syriace scribebat. Tres numerabantur Fratres Gabriel, Cosmus, & Chrysippus, omnes S. Euthymi Discipuli. Cosmus Custos Crucis fuit, & postea per annos triginta Scythopolis Secundæ Palæstinæ Metropolis Episcopus. Ei in Custodia Crucis Chrysippus successit, quo munere annis duodecim functus est. Presbyter erat, & aliquos libros ediderat. Eudocia alias etiam Ecclesias, sua pecunia ædificatas, ante obitum suum dedicari jussit, & singulis congruam dotem assignavit. Universæ donationes Ecclesiis, Hospitiis piis, aut Monasteriis scriptæ, viginti millibus, quadringentis, & octoginta quatuor libris auri æstimatæ fuerunt, vasis Sacris non computatis. Cum aliquando Die
Pascha-

Paschatis in Ecclesiam S. Sepulchri venif-^{Sæculum V.}
 fet, decies mille congios olei, singulos ^{A. C. 461.}
 unius circiter libræ Romanæ, alendis Lu-^{Nice. XIV.}
 cernis obtulit. Domum Episcopalem a ^{c. 50.}
 fundamentis extruxit. Muros urbis Je-
 rosolymæ reparavit, & amplificavit.

Eudocia Imperatrix ingenium quo-^{Phot. Cod.}
 que, quod a Natura acceperat elegantif-^{183. p. 414.}
 simum, in Bonum Religionis impendit.
 Priores octo ^{Scriptura} Libros versibus He-
 roicis Græcis reddidit. Simplex erat ver-
 sio, accurata, & tersa, quæ Textum, omisso
 omni ornatu Poetico, fideliter exprime-
 bat. Simili modo Prophetas Zachariam, ^{Cod. 184.}
 & Danielem in versus transtulerat, at-
 que in tribus libris eodem stylo Historiam
 S. Cypriani, & S. Justinæ composuerat.
 Nullum ex his operibus ad nostra tem-
 pora conservatum, nisi Centones Home-
 ri, id est, Jesu Christi vita, meris Home-
 ri versibus, ex variis ejus operibus rela-
 tis constantes. Alii putant, hoc opus
 Pelagio Patricio tribuendum. Virgilii
 etiam Centones adsunt, qui Probæ Falto-
 niæ, Anicii Probi uxori, tribuuntur. ^{Sup. XIX.}
s. 60.

§. XVIII.

S. Simeonis Stylitis obitus.

Sub idem tempus S. Simeon Stylites vi-^{vita per Ant.}
 ta defunctus est. Cum se inclinasset, ^{c. 16. al. 9.}
 oraturus, dies tres, nempe die Veneris,
 Sabbati, & Dominica in eodem situ per-
 stitit.

Sæculum V. stitit. Antonius ejus Discipulus, re in-
 A. C. 461. solita attonitus, ad Magistrum ascendit,
 dixitque: *Surge, Domine! & benedic no-
 bis. Tres jam dies sunt, & totidem no-
 ctes, ex quo populus Benedictionem tuam
 expectat. Ipso non respondente, Anto-
 nius subjunxit: quare me affligis? por-
 rige mihi manum. An forte jam a nobis
 abscessisti? Cum nec tunc loqueretur,
 rem ipse silentio premere statuit, & quia
 Sanctum tangere non audebat, aure ad-
 mota, nullum tamen halitum notavit,
 sed suavissimum odorem e corpore ejus
 egredientem sensit. Tum intellexit, de-
 functum esse, atque oculos, & barbam
 deosculans, dicebat: *cui me derelinquis,
 Domine! ubi jam Doctrinam tuam An-
 gelicam inveniam? quis deinceps Colum-
 nam tuam, te absente, aspiciet, & lacry-
 mas tenebit? quid jam ægrotantibus, te,
 & sanitatem suam quæsituris, respondebo?*
 Inter similes questus tristitia languenti
 somnus irrepsit; dormienti apparuit San-
 ctus, dicens: *Columnam istam, & locum, &
 montem non deseram. Secreto Antiochiam
 mitte, qui me mortuum nunciet, ne tumultus
 excitetur. Tu vero in loco isto ser-
 vire ne cesses.**

Antonius, ubi evigilavit, notæ fidei
 c. 17. Fratrem Antiochiam misit, qui viri San-
 Evagr. 1. cti mortem ad Martyrium Episcopum
 6. 13. deferret. Illico Episcopus cum tribus
 aliis

aliis adfuit; Ardaburum etiam Militiæ in Sæculum V. Oriente Magistrum cum cohortibus ad- A. C. 461. duxit, quæ Sancti Corpus custodirent, ne populi ex vicinis urbibus accurrentes Reliquias diriperent. Ergo Defunctus inter Hymnorum, & Psalmorum cantus Antiochiam translatus est. At totius Regionis populus grandi tristitia afficiebatur, quod tanti viri Patrocinium sibi eriperetur, & jussisset Episcopus Antiochenus, ne cuiquam aliquid de Corpore Sancti auferre liceret. Ceterum mulorum opera devehebatur Corpus, quod via esset valde longa, quippe Civitas trecentis stadiis, id est, quindecim Leucis, ab illo monte distabat. Vir aliquis, qui in pœnam magni criminis ab annis undecim surdus fuerat, & mutus, ante feretrum se projiciens, clamabat: *felix esto adventus tuus, Serve Dei! tu me sanabis, & ego tibi serviam, quoad spiritus hos artus reget.* Confestim surgens, unum ex jumentis arripuit, & ex illa hora sanatum se sensit.

Omnes urbis Antiochenæ cives pretiosis Reliquiis obviam processerunt, easque cantantes, & cereos manibus ferentes, primum in magna Ecclesia, indeque in alia, quæ Pœnitentia dicebatur, deposuerunt. Plura ad ejus Sepulchrum miracula, quam ipso vivente, edita. Vir ille, qui omnium primus in via sanatus fuerat, toto, quo super-

Sæculum V. supervixit, tempore, illi Ecclesiæ servivit.

A.C. 461. Hæc omnia ex Antonii, qui viri Sancti

Discipulus fuit, narratione accepimus.

S. Simeon annos ferme sexaginta novem

obiit.

inter vivos egit. Tredecim annorum

Evagr. I. puer, Monasticum Institutum amplexus
hist. c. 13. illud annis quinquaginta sex professus

est. Novem priores annos in Monaste-

riis, & quadraginta sex vivebat in *Man-*

dra, ita etenim locus, in quo permane-

bat, vocabatur. Vox ista sensu proprio

gregem significat; hinc factum, ut qui

alias Abbas, inter ipsos Archimandrita

appellaretur. S. Simeon annos decem

in claustro minore, & triginta septem in

Columnis diversæ altitudinis exegit. Ita-

que circa annum 390. natus fuerit.

Leo Imperator ab incolis urbis Antio-

chenæ S. Simeonis Corpus expetiit; ipsis

vero rogantibus, ne se charissimo thesau-

ro, & tutela miseræ urbis, cujus moenia

terræ motu collapsa, privaret, acquievit

Imperator. Caput viri Sancti populo

monstrabatur, quod Historiæ Scriptor *Eva-*

grius cum capillis, & catena, quam collo-

gestabat, vidisse se dicit. Posteriori tem-

pore circa *Mandra* Ecclesia in forma Cru-

cis ædificata, cujus latera quatuor porti-

cus, columnis innixæ, ornabant. In me-

dio ædificii quadrati subdialis erat area,

præcellenti opere decorata; ibi stabat

quadraginta cubitorum columna, in qua

vir

vir Sanctus tot annos egerat. Hæc ex porticibus per fenestras conspiciebatur; Sæculum V. A.C. 461
 fæminis autem eandem non nisi per portas videre licebat, nam in Ecclesiam non admittebantur.

§. XIX.

Concilium Arelatense tertium.

In Gallia Monasterium Lerinense post S. Honoratum nactum est Abbatem Martyr. R. 27. Nov.

S. Maximum, postea Episcopum Rejensem, dono Miraculorum illustrem, cujus memoriam Ecclesia 27. Nov. celebrat. Ipsi tam in una, quam in altera Dignitate successit Faustus. Is cum Abbatia Lerinensi præfesset, inter ipsum & Episcopum Fori Julii orta est, nam Lerinum illa ætate Diœcesis hujus Episcopi pars erat. Ravennius Episcopus Arelatensis, ut litem finiret, Concilium tredecim Episcoporum coegit, interfuere ipse Ravennius cum Rustico Narbonensi, & illius Provinciae Episcopi. Abbas, & Monachi Lerinenses quoque advenerunt. In hoc Concilio in primis decretum, Theodorum Episcopum Fori Julii rogare, ut ad tollendum scandalum, Fausti Abbatis Lerinensis Satisfactionem reciperet, præterita oblivioni mandaret, in amicitiam rediret, & ad suum Cœnobium dimitteret. Auxilia etiam, quæ promisisset, sicut antea præstaret, nec plus juris in istud Monaste-

Epist. to. 4. Conc. pag. 1023.

Hist. Eccles. Tom. VI. E e e rium

Sæculum V.
A.C. 462.

rium, quam Leontius antecessor ejus, sibi tribueret, nimirum Clerici, & Ministri Altaris ab ipso solo, aut ab illo, cui id commisisset, ordinarentur, ipse solus Sacrum Chrisma distribueret, & Neophytos, si qui essent, confirmaret, Clerici exteri absque ipsius jussu non reciperentur. His vero additum, ut tota Laicorum hujus Monasterii multitudo sub Abbatis, quem elegissent, potestate esset, nec Episcopo quidquam juris in eos sit, aut aliquem inter Clericos, nisi ab Abbate rogatus, suscipere possit.

Hic jura Episcoporum in Monasteria dispiciuntur, atque deprehenditur origo exemptionis, in eo fundatæ, quod Communitas ex Laicis constaret, sibi Superiorem eligentibus. Istud Concilium inter Arelatensia tertium numeratur, nec tardius, quam anno 461. celebrari potuit, cum ab initio anni sequentis Leontius Archiepiscopus Arelatensis post Ravenium fuerit. Id cognoscitur ex Hilari Papæ epistolis, qui Leontio 25. Jan. anno 462. Imperatore Severo Consule, scripsit, ut ipsi Electionem suam pro more notam faceret, rogaretque, ut eam omnibus Episcopis, sibi subjectis, significaret.

v. not. Sirm.
p. 1025.

Hilar. Ep. 5.
tom. 4. Conc.
p. 1039.

§. XX.

Concilium Turonense.

Paulo ante aliud Concilium Turone decimo

cimo quarto Kalendas Dec. Severino Con-
 fule, id est, 19. Nov. anno 461. actum A.C. 462.
 fuerat. Episcopi octo adfuere; his præ-
 erat S. Perpetuus, qui inter Episcopos Tu-
 ronenses sextus, & a S. Martino tertius
 numeratur. S. Martino successit S. Bri-
 cius, huic Eustochius ex Genere Senato-
 rio, & ipsi Perpetuus, Eustochii propin-
 quus. Cum S. Martini Sepulchrum con-
 tinuis prodigiis fulgeret, Perpetuo Eccle-
 sia, ibi a S. Bricio ædificata, angusta ni-
 mis visa est; hinc centum ab urbe passi-
 bus majorem Ecclesiam centum quinquaginta
 pedes longam, latam sexaginta, al-
 tam quadraginta quinque, columnis vi-
 ginti sex sustentatam. Portæ octo pate-
 bant, atque solis lux per fenestras qua-
 draginta duas incidebat. Eadem die,
 qua illo S. Martini Corpus, erat autem
 tertia Julii, & Ordinationis ipsius anni-
 versaria, translatum, dedicata est. Per-
 petuus ab illius ætatis Poëtis versus pe-
 tiit, qui novæ Ecclesiæ parietibus incisi,
 subeuntium oculis objicerentur. Inter
 ceteros celebratissimi sunt, quos ipse Au-
 ctor Sidonius posterorum memoriæ con-
 servavit.

*Greg. X.
 Hist. c. 31.
 Sup. XX.
 S. 99.*

*Greg. II.
 Hist. c. 14.
 Id. I. Mirac.
 S. Mart. c. 6.*

*Sid. IV. ep.
 18.*

Secundum locum in Concilio Turo-
 nensi tenuit Victorius, Episcopus Ceno-
 manensis, qui inter Sanctos 1. Sept. coli-
 tur, S. Liborii Successor. Tertius fuit
 Leo, Episcopus Bituricensis. Cum igi-
 tur

*Inf. S. 42.
 Martyr. R.
 1. Sept.*

E e e 2

tur

Sæculum V. tur isti Episcopi ad celebrandum S. Mar-
A. C. 462. tini festum Turones convenissent, die
 octava Concilium egerunt, & Canones
 tredecim condiderunt.

- In illis Continentia enixe commen-
 datur. Antiqua statuta renovantur, ne
 Presbyteri, & Diaconi, matrimonio liga-
 ti, cum uxoribus commercium habeant;
 sed veterum Canonum rigor temperatur,
 quo, si cohabitarent, Communione pri-
 vabantur. Tum admonentur, ut intem-
 perantiam in vino potando, & familiari-
 tatem cum alienis mulieribus, tanquam
 luxuriæ irritamenta, devitent. Clerici
 minores, quibus licet uxores habere, vi-
 duas non ducant. Clerici, qui relictis
 suis functionibus, Militiam sequuntur,
 aut ad Statum Laicorum redeunt, & om-
 nes illi, qui absque licentia Episcopi sui
 a suis Ecclesiis discedunt, excommuni-
 cantur. Usura prohibetur, quod sit Dei
 Præceptis contraria. Prohibetur ne Epis-
 copus in alterius jura peccet. Prohibe-
 tur, ne Christiani communicent cum Ho-
 micidis, Virginum Sacrarum stupratori-
 bus, Monachis apostatis, donec Pœniten-
 tiam subierint. Idem statuitur de Pœ-
 nitentibus apostatis, id est, de iis, qui
 postquam pœnitentiam susceperunt, in-
 cepto opere deficiunt. Credere pronum
 est, bella, & Barbarorum incursiones cau-
 sam tot malorum, quæ reprimere Con-
 cilium

cilium hoc nititur, extitisse. Subscripse-
runt octo Episcopi, qui ibi nominantur, Sæculum V.
Presbyter unus nomine cujusdam Episco- A.C. 462.
pi cœci, & Thalassius, Episcopus Ande-
gavensis, qui domi suæ Nomen apposuit.

§. XXI.

Concilium Venetiense.

Post aliquot annorum lapsum, idem Per-
petuus Concilium egit Venetiæ, (*)
cum Paternus illius Civitatis Episcopus
ordinaretur. Alii præterea quatuor Epis-
copi, Athenius Rhedonensis, Nunechius
Nanetensis, Eusebii Successor, Albinus,
& Liberalis interfuerunt. Tredecim Ca-
nones conscripti, plerique Turonensibus
similes. Lex prohibens Clericis, ne sine *c. 6.*
litteris Episcoporum suorum commenda-
titiis peregrinentur, ad Monachos exten-
ditur, & si verba iis coercendis non suf- *c. 7.*
fecerint, statuitur, ut adhibeantur ver-
bera. Prohibetur, ne extra Septa Mona-
sterii, & sine Licentia Abbatis, cellulas *c. 9.*
privatas habeant, & Abbatibus, ne plura
habeant Monasteria, aut domicilia, nisi
forte in Civitatibus domos, quo confu-
gere possint, si hostes ingruant. Sub Ex-
communicationis pœna Clericis prohibe-
tur, ne ad tribunalia Sæcularium sine li-
centia

E e e 3

centia

(*) Venetia seu Vennes urbs est minoris Bri-
tanniæ.

Sæculum V.
A.C. 462.

- centia Episcopi convertantur, sed si suspectum sit Episcopi tribunal, aut si contra ipsum Episcopum agere velint, aliorum Episcoporum Judicium implorent. Clerici, quibus uxorem ducere interdictum, nimirum Subdiaconi, & in ordinibus Subdiaconatu majoribus constituti, conviviiis nuptialibus non intersint, nec profanis Comitiiis, ubi insani amores canuntur, & obscœne saltatur, ne aures, oculique, tractandis Sacris Mysteriis destinati, inquinentur. Clerici etiam Judæos fugiant, & cum ipsis non assideant mensæ, quia non omne ciborum genus, quibus nobis vesci licitum, comedunt. Clericus, qui ebrius inventus fuerit, per dies triginta a Communione separabitur, aut pœna corporis castigabitur.

- Clericus, si fuerit in Civitate, & absque causa precibus Matutinis non interfuerit, per dies septem a Communione separabitur. Sacrarum Cæremoniarum Ritus, & Psalmodiæ usus in tota Provincia conformes sint. Clericis sub pœna Excommunicationis prohibetur, ne illi Divinationis generi, quod Sors Sanctorum dicitur, operam dent, aut futura præscire cujuscunque Scripturæ inspectione se jactent. Jam antea de hac Superstitione mentionem fecimus, quæ ne tunc quidem extingui potuit. In principio horum Canonum visitur epistola, qua jubetur,

Sup.

tur, ut canones isti ad duos illius Provin-
 ciae Episcopos, qui a Concilio Venetiensi
 abfuerant, nimirum Victorium Cenoma-
 nensem, & Thalassium Andegavensem di-
 rigerentur.

Sæculum V.
 A.C. 462.

§. XXII.

Concilium Romanum.

Cum quidam, cui Nomen Hermes, Epis-
 copus Blyterensis fuisset ordinatus,
 eum Cives nolebant recipere, quod an-
 teactæ vitæ dedecus, ut verum erat, Epis-
 copatu indignum redderet. Contemptu
 incitatus Hermes Ecclesiam Narbonen-
 sem invasit; tum ipse, & Episcopus Bly-
 terensis Romam ad S. Leonem Papam, &
 Hilarum Papam libellos supplices mit-
 tunt. Hilarus, quem etiam Diaconus, *Hil. ep. 7.*
 Joannes nomine, quid rei subesset, edo-
 cuerat, præprimis Leontio Arelatensi scri-
 psit, petens, quæ facta fuissent cum ad-
 junctis, ad se mitteret in Libello, cui
 ipse, & alii Episcopi subscripsissent, ut se-
 cundum ea sententiam ferre possit. Hæc
 epistola tertia Nov. anno 462. data est.
 Missi ab utraque Parte delegati, & duo
 ex Gallia Episcopi Faustus, & Auxanius
 Romam profecti, interfuerunt Concilio,
 a Papa eodem Mense Nov. celebrato cum
 Episcopis, qui magno numero, & e di-
 versis Provinciis ad diem ordinationis
 ejus anniversariam honorandam conve-
 nerant.

Sæculum V.
A.C. 462. nerant. Judicata Hermetis causa, latam a Concilio Sententiam Papa Episcopis Provinciarum Viennensis, Lugdunensis, Narbonensis, & Alpium penninarum perscripsit. Hæc epistola tertia Dec. Imperatore Severo Consule, eodem anno 462. data.

Ep. 8.

In ea deciditur, ut ex indulgentia, & ad conservandam bonam pacem, Hermes Episcopatum Narbonensem retineat, addita conditione, ne Potestate gaudeat ordinandi Episcopos, sed illa ad Constantium Episcopum Ucetiae, illius Provinciae Seniore, translata sit, ita autem, ut, defuncto Hermete, jus ordinandi ad Episcopum Narbonensem redeat. Quo futuris temporibus a similibus jurgiis caveatur, Episcopi Galliae monentur, ut singulis annis Concilia Provincialia agant, in illis locis, ubi congregari possint. Istud haud dubie ideo additur, quod per hostiles tumultus non ubique, ut Canones præciperent, Concilia agere liceret. Leontius Episcopus Arelatensis locum, & tempus Concilii, datis ad Metropolitanos Litteris, indicet; at vero in causis majoris momenti, quæ in Concilio Provinciali componi non poterunt, Sacra Sedes consulatur. Episcopi sine Metropolitanæ sui litteris ex Provincia non abeant, si litteræ denegentur, Episcopum Arelatensem interpellent. Ecclesiæ prædia, nisi Concilii

c. 2.

c. 3.

c. 5.

cilli Auctoritas intercedat, alienare non possint. Leontius Papæ Libellum obtulerat, quo aliquas Ecclesiæ Arelatensis Parochias, a S. Hilario Prædecessore suo, alienatas, repetebat. At Papa hujus rei judicium Galliarum Episcopis reliquit.

Sæculum V.
A.C. 463.

§. XXIII.

Epistolæ Hilari in Causa S. Mamerti Viennensis.

Hilario Papæ relatum, Mamertum, Episcopum Viennensem, Ecclesiæ Diensis invito populo, & vi adhibita Episcopum ordinasse; præterea in Ecclesiæ Romanæ tabulis invenit, Ecclesiam Diensem in illarum numero non recenferi, quæ Ecclesiæ Viennensi subjicerentur. Nam secundum S. Leonis dispositionem illi Ecclesiæ quatuor non plures aliæ, nimirum Valentia, Tarentasia, Geneva, & Gratianopolis erant subordinatæ. Hilarus Papa litteris ad Leontium Arelatensem datis conquestus, quod de hoc molimine se non edocuisset, ait: *banc causam examina in Concilio, quod juxta nostra mandata singulis annis agi oportet, & cui tu præsis. Hujus ordinationis rationem a Mamerto exige, & omnia communi epistola ad nos perscribe.* Hæc epistola 10. Octobr. anno 463. Basilio Consule, data. Papa ad Episcopos quoque Provinciarum Viennensis, Lugdunensis, Narbonensis, & Al-

Sup. lib.

XXVII.

§. 49.

Leo ep. 50.

al. 109.

ep. 9. to. 4.

Conc. pag.

1043.

Ep. 10.

E e e 5

pium

Sæculum V.
A.C. 464. pium scripsit, Episcopo, cui nomen An-
tonius, litteras ferente. Hortatur, ut
facti hujus, & similium audaciam reprimant,
& frequentius, ut expediret, Synodum convocarent.

Antonius Responsum Concilii Galliani, in quo Episcopi viginti numerabantur, Romam detulit; id enim ex epistola, ad ipsos vigesima quarta Febr. anni sequentis 464. a Pontifice data, apparet. Dicit, oportuisse, ut Episcopus Viennensis, sicut & Diensis, quem contra Canones ordinasset, deponerentur. Nihilominus, ne Pax Ecclesiarum turbaretur, mavult indulgere, & alicui ex ipsis Episcopo, Verano, committit curam, ut tanquam Legatus a Sacra Sede ad Mamerum Viennensem se conferat, moneatque, ne imposterum tale quidquam moliat, secus Jurisdictione in quatuor Ecclesias Provinciæ suæ privandum, eamque in Episcopum Arelatensem transferendam. Ceterum jubet, ut ordinatio Episcopi Diensis a Leontio Episcopo Arelatensi, si ipsi visum fuerit, confirmetur.

§. XXIV.

Concilium Romanum alterum.

ep. I. Tarr.
to. 4. Conc.
p. 1033. **A**scanius Episcopus Tarraconensis, & omnes Suffraganei ejus, datis ad Hilari-
larum Papam epistolis, querebantur, quod
Silvanus, Episcopus Calaguriensis Diocesis,

cessis, in extrema illius Provinciae parte ^{Sæculum V.}
 sitæ, ordinasset quemquam Episcopum, ^{A. C. 464.}
 populo invisum, atque alteri Episcopo
 Presbyterum eripuisset, quem ipso invi-
 to crearet Episcopum. Episcopus Cæsar-
 Augustanus præter querelas monita ad
 vicinos omnes Episcopos dederat, ut se
 ab hujus Schismatici Communione sepa-
 rarent. Ergo Episcopi Provinciae Tar-
 raconensis Papam rogabant, ut sibi præ-
 scriberet, quid hac super causa in Conci-
 lio suo esset decernendum. Postea super ^{epist. 2.}
 alia quoque re scripserunt. Nundinarius,
 Episcopus Barcinonensis, moriens edixe-
 rat, quod cuperet Successorem habere
 Ireneum, jam Episcopum alterius Civi-
 tatis, cujus Ecclesia Barcenonensi origi-
 nem debebat; huic Nundinarius modica,
 quæ habebat, bona testamento relin-
 quebat. Illius Provinciae Episcopi, per-
 pendentes, quod Defunctus id optasset,
 atque Clerici, populus Barcenonensis, &
 viri in ista Regione spectatissimi eum ex-
 peterent, in Irenei translationem con-
 senserunt, petieruntque, ut Papa eandem
 ratam haberet.

Causæ memoratæ ad examen vocatæ ^{to. 4. Conc.}
 sunt in Concilio Romæ acto, Basilisco, & ^{p. 1060.}
 Hermenerico Consulatum gerentibus,
 quinto Kalendas Dec. id est, 17. Nov. an-
 no 465. in Basilica S. Mariæ, cum Episco-
 pi, recurrente anniversaria die, qua Papa
 ordina-

Sæculum V. ordinatus fuerat, convenissent. Adfuere
A. C. 465. Episcopi quadraginta octo, si SS. Ponti-
 fex, & duo, qui ex Africa venerant, ac-
 censeantur. S. Maximus Taurinensis ne-
 mini, nisi soli Papæ secundus, nominatur;
 nec mirum, nam vir hic jam ab Impera-
 toris Honorii tempore inter Episcopos
 eximius ferebatur. Aliqui ipsius Sermo-
 nes ad nos usque transmissi sunt. Epis-
 copus Portuensis quinto loco legitur, &
 conjicere debemus, unumquemque or-
 dine temporis, quo Episcopus ordinatus
 fuerat, subscripsisse. In hoc Concilio
 quinque Canones conditi, quos Papa pro-
 nunciavit, aliique Episcopi acclamando
 probarunt; nam singuli sententiam non
 dixerunt. In quarto Canone dicitur,
 Episcopum ultro ea condemnare oportere,
 quæ ipse, vel Antecessores ejus per-
 peram, & contra Canones fecissent, quod
 si omittat, esse castigandum. Canon
 quintus reprehendit Episcopos, qui mor-
 ti proximi sibi Successorem designant,
 quod ipsorum erga unum hominem in-
 tempestivus favor Electionem futuram,
 & legitimam eludat.

Cum Papa occasione eorum, quæ Bar-
 cenone errata fuerant, hæc observanda
 proponeret, epistolam Episcoporum Hi-
 spaniæ hac super re recitari iussit. Hæc
 lectio bis clamore Episcoporum, abusum
 damnantium, ne cui Episcopatum alteri
 quasi

quasi Testamento legare liceret, inter-
rupta est. Altera quoque epistola de iis, Sæculum V.
A. C. 465.
quæ Silvanus contra jus molitus fuerat,
lecta. Postquam Episcopi acclamassent, Concilium
Romanum
sub Hila-
ro.
Papa singulorum sententiam expetiit.
S. Maximus Taurinensis sancte affirma-
vit, nihil unquam se admissurum, quod
Canones prohiberent, & ab omnibus, qui
in eos peccarent, Sacræ Sedi rationem
esse reddendam. (*) Ingenius Embro-
dunensis eadem pollicitus est, cujus exem-
plum omnes reliqui secuti. Papa præce-
pit, ut Concilii Acta a Notariis vulgaren-
tur, & quæ definita fuissent, scripsit, edi-
ta epistola Decretali, ad Ascanium, om-
nesque Episcopos Provinciæ Tarraconen-
sis directa, atque 30. Dec. ejusdem anni ep. 2. to. 4.
Conc. pag.
1035.
465. data. In exordio epistolæ SS. Pon-
tifex dicit, Magistratus, & Civium Prin-
cipes ex pluribus Hispaniæ urbibus litte-
ras ad se dedisse, in quibus Silvani facta
excusarent, hinc temporum necessitate
ponderata, se præterita velle dissimulare,
si modo imposterum Canones observen-
tur. Jubet igitur primo, ne quis Epis-
copus absque consensu Metropolitæ con-
secratur. Prohibet Episcoporum trans-
lationes. Vult ut Ireneus, sub pœna
Excom-

(*) Hic videmus, quanta Canonum Reveren-
tia illa ætate fuerit, & quanta SS. Pontificibus
Auctoritas.

Sæculum V. Excommunicationis ad Ecclesiam suam
A. C. 465. redeat, & Ascanius ex Clericis Barceno-
 nensibus virum eligi curet dignum, qui
 hanc Sedem obtineat, eundem consecret,
 ne Dignitas Episcopalis futuris tempori-
 bus quasi Hæreditaria reputetur, quæ per
 solam JESU Christi Gratiam confertur. In
 una Ecclesia nunquam duo Episcopi sint.
 Non ordinentur Bigami, nec Pœnitentes,
 nec mutilati, nec illiterati, etiamsi talem
 populus expetat. Indulget autem Pon-
 tifex, ut Episcopi, inscio Ascanio ordina-
 ti, suam Dignitatem teneant, si nullo ex
 prædictis defectu laborent. Necessitas
 temporum, quæ ad indulgendum movet,
 Dominatum Barbarorum, a quibus tota
 Hispania vexabatur, indicare videtur.

epist. 4. Ingenuus, Episcopus Embroduni, Al-
 pium maritimarum Metropolis, ad Hila-
 rum Papam querelam detulit, quod in
 Concilio Romano, anno 462. acto, Epis-
 copus Auxanius quædam in suæ Ecclesiæ
 favorem subreptitie obtinuisset, quibus
 Ecclesiæ Metropolitanæ jura læderentur.
 Papa ad Episcopos Leontium, Veranum,
 & Victurum rescripsit, jubens, ut in hu-
 jus causæ veritatem inquirerent, se vero
 nolle quidquam contra Canones conce-
 dere, aut quod Ecclesiarum jura acquisita
 læderet, nec favere Ambitioni Episcopo-
 rum; Episcopalis enim Ministerii fructus
 non terrarum spatio, sed animarum, quas
 lucra-

lucrarentur, numero, aestimari oportere. Sæculum V.
A. C. 465.
 Quæ S. Leo de duabus urbibus Cemela, & Nicea ad Varum, statuerat, ut unum Episcopum haberent, confirmat. Illa tempestate Episcopus Cemelæ, quod hæc civitas altera esset potentior, residebat; at post hæc Cemela furore bellico deleta, Sedes Episcopalis Niceam translata est.

§. XXV.

Initia S. Danielis Stylitis.

Anno eodem 465. Basilisco, & Hermerico Consulibus, excitatum Constantinopoli perniciosissimum incendium octo urbis Regiones consumpsit. Id futurum S. Daniel Stylites prædixerat, suaseratque Patriarchæ Gennadio, & Leoni Imperatori, ut, imperatis bis per hebdomadam publicis precibus, cladem avertere fatagerent; sed furdis fabulam cecinerat. Eventus vaticinii memoriam reduxit, & populus ad Sancti viri Columnam festinans, is amissam domum, alius bona, amicos, uxorem, liberos sibi ereptos, lamentabatur. Ipse alienam calamitatem vehementissime dolens, & lacrymis perfusus, monebat, ut oratione, & jejuniis Deum placare conarentur. Tum manibus in Cœlum extensis pro eis oravit, & dimisit, dicens, post diem septimum ignem esse extinguendum, quod ita accidit.

Marc. Chro. an. 465. Chr. Pasch. vita S. Dan. ap. Sur. II. Dec. c. 24. c. 27.

Impe-

Sæculum V. Imperator quoque, & Imperatrix ad vi-
A. C. 465. rum Sanctum venerunt, rogantes, ut a
 Deo posceret, præterita sibi ignosceret,
 & in futurum securos præstaret.

Ann̄i tunc non plures quatuor, aut
 quinque effluxerant, ex quo Daniel Co-
vita c. 2. lumnā suā conscendit, nempe ab obi-
 tu S. Simeonis, quem sibi imitandum pro-
 posuerat. Daniel in oppido Maratha pro-
 pe Samosatam natus, duodennis vicinū
c. 6. Monasterium ingressus est. Diu postea
 Abbas ejus ob Ecclesiæ causas Antiochiam
 proficiscens Daniele sibi sociū itine-
 ris accepit, & cum via præter Teladam,
 seu Telanissam, duceret, S. Simeonem Sty-
 litem in columna stantem Discipulo osten-
 dit. S. Simeon permisit, ut Daniel ad se
 ascenderet, juvenique suam Benedictionem
 impertitus, prædixit, multa pro Jesu
 Christo esse passurum. Abbate ipsius e-
 vivis translato, & Fratribus Daniele in
 locum defuncti sufficere volentibus, mu-
 nus subire recusavit. Secundo S. Simeo-
 nem Stylitem invisit, & dies quatuorde-
 cim in Mandra, seu Monasterio, quod
 prope columnam extructum erat, man-
 sit. Tum profectio in Terram Sanctam
c. 8. suscepta, a S. Simeone, sibi in via appa-
 rente, Constantinopolim ire jubetur.
 Ipse morem gessit, cumque ad locum
 (*Philempore* accolæ vocabant) divertif-
 set, ubi non nunquam maligni Spiritus
 con-

conspicui fieri dicebantur, in Ecclesia, ab omnibus derelicta, sedem fixit. Aliquos Ecclesiæ Constantinopolitanæ Clericos sibi infensos sensit, sed Episcopum Anatholium Defensorem habuit, & postquam eum Daniel a gravi morbo liberasset, mercedis loco petiit, ut Episcopus suis calumniatoribus veniam concederet.

S. Simeon Stylites per manus Sergii, Discipuli sui, tegumentum Capitis sui ad Imperatorem deferri jusserat; is, in conspectum Principis non admissus, ad Daniëlem, de quo, fama ferente, mirabilia audiverat, se contulit. Huic S. Simeonis obitum, & itineris sui causam aperuit. Daniel econtra hospiti multa, & singularia de S. Simeonis vita, sibi a Deo revelata, manifestavit. Itaque Sergius, omisso ad Regiam redeundi proposito, Donum, Imperatori destinatum, Danieli tradidit. Cum annis novem Daniel in loco *Philempore* fuisset, columnam ascendendi consilium cepit.

Ergo columnam in monte, loco, qui Anaplus dicebatur, prope Ponti Euxini ostia, erigi jussit. Inferius duæ positæ erant, & validæ columnæ, ferreis vectibus junctæ, his columna minor superaddita eminebat, ubi Daniel in claustrum, modii speciem referente, persistebat. Sirtus Regionis sæpe validissimis ventis, & rigidissimo frigore horrentis, pœnitentiam

Sæculum V.
A. C. 465.

C. II.

Theod. Lect. lib. 1. p. 554.

vit. Dan. c. 28. v. 32.

Daniel Stylites.

Hist. Eccles. Tom. VI.

Fff

tiam

Sæculum V. tiam Danielis majori admiratione quam
A. C. 465. S. Simeonis dignam faciebat. Quadam
 hyeme ventorum turbines in columna
 suæ culmine perseverantem tantum non
 in aëra abvexerunt, certe vestimentis
 omnibus spoliarunt; ipse immobilis, &
 frigore rigens jacebat. Tum Discipuli
 ejus, conscensa columna, spongiarum
 opera, & affusa aqua calente congelata
 membra solverunt. Non ideo tamen a
 Columna descendit, sed usque ad annum
 octogesimum ibi vitam duxit.

- 6.25. Gennadius Episcopus Constantinopo-
 litanus Danielelem, quin e monte descen-
 deret, Presbyterum ordinavit. Nam, pre-
 cibus solitis inferius peractis, columnam
 ascendit, ut necessarias Cæremonias ad-
 hiberet, & ordinato Communionem por-
 rigeret. Daniel missis ad Deum preci-
 bus Leoni Imperatori, sæpe ad se invi-
 senti, nam Princeps hic virum Sanctum
 maxima Reverentia prosequabatur, filium
 impetravit. Imperator prope Danielis
 6.21. columnam modicum Monasterium, in
 6.34. quo ejus Discipuli habitarent, Hospitium
 item peregrinis advenientibus, & orato-
 rium, in quo S. Simeonis Reliquiæ, S. Da-
 nielis jussu Antiochia allatæ, deponeren-
 6.31. tur, ædificavit. Cum Gubas, Rex La-
 zensium, advenisset, cum Romanis inita-
 pridem fœdera renovaturus, Hospitem
 Imperator ad invisendum S. Danielelem,
 Homi-

Hominis in Imperio suo Prodigium, de-^{Sæculum V.}
duxit. Rex Barbarus in terra prostra-^{A. C. 465.}
tus, & lacrymans, veneratus est Sanctum,
qui pactorum tunc inter ambos Principes
initorum Arbiter extitit. Gubas ad suos
reversus, portentum enarrabat, & quo-
tiescunque exinde Legatos Constantino-
polim mitteret, ad S. Daniele, litteris
datis, precibus ejus suam fortunam com-
mendabat.

§. XXVI.

Leges pro Asylis latæ.

Ardaburus Patricius, quo nullus in Im-^{vit. S. Marc.}
perio potentior, suorum alicui irasce-^{ap. Sur. 29.}
batur; is ad Monasterium Acemetensium,^{Dec.}
cui S. Abbas Marcellus præerat, confugit.
Misit Ardaburus, qui hominem repete-^{Sup. lib.}
rent, & Monachis reddere recusantibus,^{XXVII.}
in minas erupit, misitque milites, qui Mo-^{§. 30.}
nasterium obsederunt. S. Marcellus in-
terrogat circumstantes, an ibi pernocta-
turi essent, & obtulit ad cœnam cibos,
quos acceptarunt. Hæc sub crepusculum.
At per noctem Monachi apud S. Marcel-
lum instabant, ut virum redderet fugiti-
vum, ne suos, & Monasterium excidii pe-
riculo exponeret. Foris obsidentes stri-
ctis gladiis ultima minitabantur, quam-
primum illuxisset Monasterium invasuri.
Tum vero in Domus fastigio ignem con-
spexere, faces in se quasi fulmina jacu-

Sæculum V.
A. C. 466. lanthem. Illico, projectis armis, in terram proni precibus iratum Deum mitigare conati sunt. Ardaburus, comperito, quid accidisset, fugitivo gratiam fecit.

Pronum est credere, istud prodigium ansam dedisse Imperatori Leoni Legem ferendi de modo Asyli, ultima die Febr. cum tertio Consul esset, nempe an. 466.

*Lib. 6. Cod.
de his qui ad
Ecclief.*

*Sup. XX. §.
36. L. 3. C.
Theod. de his
qui ad Eccl.*

datam. Ea Lege prohibetur, ne fugitivi ex Ecclesia rapiantur, & ne Episcopi, vel œconomi ob fugitivorum debita vexentur, quippe secundum Legem Arcadii, 27. Julii anno 398. datam, qui fugitivos recepissent, pro eis debita solvere tenebantur. Lex Leonis ista omnia sub pœna capitis prohibet. Rursus, fugitivi non ita arcte includantur, ut cibo, vestimento, aut necessaria quiete priventur. Si publice in Ecclesia prodeant, salva loci sacri Reverentia, ipsis Sententia Judicis significari poterit, & quid respondeant, accipi. Si se intra claustra Asyli occultent, œconomus, vel Defensor, vel quicumque alius, cui Episcopus id commiserit, in Ecclesiam evocabit; ita de rebus suis admoniti, Mandatarium constituere poterunt, qui coram Judice ipsorum causam agat; si recusaverint, experiri cogentur, quod leges permittunt. Eorum bona vel mobilia, vel immobilia secundum formam juris vendentur, prout lata fuerit

fuerit a Iudice sententia. Si mobilia sua in Ecclesiæ claustris, vel in cuiusdam Clerici Domo, occultent, id œconomo, aut Defensori indicabitur, qui adhibita omni diligentia, an res ita se habeat, inquirent; & si quis suspectus sit, an ejusmodi Bona clam apud se habeat, Auctoritate Episcopi interposita purgare se tenebitur.

Quod attinet ad mancipia, aliosve Domesticos; quamprimum œconomus, vel Defensor ab illis, a quibus oportet, moniti fuerint, eos cum omnibus rebus, quas attulerunt, ad Dominos dimittant, postquam ipsi juramento promiserint, quod reis veniam velint concedere, vel saltem humaniter castigare. Quia non expedit, ut diu in Ecclesiis morentur, ne interea Domini servorum ministerio carere cogantur, & ipsi servi, quæ destinata sunt pauperum sublevandæ necessitati, devorent. Oeconomi, & Defensores sine mora inquirent, qui illi sint, qui confugerint, & quæ ipsorum causa, statimque Judicibus, & illis omnibus, quorum interest, quæ compererint, indicabunt. Huic Legi Constantinopoli locus non sit, sed res ad Imperatorem deferenda est, ut de causis intricatis arbitrium ferat. In hac lege usus Asylorum legitimus dispicitur, qua simul locorum Sacrorum Religioni, & æquitati naturali satisfit.

Sæculum V.
A. C. 467.

§. XXVII.

Anthemius Imperator Occidentis.

Cassiod. & Marcell. Chr. Jam ultra annum Roma Imperatore carebat. Severum 15. Aug. anno 465. haustum in suo Palatio venenum sustulerat. Facinoris Auctorem Ricimerum, qui Occidenti dominabatur, omnes habebant. Is tandem consensit, ut Leo Imperator Anthemium, Procopii Filium, & alterius Anthemii Nepotem ex Oriente mitteret, ipse Ricimer ejusdem filiam uxorem acciperet, & Anthemius Occidentis Imperator esset. Anthemius in *Idem. Vid. Tun. Chro. Pasch. pag. 323. c. Evagr. II. c. 16.* Italiam venit, & in loco, octo stadiis a Roma distante, Mense Aug. Puseo, & Joanne Consulibus, anno 467. Imperator salutatur, habuitque Ricimerum Generum.

Gelas. ep. 13. to. 4. Conc. p. 1208. In Anthemii comitatu erat aliquis, cui nomen Philotheus, Hæreticus Macedonianus; is Principis favore subnixus Romæ novos variarum Sectarum Conventus introducere adlaborabat. Huic molitioni Hilarus Papa vigore Sacerdotali se opposuit, rogavitque Anthemium, ut tantum malum prohiberet. Aliquando in Ecclesia S. Petri publice, & elata voce Principem affatus, compulit, ut juramento se adstringeret, non passurum se, ut qualescunque conventus agerentur.

§. XXVIII.

§. XXVIII.

Sæculum V.
A. C. 467.*Hilari obitus. Simplicius Papa.*

Hilarus æternæ felicitatis viam ingressus est eodem anno 467. 17. Sept. postquam annos quinque & Menses decem sedisset. Aliquas ædificavit Ecclesias, in quas ingentem vaforum Sacrorum numerum contulit, haud dubie ut damna per Vandalorum rapinas illata resarciret. In Baptisterio Basilicæ Constantini tria construxit Oratoria, unum S. Joanni Baptistæ, alterum S. Joanni Evangelistæ, tertium Sanctæ Cruci Sacrum, quo de Ligno veræ Crucis Particulam, & viginti librarum Crucem auream, gemmis fulgentem intulit. In Baptisterio erant Labrum ex marmore porphyretico, & tres cervi argentei, qui aquam fundebant, singuli triginta libris appensi, item agnelus aureus, & columba aurea. Universa vasa, quæ Hilarus dono dedit, nonaginta quatuor librâs auri, & mille ducentas quinquaginta duas argenti, conficiebant. In eodem Baptisterio Lateranensi Oratorium S. Stephani condidit, ibique duas Bibliothecas, seu verius duos libris reponendis pluteos collocavit. Prope S. Laurentium Monasteria, Balneum quoque, & Palatium ædificavit. Una ordinatione Mense Dec. Presbyteros 25. Diaconos sex, & Episcopos 22. creavit. Sepultus

Lib. Pont.

Fff 4

est

Sæculum V. est ad S. Laurentium sub fornice prope
 A. C. 468. S. Sixtum. Cum Sedes dies decem va-
 casset, electus est Simplicius, Tiburiensis,
 Castini filius, qui annos quindecim Pon-
 tificatum gessit.

§. XXIX.

Aspari, & Ardaburi Exitus.

Niceph. XV. hist. c. 27.
Procop. 1.
Vand. c. 6.
 Leo Imperator Gensericum, Imperii ur-
 bibus ferociter insultantem, ultra non
 ferendum ratus, validam Classem in eum
 adornavit, cui Basiliscum, uxoris suæ Ve-
 rinæ Imperatricis fratrem præfecit. Ve-
 rum Basiliscus cum Patricio Asparo, &
 filio ejus Ardaburo, in quibus tunc ma-
 xima erat Auctoritas, clandestina com-
 municabat consilia. Pater, & filius aper-
 te Arianam Hæresin profitebantur, hinc
 iisdem præclusus ad Imperium aditus;
 nam invisa erat hæc Secta populo Con-
 stantinopolitano, memori mente retinen-
 ti, quam horridas Persecutiones Ecclesia
 sub Constantio, & Valente passa esset. Id
 ipsum quoque causa fuerat, quod Aspar
 non sibi sed Leoni viam ad Solium stra-
 vissset. At jam similtates ambobus in-
 tercesserant, nec obscure jactabat Aspar,
 mirari neminem debere, si semper vince-
 ret Gensericus, qui meliorem sequere-
 tur Religionem. Ergo inter ipsum, &
 filium convenerat, Basiliscum Imperato-
 rem proclamare, Religioni Catholicæ ad-
 dictum,

dictum, sub cuius umbra ipsi regnarent, Sæculum V.
& Arianam Doctrinam stabilirent. Ba- A.C. 468.
siliscus, ubi Africæ littora attigit, cum
Genserico colludens, nihil non egit, quo
Classarios perderet; ipsum fuga puden-
da abstulit. Constantinopolim reversus,
in Ecclesia Asylum quæsit, unde ope Im-
peratricis Sororis suæ Perinthum se rece-
pit, ab universo populo diris omnibus
devotus.

Leo Imperator anno sequenti, Zeno- *Vit. Tun,*
ne, & Marciano Consulibus, conjunctio- *Chr.*
nis jam non nescius, sed viribus suis dif-
fidens, quas potentia Aspari, & filiorum
ipsum impares sciebat, omnia dissimula-
vit, & Filia suæ, nomine Arianæ, Nuptias
alteri Aspari filio, cui Nomen Patricius,
seu Patriciolus, simulque Cæsaris Digni-
tatem, certissimum secuturi Imperii pig-
nus, promisit. Conditio addita fuerat,
ut Patricius Arianorum Sectæ renuncia-
ret. At vero populus Constantinopoli-
tanus, & omnes Boni, veræ Religioni ti-
mentes, Duce S. Marcello, Abbate Ace-
metensium, & alio, cui Nomen Geladius,
in Hippodromo supplices Imperatori oc-
currerunt, ut eum a proposito remove-
rent, bene gnari, invitum, & ambiguo
rerum statu perterritum, ad hæc pacta *vit. S. Marc.*
& animum adjecisse. Marcellus locum, ubi *ap. Sur. 29.*
Imperator assederat, ingressus, liberrime *Dec. c. 34.*
verba fecit; hortabatur, ut inimicis Ec-
clesiæ

Fff 5

clesiæ

Sæculum V. clesia resisteret, & tandem coegit spon-
A. C. 469. dere, Aspari filium non futurum Cæsa-
 rem, nisi prius Religionem Catholicam
 plene edoctum.

Niceph. XV. Necdum populus Constantinopolita-
c. 27. nus acquievit, sed metuens, ne post obi-
 tum Leonis Arianorum Dominatum subi-
 re cogeretur, tumultuoso concursu in
 Hippodromum irruens, Asparo & filiis
 ejus dira in faciem ingessit. Illi perter-
 riti, Calcedonem transmiserunt, & ad Ec-
 clesiam Sanctæ Euphemie confugerunt.
 Misit ad eos Imperator Patriarcham, fa-
 cta excusans, & affirmans, se, quæ ipsis
 promisisset, servaturum, si Ecclesia exi-
 rent. Responderunt, se non exituros,
 nisi ipse Imperator veniret. Ivit Impe-
 rator, evocatos convivio adhibuit, &
 signa omnia dedit, præterita oblivioni

Marc. Chr. æternæ esse tradita. Nihilominus Zeno-
an. 471. ni, arcanorum conscio, mandavit, ut per
 Thermas Regiam ingressuros capite trun-
 caret. Hic Aspari, & Ardaburi exitus
 fuit. Patricius alter filius in exilium
Candid. ap. pulsus. Filiam suam Arianam, ipsi ere-
Ph. Cod. 79. ptam, Leo secundis Nuptiis Zenoni Con-
p. 174. jugem dedit. Is ex Isauria ortus, antea
 Aricmesus, seu Tarasicodisus dicebatur;
 sed Leo, cum eum in Generum elegisset,
 nomen mutavit. Hæc sub quarto Leo-
 nis Consulatu cum Collega suo Probia-
 no, id est, anno 471. contigerunt.

§. XXX.

§. XXX.

Sæculum V.
A. C. 469.*Leo Leges edit Ecclesiæ faventes.*

Leo Imperator per hos annos Leges aliquas in Bonum Religionis condidit. Ne quis Causidicum ageret coram quocunque Tribunali, nisi esset Catholicus, sub pœna exilii perpetui prohibuit. Hæc Lex ultima Julii anno 468. data. Leges contra Paganos latas confirmavit. Omnibus Clericis, & Monachis Privilegium concessit, ne coram Tribunali alieno ad Judicium trahi possint, nec propriæ defensionis causa Ecclesias suas, aut Monasteria relinquere teneantur; sed Actio contra Clericum coram loci illius Judice moveatur. Qui Constantinopoli existunt, coram solo Præfecto Prætorio in judicio stent. In Provinciis alios Vades dare non tenebuntur, quam Defensores, & Ecclesiarum œconomos, in urbe autem ipsa Constantinopoli nullos. In causis Ecclesiasticis actio solum contra œconomum datur. Modici sumptus a Clericis actionem moventibus exiguntur, & qui eos temere persequuntur, ad expensas damnantur. Lex ista Rescripto Marciani Mense Aprili anno 469. dato persimilis est. Alia Lege, quinta Jan. anno 469. data, Leo Imperator omnia Privilegia Hospitiis, & Monasteriis concessa confirmavit. Decima tertia Dec. ejusdem anni legem

Lib. 15. Cod. de ep. aud. L. 8. Cod. de Pag. L. 33. C. de ep.

Lib. 25. Cod. de Ep. Sup. XXVIII. §. 53. Lib. 35. Cod. L. ult. Cod. de fer.

Sæculum V. legem promulgari iussit de Festorum ob-
 A.C. 469. servatione; prohibetur, ne quis actus

forensis, nequidem simplex Citatio, Die
 Dominica fiat; item prohibetur, ne Thea-
 tri, vel Circi, aut Bestiarum in mutuas
 neces pugnantium Spectacula exhibean-
 tur; si illi, quorum curæ ista commissa,
 Legem hanc violent, officio, & Bonis suis
 priventur. Decima quinta Martii eodem
 anno 469. legem ediderat contra Simo-
 niam. Illa statuitur, ut in Electione Epis-

coporum solum meritorum ratio habeatur,
 nec eum Præfulatu dignum esse, qui
 ambit, sed qui fugit. *Quippe omnis ille*
(Legis verba sunt) certissime Sacerdotio
indignus est, qui non invitus ordinatur. Ul-
 terius decernitur, ut dictum Simonix cri-
 men similibus pœnis vindicetur, ac cri-
 men læsæ Majestatis, & quicumque Simo-
 nix convictus fuerit, deponatur, & æter-
 na infamia notetur.

Verò simile est, hanc Legem ortum de-
 bere Concilio ab Episcopis, Constantino-
 poli existentibus, sub Gennadio Patriar-
 cha celebrato, cujus diem nescimus. Hu-
 jus Concilii habemus epistolam Synoda-
 lem, ad omnes Metropolitas directam, in
 qua Simonia, & variæ larvæ, sub quibus
 abscondi solet, severissime damnantur.
 Secundus Canon Concilii Calcedonen-
 sis recensetur, & observari præcipitur. Om-
 nes Clerici, aut Laici, qui pro Sacro Mi-
 nisterio

l. 31. si quem-
 que C. de
 Episc.

to. 4. Conc.
 p. 1025.

nisterio pretium dare, vel accipere voluerint, depositi, aut excommunicati declarantur. Sæculum V. A.C. 471. Speciatim notatur Galatia, ubi non nulli hujus delicti rei deprehensi fuissent. Tandem omnibus Metropolitibus mandatur, ut hujus epistolæ exemplaria suis Suffraganeis, Visitatoribus, & cunctis aliis communicent. Huic epistolæ Synodali Episcopi ultra octoginta subscripserunt. Baluz. nov. coll.

§. XXXI.

Petrus Fullo Antiochiæ.

Cum Leo Imperator Præfecturam Orientis Zenoni Genero suo contulisset, Theod. Lect. L. I. p. 554. is quemdam, nomine Petrum, Ecclesiæ Niceph. XV. c. 28. S. Bassæ Martyris Calcedone Presbyterum, secum Antiochiam perduxit. Serm. Alex. ap. Sur. II. Jan. Petrus olim in aliquo Acemetensium Cœnobio Monachus arti Fullonum operam dederat, hinc cognomentum hæsit. Quia vero Concilium Calcedonense rejiciebat, & Hæresin Eutychis profitebatur, interdictis ipsi Presbyterorum functionibus, e Monasterio pulsus, Constantinopolim se recepit, ubi Magnatibus officiosum se præbere, & inprimis in Zenonis Domum specie Pietatis penetrare cœpit. Itaque Antiochiæ cum ipso degens, audax consilium meditatus est, quatenus Sedem Patriarchalem invaderet, persuasitque, ut Zeno auxilium promitteret. Tum, coëmpta

pta

Sæculum V. A.C. 471. pta quorundam Apollinaristarum opera, in Episcopum Martyrium calumnias vulgare, & accusare, quod Nestorianus esset. Ad *Trisagion* addere ausus est: *Tu, qui pro nobis crucifixus es, miserere nobis!* his verbis Passionem non soli Filio, sed omnibus tribus Trinitatis Personis tribuens, & Anathema omnibus illis dicens, qui non eadem secum pronunciarent. His artibus Antiocheni animis dividi cœperunt.

Martyrius, Patriarcha Antiochenus, Constantinopoli versabatur, eumque rerum gerendarum necessitas diutius ibi morari coegit; sed tandem sollicitatione, & cura Gennadii Patriarchæ Imperator honoribus cumulatam dimisit. Hæc Martyrii Constantinopoli commoratio creditur causam dedisse Legi, prima Junii anno 471. Leone, & Probiano Consulibus, ad Zenonem directæ, qua prohibetur, ne iis, qui in Monasteriis habitant, libertas sit exeundi, Antiochiæ, aut in aliis Civitatibus commorandi, exceptis solis Apocrisiariis, id est, totius Communitatis Procuratoribus, & ne his quidem diutius, quam negotii sibi commissi ratio postulet. Tales vero de Religione non disputent, conventus non agant, nec ullas turbas cieant. Hoc non obstante, Martyrius, Antiochiam reversus, vidit populum dissensionibus delectari, quas Zeno fovebat.

Theod. Lest.

Post.

Postquam vero suo hortatu aberrantes Sæculum V.
 ad faniora reducere magno, sed irrito A. C. 471.
 conatu adlaborasset, discedere statuit, &
 publice in Ecclesia in hunc modum fatus
 est: *Renuncio Clericis Episcopo suo parum*
subditis, populo inobedienti, & Ecclesie
impuræ. Sacerdotii Dignitatem mihi re-
seruo. Tum Petrus in Sedem Vacantem
 se intrusit, & pro Patriarcha Antiocheno
 habitus est. Ubi hæc ad Gennadium re-
 lata, Imperatori omnia aperuit, qui Man-
 data misit, ut Petrus in Oasin in Exilium
 ejiceretur; ille mature admonitus, vio-
 lentam expulsionem spontanea fuga an-
 tevertit. Igitur Julianus unanimi om-
 nium consensu Episcopus Antiochenus
 eligitur.

Brev. Hist.
Eutychn. 10.
4. Conc. p.
 1082.

Haud diu post hæc Gennadius e vivis
 abscessit, postquam Sedem Constantino-
 politanam annis tredecim obtinisset.
 Vir erat prompto ingenio, & quæ senti-
 ret, aptissime enunciabat. Prophe-
 tam Danielem a principio explicare
 ad Litteram cœperat, plures etiam Ho-
 milias composuit; sed nihil eorum, quæ
 scripsit, ad nostra usque tempora ætatem
 tulit. Nullum Clericum ordinasse dici-
 tur, nisi qui Psalterium memoriter tene-
 ret. Aliqua etiam Miracula ipsi tribuun-
 tur. Ipsi ævo Studius, qui anno 454.
 Consul fuit, fundato Monasterio sub in-
 vocatione S. Joannis, Monachos, Regu-
 lam

Sup. J. 19.
Genn. script.
Theod. Lect.
 p. 554.

Sæculum V. iam Acemetensium sequentes, & ex Mag-
A. C. 473. no Monasterio, quod in Bithynia *Gomon*
 dicebatur, evocatos immisit. Istud Stu-
 dii Monasterium, in extrema parte Con-
 stantinopolis ad portam auream positum,
 sequenti tempore celeberrimum evasit.
 Gennadio successit Acacius, Hospitii Or-
 phanorum Constantinopoli Rector. Hic
 Acacius verosimiliter fuerit, qui Simpli-
 cii Papæ tempore Episcoporum Constan-
 tinopolitanorum Postulationem recoxit,
 ut Locum post Episcopos Romanos pri-
 mum vi ultimi Canonis Concilii Calce-
 donensis tenerent; at Probus, Episcopus
 Canusinus, & S. Sedis Legatus, in ipsius
 Imperatoris conspectu fortiter se oppo-
 suit.

Evagr. 2. c.
2. Gelas. ep.
13. tom. 4.
Conc. pag.
1207.

§. XXXII.

S. Euthymii obitus.

vita S. Eu-
thym. p. 74. Sub idem tempus in Palæstina S. Theo-
 ctistus, & S. Euthymius beata morte
 defuncti. S. Theoctistus tertia Sept In-
 dictione quinta, id est, anno 467. obiit.
 S. Euthymius, tunc annum vitæ agens no-
 nagesimum, eum ægotantem inviserat,
 & deinde funus curavit. Anastasius,
 Episcopus Jerosolymitanus, gratissima
 occasione usus est, ut S. Euthymium vi-
 deret, viri Sancti manus osculatus, se pre-
 cibus ejus commendabat, rogabatque, ut
 frequenter ad se epistolas daret. In Theo-
 ctisti

tisti locum S. Euthymius Monasterii Ab- Sæculum V.
 batem suffecit Marin, Terebonis Propin- A. C. 473.
 quum, virum annis, & virtutibus gravem, Sup. XXIV
 quem post elapsum biennium defunctum S. 27.
 S. Euthymius in Sepulchro S. Theoctisti
 sepeliit, & Abbatem constituit Longinum,
 cui postea Paulus, & Therebon junior
 successerunt.

S. Euthymius ab octava Epiphaniæ us-
 que ad Dominicam Palmarum in vastum
 Desertum secedere consueverat. Anno
 473. cum, qui in solitudine comites futu-
 ri erant, convenissent, Martyrius, & Elias
 advertentes, Abbatem nihil ad discessum
 præparasse, dixerunt: *Pater mi! num* p. 79.
crastina non egressurus es? respondit: *ma-*
nebo hac septimana, & Sabbato noctu ab-
ibo. Post triduum vigiliam S. Antonii
 nocte a decima sexta ad decimam septi-
 mam Januarii agi iussit, & sub officium,
 convocatis ad Diaconiam Presbyteris,
 dixit: *jam nullam amplius vigiliam vo-*
biscum agam in hac vita, nam vocavit me
Dominus. Mittite ad me Domitianum, &
cras mane omnes Patres congregate!

Postera die, cum convenissent, dixit:
Fratres mei! viam Patrum meorum in-
gredior. Si diligitis me, mandata mea p. 80.
servate! hortatus est, ut in charitate per-
 severarent. Humiles, puri essent anima,
 & corpore. Quæsit deinde, quem sibi
 Superiorem optarent. Omnes uno ore

Hist. Eccles. Tom. VI, G g g Do

Saculum V. Domitianum expetierunt. *Hoc est impossibile, inquit S. Euthymius, quia Domitianus non ultra septem dies mihi superstes erit.* Patres, Prophetiam clarissimam mirati, in Superiorem cooptarunt Eliam Monasterii œconomum, Jerichunte natum, cui S. Euthymius coram omnibus aliis dixit: *Ecce! omnes Patres te in Pastorem suum elegerunt. Invigila tibi, & universo gregi tuo. Et imprimis scito, Deo placuisse, ut ex hac Laura Monasterium post breve tempus fiat.* Tum locum, & formam, qua ædificaretur, modum Hospites excipiendi, ordinem Psalmodiæ, & curam Fratrum præscripsit, iussitque, ut porta advenientibus omnibus pateret.

p. 81. S. Euthymius cum solo Domitiano in Diaconia remansit, ibique nocte Sabbati, vigesima Jan. Indictione undecima, Leone quinto Consule, nempe anno 473. soluto corpore ad æterna transit. Annos vitæ numerabat nonaginta sex, atque sexaginta sex in Deserto exegerat. Nihilominus firmissima erat valetudine. Non caligabant oculi, dens nullus exciderat. Corpore parvus erat. Facies orbiculata, color candidus, oculi hilares, affatus virilensis, & perjucundus. Barba usque ad cingulum dependebat. Ubi in vulgus emanavit, Sanctum virum obiisse, innumerabi-

merabilis multitudo Monachorum, & Lai-
 corum ex omni circum Regione conflu-
 xit. Anastasius Patriarcha Jerosolymita-
 nus comitantibus Chryssippo, Gabriele,
 Fido, & magno Clericorum numero ad-
 venit. Ante horam nonam Corpus tu-
 mulo condi non potuit, nec priusquam
 Patriarcha militis opera populum arceri
 jussisset. Is Fido Diacono curam ædifi-
 candi Monasterii mandavit, atque ope-
 ras, aliaque condendæ Domui necessaria,
 Jerosolyma suppeditavit. Ergo Fido
 specum, in quo primum S. Euthymius se
 absconderat, in speciosam, & amplam
 mutavit Ecclesiam. Sepulchrum ejus in
 medio posuit, & ex utroque latere Pres-
 byterorum, & Abbatum sepulchra. Om-
 nibus præparatis, Patriarcha tabulam
 marmoream, qua tumulus sterneretur,
 huic imponendam urnam argenteam,
 Clathros, quibus cingeretur, & cetera
 omnia ornamenta ex urbe Jerosolyma
 transmisit. Septima die Maji ad Lau-
 ram venit, Sacrum Corpus suis manibus
 transtulit, & sepulchro inclusit, ita ut
 nemo illud aperire, aut quidquam Reli-
 quiarum auferre posset. Miraculorum
 editorum numerum nemo facile inierit.
 Patriarcha Martyrium, & Eliam, in ur-
 bem deductos, S. Sepulchri Presbyteros
 creavit. Domitianum vero, septima post
 obitum S. Euthymii die, ut ipse prædixe-
 rat,

Sæculum V.
 A. C. 473.

p. 84.

p. 85.

p. 84.

G g g 2

rat,

Sæculum V. rat, mors beata abstulit. Is Sancto viro
 A.C. 474. ultra annos quinquaginta famulatus, ejus-
 dem semper imitator perfectus extitit.

§. XXXIII.

Leonis mors. Zeno Imperator.

Chr. Marcel. Leo Imperator, postquam annis sedecim
Evagr. II. regnasset, fatis functus est Constanti-
hist. c. 17. nopoli mense Januar. anni sequentis 474.
Theod. Lect. sub Consulatu Leonis, Nepotis sui, ex Fi-
p. 555. lia sua Ariana, & Zenone geniti. Zeno
Chr. Pasch. mense Februario per Edictum Filii sui
Evagr. II. Leonis, vix Triennis, qui sequenti mense
hist. c. 1. Novembri mortuus est, Imperatorem se
 proclamari iussit. Itaque solus Imperio
 potitus, cum jam nullum præter se vide-
 ret Dominum, totum se, quantus erat,
 vitiis immerisit. Nihil ipsius opinione
 contra leges actum, nihil, cujus pudere
 deberet, recenseri poterat, sed persuasissimum
 sibi habere videbatur, abjecti esse
 animi, flagitia occulte perpetrare, econ-
 tra ex Imperatoris Dignitate fieri, si scien-
 tibus omnibus peccaret. Ipso Genio in-
 dulgente, Imperium ejus Barbari vastabant.
 Ab Oriente Saraceni, seu Arabes
 Scenitæ, ab Occidente Hunni, superato,
 nemine prohibente, Danubio, Thraciam
 depopulantes, ingruiebant. Zeno Hun-
 nis longe atrocior, raptis, quæ hostes re-
 liquerant, populis suis ultimam inferebat
 perniciem. Hinc est, quod Tyranno diu
 pace

6. 2.

pace frui non licuerit, sed jam anno se-
 quente 475. quo solus Consulatam gere-
 bat, cum inter ipsum, & Socrum ejus Ve-
 rinam, Leonis Imperatoris Viduam, fu-
 issent exorta jurgia, timens ne ea juben-
 te necaretur, ut furorē faminae effuge-
 ret, in Isauriam, Patriam suam, sequente
 Ariana Coniuge, discessit. Tum Basilis-
 cus, Imperatricis Verinae Frater, se cum
 filio suo Marco Imperatorem proclamari
 iussit, & annis ferme duobus regnavit.
 Nihilo melior erat Zenone, eumque Ze-
 nodia in Eutylianorum partes pertra-
 xit.

Sæculum V.
 A.C. 475.
 Evagr. III.
 c. 3. Chr.
 Marcel. Chr.
 Pasch.

§. XXXIV.

Imperii Occidentalis occasus.

Pejor erat Imperii Occidentis Status. Evagr. II.
 Anthemius cum regnasset ferme an-
 nos quinque, Romæ undecima Julii, Fe-
 sto, & Marciano Consulibus, id est, an. 472.
 occisus est, facinus mandante Ricime-
 ro, Genero suo, qui sequente decima octa-
 va Aug. ex morbo extinctus est. Anicius
 Olybrius, qui Constantinopoli Placidiam
 Valentiniani III. filiam, Coniugem acce-
 perat, Imperator Occidentis salutatus,
 23. Octobr. e vivis abiit. Cum Solium
 quatuor Mensibus vacasset, Glycerius
 Ravennæ quinta Martii, anno 473. Impe-
 ratoris Insignia, & Titulum assumpsit;
 sed ecce! post menses quindecim depo-
 situs,

hist. cap. 16.
 Chr. Cassiod.
 Jornand. p.
 477.
 Marcel. Chr.
 Anon. Cusp.

Glycerius
 Imperator.

Sæculum V. situs, & Episcopus Salonianensis in Dal-
 A.C. 475. matia ordinatus est. Ipso ejecto vigesi-
 Julius Nepos ma quarta Junii anno 473. electus est Ju-
 Imperator. lius Nepos, regnavit Menses quatuorde-
 cim, & in Dalmatiam 28. Aug. anno 475.
 Romulus pulsus est. Tum Orestes Patricius, quem
 Augustulus. Nepos ad munus Magistri Militiæ evexe-
 rat, filium suum Romulum, seu Momy-
 lum, alio cognomento Augustulum, Im-
 peratorem proclamari jussit. Id Raven-
 næ ultima die Octobris sequentis factum.
 Decem non plus mensibus imperavit,
 nam qui factionem Nepotis sequebantur,
 Odoacrum Regem Turcilingorum, & He-
 rulorum, ex Pannonia in Italiam voca-
 runt. Is 23. Aug. anno 476. Basilisco, &
 Harmatio Consulibus, Indictione decima
 quarta, Roma in Potestatem redacta, Ore-
 stem Placentiæ interfici, Augustulum ju-
 niorem in exiguam Campaniæ urbem de-
 portari jussit. Ita Imperium Occidentis
 extinctum, quippe Odoacer nec Impera-
 toris Titulum, nec Purpuram, nec cete-
 ra Imperii insignia, sed solum Regis Ita-
 liæ Nomen assumpsit. Reliquæ Occi-
 dentis Partes diversis Barbarorum Regi-
 bus subiciebantur. Africa Vandalis, Hi-
 spania, & magna Galliæ Pars Gothicis, Pars
 Galliæ alia Burgundis, & Francis, Magnæ
 Britannia Pars Anglo-Saxonibus pare-
 bant. Franci, Anglique adhucdum in
 Idololatriæ tenebris versabantur, omnes
 alios

alios populos, quorum nomina retuli, Sæculum V. A.C. 476
 Ariana Hæresis infecerat. Ricimer Pa-
 tricius, qui tam diu Romæ dominabatur,
 Gothus erat, & Arianus. Is Oratorium
 S. Agathæ occupaverat, in quo suæ Sectæ
 homines conveniebant. At vero Eccle- Inscript. ap. Baron. ann. 472. Greg. III. ep. 19. & III. Dia-log. c. 30.
 sia cunctis monstris, quæ Hæresis produ-
 cit, superior, sicut olim in trium primo-
 rum Sæculorum Persecutionibus, ita et-
 iam nunc inter alternantes Regnorum vi-
 ces inconcussa stetit.

§. XXXV.

S. Severinus in Norico.

Odoacer iter in Italiam faciens, ad S. S. Sev. vita Noric. apud Boll. S. Jan.
 Severinum, celeberrimum Anacho-
 retam, ad Danubii ripas prope Viennam
 habitantem, invisit. S. Viri Cellula adeo
 humilis erat, ut Odoacer, altæ admodum
 staturæ juvenis, ingrediens inclinari co-
 geretur, ne caput tecto allideret. S. Se-
 verinus eidem prædixit, quantam Nomi-
 nis Gloriam in hac Expeditione sibi esset
 pariturus; nam abeuntem affatus est in
 hæc verba: *Ito in Italiam, jam vili vesti-
 mento tectus es, sed post breve tempus benefi-
 cia in alios liberaliter dispensabis.* Post-
 quam Odoacri Regnum in Italia firmatum
 fuit, S. Severini vaticinium memoriam
 subiit, datisque ad eum litteris rogavit, ut,
 quod luberét, a se peteret. Vir Sanctus
 petiit, ut cuidam, cui nomen Ambrosius,
 in

Sæculum V. in Exilium pulso, ad sua redire liceret, &
A. C. 476. obtinuit. Idem viris nobiles præsentibus prædixit, Odoacrum non minus quam tredecim, nec ultra quatuordecim annos regnaturum.

S. Severinus Norici Apostolus dicitur. Locum Nativitatis ejus nescimus, hunc enim semper solertissime reticuit; at ex dictione ejus tersissima, cum latine loqueretur, judicandum, vel Romæ, vel alio Italiae loco ortum fuisse. Perfectionis adipiscendæ desiderium eum in Provincias Orientis pertraxit, ubi aliquamdiu in solitudine vixit. Deinde venit in Noricum, quæ Regio hodie Austria dicitur, & illa tempestate Barbarorum incurfus nunquam non vel patiebatur, vel timebat. Inter has calamitates publicas populi ad virum Sanctum, tanquam ad Asylum confugiebant. Sæpe Barbarorum consilia, cœlitus sibi revelata, Incolis aperiebat, docebatque, qua via hostes irrupturi essent. Hortabatur, ut precibus, & bonis operibus imminetia sibi mala averterent, & decimas ad sublevandos pauperes fideliter darent. Ipse captivos redimebat, sanabat ægrotos, locustas, agrorum perniciem, depellebat. Cum variæ eum Ecclesiæ Episcopum poscerent, dicebat, satis esse, quod dilectam solitudinem reliquisset, & Dei jussu in hanc Provinciam, & medios populos,
 plu-

plurimis sæpissime arumnis pressos, ve-
nisset. Sæculum V.
A. C. 476.

Non nulla fundavit Monasteria, quorum præcipuum in ripa Danubii prope Viennam erat ædificatum. Illo sæpe relicto, ut majori tranquillitate oraret, in alium locum duabus Leucis distantem, & ab hominum frequentia remotum, secedebat. Sæpe urgente Charitate ad diversa oppida migrabat, ut colonos inter hostiles vexationes consolaretur, nam præsentem Viro Sancto tutos se existimabant. S. Severinus Discipulos suos exemplo magis, quam verbo informabat. In primis hortabatur, ut veteres imitarentur, & a moribus Sæculi abhorrerent. Diebus festis exceptis, ante Solis occasum cibum non capiebat, & in quadragesima semel tantum per Septimanam reficiebatur. Dormiturus, supra Cilicium, in oratorii sui pavimento stratum, cubabat. Semper nudipes incedebat, etiam cum Danubius gelu constringeretur. Biennio antequam moreretur, diem obitus sui prænuñciavit, & Discipulis suis aperuit, omnem hujus Regionis populum in Provinciam Romanam transiturum, iussitque, ut & ipsi cum populo migrarent; & Corpus suum transferrent. Obiit anno 482. octava Jan. qua die Ecclesia ejus Memoriam colit.

*Mart.
8. Jan.*

Ggg 5

§.XXXVI.

Sæculum V.
A. C. 476.

§. XXXVI.

Sidonius Episcopus Claromontanus.

*Sidon. VII.
epist. VI. ad
Basil. Greg.
Tur. II. hist.
c. 23.*

Evaricus Rex Gothorum in Hispania, Regni sui finibus in Gallias, quantum poterat, prolatis, cum Arianæ Hæresi adiectissimus esset, Religionem Catholicam perditam volebat. Mortuis Episcopis alios sufficere prohibebat, aliquos eiecit in Exilium; itaque Burdigalæ, Petrocorii, Rutenæ, Limosii, Lodæ, Vasatis, Convennis, Augustæ Auscorum, non erat Episcopus, quibus deficientibus, nulli Presbyteri, nulli Clerici minores ordinabantur. Populi, Pastoribus destituti, de Salute desperabant. Collabebantur Ecclesiæ, tecta consumebantur, portis etiam apertis, tamen altissimi sentes ingressum prohibebant. In Ecclesiarum Vestibulis pecus recubabat, & herbam circa altaria excrecentem comedebat. Catholicorum Conventus non ruri modo, sed & in Ecclesiis Civitatum rari. Ita de his Sidonius, qui calamitatem præsens conspiciebat.

*vita Sidon.
per Sirm.* Is ex primis stirpibus genus ducebat in Galliis, ubi Parens ejus, & Avus Prætorio Præfecti imperaverant. Lugduni natus, adolescens optimis Litterarum, Scientiarumque Magistris traditus est. Nemo ipso illa ætate in arte poetica, & Eloquentia præstantior ferebatur. Anthemius

themius Imperator eum Romæ præfecit, Sæculum V.
A.C. 476.
& Patricium creavit. Duxit Papianil-
lam, Imperatoris Aviti filiam, ex quo Ma-
trimonio filium, cui nomen Apollinaris,
& duas filias Rosciam, & Severianam
suscepit. Defuncto Eparchio, Episcopo VI. epist. 1.
& ibi Sirm.
Greg. Tur.
II. hist. c. 22.
Claromontano in Arvernia, Sidonius, ad-
huc Laicus circa annum 472. ad Sedem
Vacantem invitus eligitur. In eo cha-
ritas erga pauperes maxime enituit; jam-
que ante susceptum Episcopatum saepe
clam Coniuge sua surrepta vasa argen-
tea inter pauperes distribuebat. Mul-
tis quoque laudibus extollitur Charitas
affinis ejus Ecdicii, Imperatoris Aviti, fi-
lii. Burgundionum Regnum tunc dira c. 24.
fames vexabat; postquam Gothi Provin-
ciam vastassent, & segetes incendissent,
dispersis in diversa populis, nemo erat,
qui eleemosynam indigentibus præberet.
Tunc Ecdicius in illius vicinæ urbes fa-
mulos suos cum equis & vehiculis mit-
tit, qui pauperes ad se adducerent. Ita
ultra quater mille utriusque Sexus homi-
nes, in Domos suas susceptos, toto steri-
litate tempore enutrivit. Ubi abundan-
tia rediit, suppeditatis vehiculis, quos-
que ad sua revehi iussit.

§. XXXVII.

S. Patiens, Episcopus Lugdunensis.

Sancti Patientis, Episcopi Lugdunensis, Sidon. VI.
eodem ep. 12.

Sæculum V. eodem famis tempore eximia in egenos
A. C. 476. Charitas fuit. Non ei satis erat populum
 suum, & notos adjuvare, sed in extre-
 mis etiam Galliarum partibus habitantes
 tantæ liberalitatis participes effecti. Rho-
 dano, & Arari ingentem annonæ vim de-
 vehi iussit, & deinde in utriusque fluminis
 ripas comportatam gratis distribui. Hac
 Charitate incolæ Civitatum, Arelaten-
 sis, Rejenfis, Avenionensis, Arausicæ, Al-
 bigæ, Valentia, & ipsi Arverni refocilla-

Sidon. II. ti. Ecclesias etiam aliquas ædificari ius-
 sit, atque unam earum Lugduni, cui de-
 corandæ Sidonius versus concinnavit; ex
 his cognoscimus, illam Ecclesiam in Spa-
 tio, inter Ararim, & viam publicam me-
 dio, fuisse positam, ad Orientem æqui-
 noctialem spectantem, laqueariis deaura-
 tis incrustato marmore, & vermiculato,
 ornatam. Ante Ecclesiam area patebat,
 quam porticus tres, columnis ex Aquita-
 nia, id est, marmore ex Pyreneis secto
 innixæ, cingebant. Paulo longius aliæ
 Porticus, & aliæ Columnæ visebantur.
 Episcopis pro more ad hujus Ecclesiæ de-
 dicationem congregatis Faustus Rejenfis
 ad populum dixit.

Sidon. VI. S. Patientem Virtutes omnes, quæ
ep. 12. & ibi bonum Pastorem decent, Severitas Sua-
Sirm. vitati mixta, & assidua vigilantia, orna-
 bant. Convertendis Barbaris Photinia-
 nis, id est, Burgundionibus, Arii veneno
 infe-

infectis, improbo & piissimo labore infu- Sæculum V.
 dabat; horum etiam non exiguum nu- A. C. 476.
 merum ad sinum Ecclesiæ reduxit. Ab-
 stinentiam viri, & continua jejunia Rex,
 & Regina admirabantur, tunc enim Lug-
 dunum Burgundionum Rex, cui nomen
 Gondebaldus, insidebat. S. Patientis
 Memoriam Ecclesia undecima Sept. ho- Martyr.
 norat. 11. Sept.

§. XXXVIII.

S. Mamertus Viennensis. Rogationes.

Ille tempestate plures Sancti viri in Gal- Sup. §. 23.
 lia florebat, & plerosque, Episcopali Sigib. Chr.
 dignitate insignes, Sidonii Epistolæ nobis
 notos fecerunt. His accensetur S. Ma-
 mertus Viennensis, non obstante accusa-
 tione, quam contra ipsum Hilarus Papa
 receperat. Illustrissimum reddit fama
 institutarum Rogationum, quod an. 468.
 ab ipso factum putant. Causa novum
 supplicandi Deo genus inducendi publi-
 cæ illorum temporum calamitates fuere.
 Terrorem incutiebant miseris populis S. Avit. ho-
 terræ motus, exorta incendia, clamores, mil. de Ro-
 & tumultus nocturni, ferocium bellua- gat. Greg.
 rum species, quæ plena luce in frequen- Tur. II. hist.
 tissimis hominum cœtibus spectandas se- c. 34. Sidon.
 dabant. Populo in Vigilia Paschatis in VII. ep. 1.
 Ecclesia Viennensi cum Episcopo suo Ma-
 merto ad Sanctam Noctem illam cele-
 brandam congregato, Domus publica, in
 editissi-

Sæculum V.
A. C. 476. editissimo urbis loco sita, flammis corripitur; singulis, ut ædibus suis caverent, dilapsis, solus Episcopus coram Altari orans, & lacrymis madens, permanfit. Igne extincto, rediit populus; & tunc peractis Festis Paschalibus, S. Mamertus propositum, quod durante incendio mente conceperat, aperuit, videlicet ut in singulos annos procedente ad Ecclesiam populo publicæ fierent preces. Omnis populus, & etiam Viennensis Civitatis Senatus consensit, quamvis alias ad recipiendos novarum Cæremoniarum usus ita proni non essent. Tres dies, Festum Ascensionis præcedentes, his precibus destinati fuere. S. Mamertus experturus an firmum esset populi propositum, primo Ecclesiam Civitati proximam, futuræ Supplicationi terminum pronunciavit; at via ista Fidelium zelo brevis nimium visa.

Ecclesiæ Galliarum non nullæ, datum a Viennensibus exemplum imitata, aliis anni temporibus suppliciter procedebant, deinde vero inter omnes Ecclesias convenit, ut hæ piæ peregrinationes iisdem anni diebus agerentur. Jam quidem ante hæc tempora piarum peregrinationum consuetudo cœperat, sed pauci intererant, nullus orandi ardor; sufficiebat, si quis abesse vellet, diutius protractum convivium; at novis supplicationibus, fervens

Sidon. V.
ep. 14.

fervens oratio, jejunia, lacrymæ junge-
bantur. S. Mamertus integrum S. Ferreoli
Martyris Corpus, & S. Juliani Brivaten-
sis Caput ex veteri Ecclesia ad Rhodani
ripam in novam, a se ædificatam, trans-
tulit. Multi Abbates, & Monachi ad
hanc Cæremoniam convenerunt, cum-
que noctem vigiles transegissent, & eru-
ta fuisset pars terræ, tres tumbas conspe-
xerunt. Dum omnes animo suspendun-
tur, quænam S. Ferreoli esset, ex adstanti-
bus aliquis dixit, pro re certa ab omnibus
haberi, S. Juliani Caput in uno S. Ferreoli
Sepulchro inclusum. Et opportune id
monuit, nam in tertio loculo, & unius
Corpus, & alterius caput inventum.

§. XXXIX.

Mamertus Claudianus. Opera ejus.

Sancto Mamerto frater erat, cui etiam
Nomen Mamertus, & Cognomentum
Claudianus, Ecclesiæ Viennensis Presby-
ter. Is juvenis Monasticam vitam duxe-
rat, quo tempore bonos Scriptores om-
nes Græcos, & Latinos, Christianos, &
Ethnicos studiose legerat, vir Geometriæ,
Musicæ, Poeticæ, Oratoriæ, Dialecticæ
peritus, Scripturæ Interpres, in solvendis
omnibus Quæstionibus exercitatus, om-
nibus erroribus oppugnandis idoneus. (*)

Fidelis

(*) Exemplum, Monachorum uatum jam illa
ætate a nullo Litterarum genere abhorruisse.

Sæculum V. Fidelis Adjutor fratris sui, cum titulo ca-
 A.C. 476. reret, labores tamen Episcopi subibat.

Ipsæ Lectiones pro Festorum diversitate
 assignavit, Chorum, & Cantum dirige-
 bat, non minus pietate, quam ingenio
 spectabilis. Scripsit Tractatum de Sta-
 tu, seu potius de Natura animæ, ut refu-
 taret Fausti, Episcopi Rejenfis, libellum,
 in quo probare voluerat, solum Deum esse
 incorporeum, omnes vero Creaturas, et-
 iam animam rationalem, corporeas. Fau-
 sto Claudianus respondit, editus tribus

ibid. p. 702. libris, in quibus præter alia sequentes de-
 Lib. I. c. 24. fendit opiniones: *Animam nunquam non*
 p. 723. *cogitare, & cogitationem ab anima non*

esse distinctam, sed solummodo cogitationis
objectum, quando anima aliud, quam se
ipsam, cogitat. Tota anima, ipsius opi-
nione, per suam Substantiam cogitat, at-
que error est, credere, Potentias ejus ab
ipsa anima aliud esse. () Res quoque ita*
se habet cum voluntate. Tota anima vo-
luntas est, sicut tota est cogitatio, & velle,
non est aliquid ab animæ Substantia distin-
ctum. Id solummodo accidentale est, quod co-
gitet, vel velit, aut hoc, aut aliud objectum.
Amor non est pars animæ, sed tota anima,
hinc præcipitur nobis, ut Deum ex tota
anima

(*) Ex his probatur antiquitas illius opinio-
 nis, quæ omnia accidentia absoluta tam a materia,
 quam a Spiritibus remouet,

anima nostra amemus. Opus concludit Sæculum V.
 Recapitulatione decem propositionum, A. C. 476.
 quarum præcipuæ sunt: *Deus est incor-* p. 557.
poreus, Homo ad Imaginem Dei creatus 1.
est, ergo Anima ejus est incorporea. Essen- 3.
tia Animæ est ratiocinari, atqui Ratio
nec a corpore dependet, nec a loco. Vo-
luntas non est Corpus, & nihilominus est 4.
substantia Animæ. Non datur Corpus sine
longitudine, latitudine, altitudine, atqui
Animæ nulla est mensura. Anima nec la- 9.
tus dextrum, nec sinistrum, nec partem su-
perioiorem, nec inferiorem, nec anteriorem, 10.
nec posteriorem habet, ergo incorporea est.

Claudianus hoc opus dedicavit Sido-
 nio, necdum Episcopo, quem hortatorem
 habuerat, ut illud vulgaret. Quam ma-
 gni illud faceret Sidonius testatus est, da-
 tis duabus epistolis, una ad aliquem, no-
 mine Nymphidium, altera ad ipsum Clau-
 dianum, in qua eum optimis Scriptoribus
 Profanis, & Ecclesiasticis æquiparat. Lau-
 dat etiam Claudiani Hymnum, carmine
 trochaico compositum, quem Hymnum
 Passionis *Pange Lingua &c.* esse putant.
 Aliud quoque Carmen Claudiani contra *Bibl. PP.*
 Poesin profanam habemus. Obit, quam- *p. 762.*
 vis junior esset, ante fratrem suum Epis-
 copum. Sidonius Defuncto Epitaphium *IV. ep. 11.*
 scripsit, cum Elogio, quod Petrejo ex
 ipsorum Sorore nepoti, misit.

Sæculum V.
A. C. 476.

§. XL.

Monasterium Montis Juræ &c.

vid. Hist. de l'isle B. par le Labour. Monasteria jam tunc in vicinia Civitatum Viennensis, & Lugdunensis videbantur. Omnium antiquissimum fuit Monasterium Insulæ Barbæ, in Arari situm, quod ab initio hujus Sæculi quinti existerat. Maximus, S. Martini Turo-nensis Discipulus, ut virtutes suas ab oculis hominum absconderet, illo se recepit, sed cum nec ibi latere potuisset, in Pa-triam rediit, fundavitque Monasterium in oppido, quod dicebatur Chinon, ibi-que beato fine quievit. Sidonius quo-que mentionem facit de Monasteriis Mon-tis Juræ, quorum Fundator primus S. Ro-manus fuit. Is ortus in Regione eadem, nempe Sequanensium, (hodie Comitatus Burgundiæ est) triginta quinque annos natus, relictis Parentibus, in Montis Juræ Sylvas se abdidit. Aliquamdiu Lugduni cum Abbate Sabino moratus fuerat, cu-jus Monasterium, Axonense fuisse credi-tur; inde Vitas Patrum, & Institutiones Monasticas, id est, Libros Cassiani attule-rat. Romanus, cum se ita ad vitam Ana-choreticam comparasset, in loco, *Condat* dicto, substitit, ubi inter trium montium rupes spatium erat, quod arari posset, & aliquæ arbores, e quibus fructus Sylve-stres colligeret. Ibi igitur oratione, le-
ctione,

Greg. de gl. Confess. c. 22.

Sid. IV. ep. 25.
Boll. 28.
Febr. p. 741.

atione, & labore manuum, unde vive-
ret, occupabatur.

Sæculum V.
A. C. 476.

Romano postea Lupicinus, frater
ejus, se junxit, deinde duo Clerici, &
plures alii, quos virtutum, & miraculo-
rum fama illo trahebat. Alia tandem
Monasteria in Vicinia, & in tota circum
Regione ædificarunt, at præ aliis semper
in Monasterio Condatensi Perfectionis
studium viguit. Omnibus Romanus, &
Lupicinus communi opera præerant,
quamvis diversa esset amborum indoles,
nam Romanus ad lenitatem, Lupicinus
ad Severitatem natura ferebatur. S. Hi-
larius Arelatensis ob causam Celedonii in
illa Regione versatus, comperto, quam
magnifice omnes de Romani Sanctitate
sentirent, venire jussum, prope Vefontio-
nem Presbyterum ordinavit, & honori-
bus cumulatum ad Monasterium dimisit.
Id an. 444. factum. At non ideo S. Roma-
nus minori studio inter Confratres suos
humilitatem colebat, nec ullo signo ab
aliis distingui voluit, nisi quod Diebus so-
lennibus Sacrificium offerret. Tandem
Condatensium Monachorum numerus ita
excrevit, ut sterilis loci paupertas alendis
tot incolis, & hospitibus supervenienti-
bus non sufficeret. Ergo in ampliore in-
ter illas Sylvas planicie campum pascen-
dis gregibus, & jaciendis feminibus apta-
runt. Locus ille ab accolis *Lauconna* di-
cebat,

H h h a cebatur,

vita c. 2.
Sup. lib.
XXVII.
§. 4.

Sæculum V. A. C. 476. cebatur, & novo extructo Monasterio, S. Lupicinus fratrum curam in se suscepit. Tum & tertium Monasterium, Sorori suæ domicilium, in vicina petra, cuius aditus undecunque impeditus, ædificarunt; unicus erat, & angustus in campos exitus. In hoc Asceterio, quod Balsamum dictum est, centum quinque mulieres degebant. Vivæ nunquam ex hoc claustro pedem efferebant, sed mortuæ ad Cœmeterium portabantur. Quamvis aliqua istarum sæminarum vel filium haberent, vel fratrem in proximo Lauconensi Monasterio, tamen tam parum ipsos conspiciere licebat, aut quid agerent, explorare, ac si e vivis abcessissent.

Monachus Senex aliquando S. Romanum reprehendit, quod in admittendis Novitiis nimis facilis esset, & Spiritum advenientium non satis probaret. Num tibi, respondit Sanctus: *tam expedita facultas est, Spiritus discernendi? an non vidisti aliquos, qui postquam magno fervore incepissent, tepidi deinde facti sunt? & alios, qui Monasterio egressi, bis, terræ redierunt, & demum ad altissimam perfectionem eluctati sunt? alii, qui discesserant, ad nos quidem non sunt reversi, sed ita animo inbasit nostri Instituti ratio, ut Monasteria, aut Diœceses dignissime rexerint.* Quodam anno, cum agrorum fertilitas abundantiam attulisset, Monachi Con-

Monachi in
Gallia,

Condatenses, etiam contra nitente S. Ro-
mano, cibus solito pluribus, & lautioribus
utebantur. Tunc in auxilium advoca-
vit S. Lupicinum, qui pristinum rigorem
reduxit, uno jusculo, aut pulmento hor-
deaceo absque salis, aut olei condimen-
to contentus. Quibus hic rigor displi-
cuit, abierunt. S. Romanus circa annum
460. animam Deo reddidit, & in Mona-
sterio Balsamensi sepultus est.

S. Lupicinus annis ferme viginti su-
pervixit fratri, nihilo in se ipsum minus,
quam in alios rigidus. Cum Regionis
illius frigus cogeret, ut veste pellicea ute-
retur, tunicam ex diversorum animalium
pellibus confutam induebat, amore pau-
pertatis. Calceamentum ejus erant Gal-
licæ, seu soleæ ex ligno, quibus Monachi
in Gallia uti solebant. Lectus in sum-
ma hyeme cortex fuit, a cunarum forma
non abhorrens, quem paululum calefieri
patiebatur. In his Monasteriis præsertim
Condati carnem non manducabant, &
solis ægrotis lactinia, & ova concede-
bantur. Lupicinus vero non ferebat, ut
vel guttula olei, aut lactis suo pulmento
affunderetur. A tempore, quo Mo-
nachum induit, nunquam vinum bi-
bit. Verumtamen rigorem contra Dis-
cretionem peccantem damnabat, & ma-
ximam curam adhibuit, ut Monacho-
rum suorum aliquis, qui ob nimiam au-

Sæculum V.
A. C. 476.

vit. ap. Boll.
21. Apr. p.
263.

c. I. n. 4.

H h h 3 sterita

Sæculum V. sterilitatem vires amiserat, sanitati resti-
 A. C. 476. tueretur.

S. Lupicinus. S. Lupicinus, jam ætate gravis, Chil-
Greg. Tur. pericum Regem Burgundiæ, Genevæ ha-
vit. PP. c. I. bitantem, adiit, petens, ut sustentandis
 Monachis suis, quibus non nunquam ne-
 cessaria deerant, quidquam conferret.
 Cumque Rex agros, & vineas dare vel-
 let, S. Lupicinus accipere recusavit, di-
 cens, non expedire Monachis, ut cor-
 da eorum possessione bonorum tem-
 poralium inflecterentur, non levi humilitatis
 detrimento. Sed rogavit Regem, ut an-
 nuos redditus concederet. Dedit ergo
 Rex litteras, quibus mandabatur, ut sin-
 gulis annis trecentos modios frumenti,
 trecentos cantharos vini, & pro vestimen-
 tis coemendis centum aureos acciperent.

v. S. Rom. Obiit S. Lupicinus circa annum 480. &
c. 2. n. 8. sepultus est Lauconnæ, ubi Monachos
v. S. Lupic. centum quinquaginta, qui ad perfectionis
c. 4. Christianæ apicem pervenerant, post se
 reliquit. Inter eos nulla invidiæ mate-
 ria, nemo quidquam proprium posside-
 bat, promptissime alter alteri, si necessi-
 tas postularet, succurrebat. Si aliquo
 proficiscendum, pedibus iter conficie-
 bant; nec aliud iis viæ solatium quam
 baculus, cui innitebantur.

v. S. Eugen. S. Leonianus sub idem tempus Vien-
5. Act. SS. næ duo Monasteria fundavit. Patriam
Boll. to. I. habuit Pannoniam, sed a Barbaris captus,
p. 571. &

& in Galliam deductus, deinde per annos ^{Sæculum V.}
 quadraginta partim Augustoduni, partim ^{A. C. 476.}
 Viennæ, cellæ inclusus & nemini homi- ^{ibid. p. 577.}
 num visus, vitam duxit, at colloqui vo-
 lentibus respondebat. Aliquot Mona-
 chos prope Cellam ejus extra urbem Vien-
 nensem congregatos regebat, idque fuit
 Abbatix S. Petri initium. Alterum Mo-
 nasterium, Sancto Andrea Sacrum, & in-
 tra Mœnia situm, erat fœminarum, quæ
 numero sexaginta fuisse leguntur. In ea- ^{Sidon. VII.}
 dem Regione haud procul Vienna cele- ^{ep. 17. ad}
 berrima erant Monasteria Griniacensia; ^{Voluf.}
 Sidonius Regulam, in iis observatam, illi
 æqualem æstimat, quæ apud Lerinenses
 vigeat.

§. XLI.

Retractatio Lucidi.

Plerique Episcoporum, quorum Sidonius ^{Ep. Faust.}
 meminit, interfuere cuidam Synodo, ^{to. 4. Conc.}
 in qua Leontius Arelatensis præfuit, & ^{p. 1042.}
 Faustus Rejenſis Presbyterum, nomine
 Lucidum, aliquos de Prædestinatione er-
 rores retractare coegit. Postquam col-
 loquendo ad confessionem erroris perti-
 nacem adducere non potuisset, eidem
 scripsit epistolam, in qua articulos sex
 notatos anathematizare jubebat. Primo.
 Errorem Pelagii; Hominem sine pecca-
 to nasci. Solo suo conatu posse salvari,
 & liberari sine Dei Gratia. Secundo. Fi-
 delem,

Sæculum V. delem, & Fidem Catholicam profitentem, si post Baptismum labatur, perire per peccatum originale. Tertio. Hominem per præscientiam Dei in mortem præcipitari. Quarto. Hominem, qui damnatur, non accepisse potestatem se salvandi; quod de Baptizato, aut Gentili, tali ætate, qua credere potuit, & noluit, esset intelligendum. Quinto. Vas contumeliæ non posse se attollere, ut inter Vasa honoris locum accipiat. Sexto. Jesum Christum non esse pro omnibus mortuum, & nolle, ut omnes homines salvi fiant. Faustus Episcopus instabat, ut Lucidus ad hanc epistolam responderet, quod si omitteret, errorum istorum convictum habendum esse. Cum Fausto undecim Episcopi subscripserunt ejus epistolæ, solius autem Patientis Lugdunensis Sedem novimus.

*Lib. Luc.
to. 4. Conc.
p. 1044.*

Lucidus errorem emendavit, & retractavit, data epistola ad Episcopos triginta, qui id ipsi præceperant, in Concilio, ut creditur Arelate, nam a capite Leontius legitur, congregati. Post eum conspicitur Euphronius Augustodunensis, Mamertus Viennensis, Patiens Lugdunensis, Faustus Rejensis, Grecus Massiliensis, Crocus Nemausiensis, Basilius Aquensis, Joannes Cabillonensis. Ceteri sunt nobis ignoti. Lucidus aliquas propositiones damnat, ab illis, quæ in epistola

epistola Fauſti continentur, diſtinctas; Sæculum V. A. C. 476.
 illo autem omnes tendunt, ut aſſerant; Jeſum Chriſtum pro omnibus hominibus
mortem oppetiſſe, Deum neminem ad
Damnationem prædeſtinare, Liberum Ar-
bitrium in Adamo non fuiſſe extinctum,
& a Gratia Dei non excludi conatum,
quo homo cooperetur. Idem Concilium Prol. Fauſt.
 Fauſto Rejenſi in commiſſis dedit, ut ſcri- ad Lib. de
 beret contra errorem illorum, qui nimium Grat. & c.
 Prædeſtinationi tribuerent. Edidit libros Bibl. PP.
 duos de Gratia, & libero Arbitrio, quos Parif. to. 4.
 Leontio Arelatenſi inſcripſit; at in alte-
 rum extremum propendet nimis, & plus
 æquo viribus Naturæ favet.

§. XLII.

Ordinationes memoratu dignæ.

Joannes Cabillonenſis ad Ararim, qui di- Sidon. IV.
 cto Concilio adfuit, ordinatus fuerat epiſt. 25.
 in hunc modum; Paulo Epifcopo Ante-
 ceſſore ejus fatiſ functo, Patiens Lugdu-
 nenſis, Metropolita, Euphronius Augu-
 ſtodunenſis, ejuſdem Provinciæ Epifco-
 pus, & plures alii Cabillonum convene-
 rant. Populum privati commodi ſtudia
 trahebant in diverſa; hinc viri tres ad
 Epifcopatum præſentabantur. Unum
 commendabat nobilitas Generis, ſecun-
 dum lautiffime parata adulatoribus men-
 ſa; tertius, Eccleſiæ prædia inter fauto-
 res ſuos diſtributurum ſe, ſecreto polli-

H h h 5 citus

Sæculum V.
A.C. 476. citus fuerat. Patiens, & Euphronius hac re comperta, qua Disciplina Ecclesiastica pessumdabatur, clam cum aliis Episcopis collatis consiliis, & spretis populi clamoribus, subito Joanni Presbytero, nihil minus suspicanti, manus imposuere. Is necdum pueritiam egressus, Lector ordinatus, cum diu ministrasset, Presbyter creatus est. Nemo viro illo lenior, nemo humanus magis. Probi omnes acclamando testabantur, quantum sibi hæc Electio placeret. Nemo quidquam obijcere ausus. Itaque Joannes consecratus est Episcopus.

Inter ceteras Electio quoque Simpli-
Sid. VII. cii Bituricensis memoratu digna est. Se-
ep. 5. de vacante, plures factiones fervebant, aliqui Episcopatum aperte ambientes, etiam pecunias offerre non erubescabant. Sidonius, Episcopus Claromontanus, in eadem Provincia, Decreto Civium vocatus, ut Electioni adesset, cum Episcopatum ambientium numerum, fraudes, & impudentiam cerneret, ad Agrecium Senonensem, vicinæ Provinciæ Metropolitanam, litteras dedit, rogans, ut Bituricam cum Episcopis, Suffraganeis suis, veniret, & Electioni præesset, quod numerus Episcoporum Provinciæ Bituricensis, quæ erat prima Aquitaniæ, non sufficeret; quippe de hac Provincia nulla Civitas, nisi Claromontum in Arvernibus, in Potestate Romanorum

norum supererat. Sed populus Bituricensis solum Sidonium Electionis Arbitrum esse voluit, qui cum Simplicii virtutes omnium ore laudari audiret, eum, ut ut Laicum, ad Dignitatis Episcopalis apicem promovendum putavit; prius tamen cum Euphronio, Episcopo Augustodunensi, communicavit consilium, promittens, facturum se, quod ipse suassisset. Tandem Sidonius, edicturus, quem eligendum esse censeret, praesente tota Congregatione, & Praeside Agrecio Senonensi orationem habuit. In exordio dicendi modeste benevolentiam captat, quod loqui cogeretur, quamvis in Episcopatu esset Tyro.

Saeculum V.
A. C. 476.

VII. ep. 8.
VII. post
ep. 9.

Tum exponit, quam grave & difficile negotium sit, Episcopos eligere, hoc vero omnino impossibile, ut eligatur aliquis, qui omnibus placeat. *Si Monachum eligam, inquit, etsi vitae Sanctitate nec Antoniis, nec Hilarionibus inferior esset, dicent: hunc oportebat fieri Abbatem, at non Episcopum. Omnibus virtutibus falsa nomina affinguntur. Christiana humilitas abjectio animi audit, magnanimitas superbia, necessarius rigor crudelitas, indulgentia ignavia, ingenua indoles stupiditas vocatur. Si Clericum eligendum suadeam, huic juniores invidebunt, contemnent Seniores, hi enim putant, solum longioris temporis, quo serviunt, rationem esse*

Sæculum V. esse habendam, & illa ætate Ecclesiam ve-
A. C. 476. gere volunt, qua ipsorum debilis Senectus
 Rectore indiget. Si proponam militum
 Ducem, dicturi sunt; nempe quia ipse Si-
 donius ex Militia Saculari assumptus est,
 Metropolitanam ex Religiosorum Virorum
 familia sibi eligere non vult; Natalibus,
 & sua Dignitate extollitur, Jesu Christi
 pauperes contemnit.

Postquam Sidonius dicendi finem fe-
 cit, Simplicium Episcopum Bituricensem
 pronuntiavit, virum Majorum Ceris illu-
 stre, quos inter Episcopi, & Provincia-
 rum Rectores numerabantur. Erat Sim-
 plicio matura ætas, sed integræ adhuc vi-
 res, eumque Ingenium, & Eruditio, hu-
 manissimi mores, suavis affatus, charitas
 in pauperes, virilis constantia, & Mode-
 stia summopere commendabant. Sæpe
 Civitatis suæ nomine ad Imperatores, &
 Reges Barbaros, a quibus etiam aliquan-
 do custodiæ traditus, Legatus iverat. Ju-
 venis adhuc dum, & Filius familias Eccle-
 siam ædificaverat. Filius fuit Eulodii, &
 Gener Palladii, ultimorum Biturige Epis-
 coporum, eumque in ipsorum locum suf-
 ficere jam antea aliqui cogitaverant.
 Uxorem habebat piissimam, & ambo li-
 beros caste educabant. Cum S. Perpe-
 tuus, Episcopus Turonensis, memoratam
 orationem audiret a multis laudari, eam
 a Sidonio sibi mitti petiit, accepitque.

§. XLIII.

§. XLIII.

Sæculum V.
A. C. 476.*S. Perpetuus. S. Lupus.*

Sanctus Perpetuus post hæc annos circiter quindecim, nempe usque ad annum 491. in vivis fuit, & nihilominus

Testamentum ejus habemus sub idem tempus, prima Maji, post Consulatum Leonis junioris, id est, anno 475. conditum, in quo aliquot mancipia manumittit, Debitoribus, quæcunque debebant, dimittit, Ecclesiæ suæ agros aliquot, & libros suos legat. Successori suo Supellectilem cubiculi sui, & Sacristiæ legat, & duobus Presbyteris, quos deposuerat, & restitui prohibet, pensionem ex Bonis suis solvendam. Hæredes autem instituit pauperes. Credibile est, ipsum posteriore tempore aliud scripsisse Testamentum, quo, ut S. Gregorius Turonensis refert, singulis Ecclesiis sua ætate in hac Diocæsi ædificatis, Bona sua, quæ in illis locis possidebat, donatione relinquit; Nam Gregorius sub quolibet Antecessorum suorum oppida, & vicos enumerat, ubi novæ Ecclesiæ fundatæ. S. Perpetuus jejunia, & Vigilias totius anni, & in quibus Ecclesiis illas celebrare oporteret, ordinavit. Sedit annis triginta, & ejus memoriam octava Aprilis colit Ecclesia.

Ap. Boll. 8.
Apr. tom. 9.

p. 750.

Greg. X.
hist. 6. 31.

Mart. Rom.
8. Apr.

S. Lu-

Sæculum V. S. Lupus Trecensis adhucdum Lucæ
 A. C. 476. fruebatur, quem Sidonius Patrem Pa-
VI. ep. 1. trum, Episcopum Episcoporum, & Gallia
ibid. ep. 9. Pontificum facile primum appellabat.
 Haud diu postquam Sidonius Episcopi
epist. 1. munus subiisset, S. Lupus ad eum litte-
 ras dedit. Respondit Sidonius Gratias
 pro Benevolentia agens in ejusmodi ver-
 ba, ex quibus dispicitur, quam magni
 S. Lupum æstimaret, & quam parum se
 ipsum Episcopatu dignum crederet. Tunc
 autem annis quadraginta quinque Episco-
 patum gerebat S. Lupus, ex quo sequitur,
Sup. XXV. fuisse annum 472. cum anno 427. ut suo
§. 15. loco diximus, fuerit ordinatus. Super-
 vixit annis septem, & ad cœlestia tran-
 sivit anno 479. cum annos 52. sedisset.
 Ecclesia 29. Julii ejus memoriam colit.
 Multos post se reliquit Discipulos, & in-
 ter alios S. Polycronium, Episcopum Ve-
Martyr. R. rodunensem, S. Severum Episcopum Tre-
29. Jul. virensensem, primæ Germaniæ (*) Aposto-
 lum, & S. Aubinum, Episcopum Cabillo-
 nensem, qui ex obsessis corporibus Dæ-
 mones ejiciebat. Eodem Dono S. Poly-
 cronius claruit. S. Lupi in Sede Tre-
 censi Successor fuit Camelianus, ejusdem
 virtutum imitator egregius.

§. XLIV.

(*) In Romano Imperio majores Provinciæ in
 plures Regiones dividi solebant, quæ deinde pri-
 mæ, secunda, vel tertia dicebantur.

§. XLIV.

S. Remigii Primordia.

Sæculum V.
A. C. 476.

Inter hæc fulgentissimum Sidus in eadem Galliarum parte oriebatur S. Remigius Episcopus Rhemensis. Parentes ejus *Flodoard.* Emilius, & Celinia primis conjugii annis *hist. 1.* alium genuerant filium, nomine Principium, qui Episcopus Suessionensis, & Pa- *Hincmar.* ter Lupi, Successoris sui, fuit. *ap. Surium* Ecclesia *13. Jan.* S. Principii Memoria 25. Sept. honorem exhibet. Multis post ipsius Nativitatem annis Eremicolæ, cui nomen Montanus, Divinitus revelatum, Principii Parentibus alterum filium ad populorum Salutem nasciturum, & vocandum Remigium. Hæc Eremicola ad Celiniam, & in Vaticanii argumentum addidit: *cæcus sum, ut vides, sed postquam lacte tuo oculos meos laverò, lumen recipiam.* Natus est puer, e fonte Baptismi Remigius dictus, & Montano Eremicolæ, admoto Matris ejus lacte, oculorum lumen rediit. S. Remigius lucem primo aspexit circa annum 450. in agro Laudunensi. Balsamia, Nutrix ipsius, etiam Sanctarum numero adscripta, & Rhemis in Ecclesia Collegiata, quæ S. Nutricis Nomen gerit, celebris est. Hæc Mater fuit Celsini, postea S. Remigii Discipuli, quem Lauduni Sanctum Suffinum dicunt, & venerantur.

S. Re-

Sæculum V.

A. C. 476.

IX. Epist.

Flod. I.
c. II.Sigebert. in
Chr.

S. Remigius optimo a Natura ingenio præditus, & humanioribus Disciplinis imbutus, Sidonio Judice in Eloquentiæ Palæstra palmam sua ætate omnibus præripuit. Scientiarum studio pietatem junxit, ex puero morum gravitas, & innocentia elucebat. Hinc Bennagio, Episcopo Rhemensi, defuncto unanimi totius populi consensu, ipso frustra reluctante, nam juvenis erat viginti duorum annorum, ad Sedem vacantem implendam electus est. Eventus docuit, digitum Dei ad hanc Electionem fuisse operatum. S. Remigius septuaginta quatuor annis Ecclesiæ Rhemensi dignissime præfuit. Anno 471. ordinatus fuisse creditur.

§. XLV.

Sancti alii in Gallia Episcopi.

Multos alios in Gallia Episcopos eximia Sanctitate fulsisse Sidonius litteris consignavit. Inter illos celeberrimi habentur Aprunculus Lingonensis, qui Sede sua pulsus, cum in Arverniam venisset, ab ipso Sidonio Successor in Sedem Claramontanam designatus est. Auspicius Episcopus Tullensis, Censurius Episcopus Antiffiodorensis, cui Constanus, Sidonii in paucis amicus, S. Germani vitam inscripsit. In Ecclesia dies decima Junii Censurii memoriæ sacra est, & 29. Julii Prosperi Aurelianensis memoria agitur,

agitur, qui ut honorem S. Aniani Antecessoris sui augetet, apud Sidonium precibus instabat, ut Bellum Attilæ scriberet. Sed ille rogavit, ut excusatum se haberet.

Unus ex Optimatibus Palatii, cui nomen Maximus, pecunias mutuas dederat Turpioni, olim Tribuno. Iste gravissime ægrotans, cum ad solvendum urgetur, Sidonium, utriusque amicum, rogavit, ut sibi dilationem obtineret. Maximus Tolosæ habitabat, ad cujus prædium, quod prope Civitatem habebat, & forte tunc erat, Sidonius se contulit. *Advenienti mihi, inquit, ipse obviam processit, sed totus mutatus. Semper antea videram corpore erectum, liberali ingressu, voce expedita loquentem, & fronte porrecta; tunc vero habitus, ingressus, color vultus, modestia, omnia Religionem spirabant. Capillitium breve erat, barba prolixa, tribus pedibus sella, qualibus vulgus utitur, solito grossiora ad portas siparia pendebant, nullæ in lecto plumæ, nec purpura mensam ornabat. Convivium bonum, sed frugale, & plura legumina, quam carnes inferebantur. Optima quæque hospitibus, non ipsi destinabantur. Cum a mensa surgeremus, submissè quæsi ex adstantibus, quodnam ex triplici vitæ genere amplexus fuisset, an Monachi, Clerici, vel Penitentis? responderunt, haud diu ante illos dies fuisse initiatum Sacerdotio,*

Hist. Eccles. Tom. VI.

l i i

quod

Sæculum V. quod ut admitteret, civium suorum in vi-
A. C. 476. rum affectum impulisse invitum.

Narrat deinde Sidonius, Maximum, a se rogatum, ut Turpioni moram concederet, non solum spatium unius anni indulgisse, sed etiam usuras omnes, quæ ipsa Summa majores evaserant, donasse, & promississe, si Turpio moreretur, nihil se a filiis exacturum, nisi quod a lenitate Sacerdotis non abhorreret. Nullibi alias, quis hic Maximus fuerit, occurrit, & quia inter Episcopos Tolosanos non recensetur, credere oportet, simplicem Presbyterum fuisse. Nihilominus hæc Historia ideo memoratu digna fuit, ut notaremus, quantæ mutationis in exteriori etiam conversatione ordinis Clericalis susceptio causa esset.

e. Gall. Chr.
to. I.

§. XLVI.

Basilisci epistola ad Episcopos.

Sup. §. 40.
Evagr. III.
c. 4.
Sup. §. 20.
Theod. Lect.
1. p. 550. ep.
4. Simpl. pp.

Cum in Oriente Basiliscus, Zenone fuga elapso, Imperator haberetur, Delegati ab Alexandrinis ad eum missi sunt, qui impetrarunt, ut Timotheus Elurus ab Exilio, in quo annos octodecim exegerat, revocaretur. Ergo Timotheus Constantinopolim venit, atque a suæ Factionis hominibus excipitur, acclamantibus: *Benedictus qui venit in Nomine Domini.* Ecce autem, dum eum Alexandrinorum cohors ex Basilisci Palatio ad Ecclesiam cum

cum pompa deducit, a sino insidentem, in-
 æquali humo fallente vestigium, excuf-
 sus est, & crus labentis contractum. Pe-
 trus Fullo quoque e Monasterio Aceme-
 tensium, ubi se occultaverat, exiit, om-
 nesque Concilii Calcedonensis hostes in
 lucem prodire, illudque audacter pro-
 scindere cœperunt.

Imo Timotheus Basilisco Imperatori
 persuasit, ut Concilium, & S. Leonis epi-
 stolam, datis ad omnes Episcopos litteris,
 damnaret; in illis, sub obtentu quod ve-
 lit leges Antecessorum suorum confirma-
 re, Ecclesiæ unitatem procurare, atque
 Decreta Conciliorum Niceni, Constanti-
 nopolitani, & Ephesini salva conservare,
 jubet, ut omnes Episcopi Leonis Tomum,
 & omnia, quæ Calcedone acta sunt, nem-
 pe Fidei Definitionem, Interpretationes,
 Disputationes, tanquam nova, & pericu-
 losa anathematizarent, & flammis trade-
 rent. Hoc quidem verum, quod damnet
 eos, qui non confitentur, Filium Dei ve-
 re hominem factum, & dicunt, Carnem
 ejus de Cœlo venisse, atque tantum in
 speciem fuisse incarnatum. In epistola
 Circulari rursus præcipitur, ut omnes
 Episcopi subscribant, & verbis expres-
 sis ea, quæ Calcedone Acta, anathe-
 matizent; illos vero, qui impofterum de
 his Actis mentionem renovare ausi fue-
 rint, pœnas daturus, quæ ab Ecclesiarum

Sæculum V.
 A. C. 476.

Ap. Evagr.

Basilisci
 epistola.

Sæculum V.
A. C. 476. perturbatoribus, Dei, & Imperatoris ho-
stibus exigi solent; Episcopos, & Cleri-
cos deponendos, Monachos, & Laicos,
bonis Fisco addictis, proscribendos.

Evagr. III.
c. 5. Timotheus Elurus, iterum Alexan-
driam, & Petrus Fullo Antiochiam missi,
& antequam Constantinopoli abirent,
omnium primi epistolæ Basilisci subscri-
pserunt. Exemplum secuti sunt plurimi
Episcoporum, ita ut ferme quingenti nu-
merarentur, qui epistolam S. Leonis, &
Concilium Calcedonense damnantes sub-

vit. S. Eu-
thym. p. 86. scripserant. Schismatici, qui in vicinia
urbis Jerosolymæ supererant, favente oc-
casione, Archimandritam sibi elegerunt
Geroncium, ad S. Melaniam Abbatem,
qui sane haud multo minus, quam Theo-
dosius ante annos viginti tres, nocuit.
Ipsam Anastasium, Jerosolymæ Patriar-
cham, epistolæ encyclicæ nomen appo-
Sup. lib.
XXVIII. fuisse ferunt.

§. 47. Acacius Constantinopolitanus ex Pa-
Theo. Lect. I. triarchis solus Basilisco obstitit, & sub-
scribere recusavit. Patriarchæ suo jun-
xere se Monachi, & populus Constanti-
nopolitanus, qui in Ecclesia contra Basili-
scum seditiose congregatus est. Aca-
cius nigras vestes induit, & ejusdem fu-
neri coloris pannis Cathedram, & Alta-

Simpl. ep.
4. tom. 4. re inferni iussit. Jam aliqui Presbyteri,
Conc. pag. Abbates, & Monachi, pio zelo ferven-
1070. tes, Simplicium Papam de reditu Timo-
thei

thei Eluri per litteras certiozem fecerant, ^{Sæculum V.}
 & quantos tumultus Constantinopoli cie- ^{A. C. 476.}
 ret in hunc finem, ut Sedi Alexandrinæ
 restitueretur. Idcirco Papa ad Impera-
 torem scripsit epistolam, 10. Jan. an. 476.
 datam. Hortatur, ut Marciani, & Leo-
 nis, sub quibus educatus fuerat, exempla
 sequeretur, cum his Imperatoribus Con-
 cilium Calcedonense, atque S. Leonis
 epistolam, in qua Fides clarissime expli-
 cata esset, defenderet, in Sedem Alexan-
 drinam Episcopum Catholicum reduce-
 ret, & Timotheum, infamem Latronem,
 ejiceret.

Simul Acacio scripsit, & mandavit, *epist. 5.*
 ut tanquam suus Legatus hanc causam
 ageret, cum Presbyteris, & Monachis,
 Timotheo adversantibus, operam junge-
 ret, & Imperatorem rogarent, ut usur-
 pator ab urbe Alexandria excluderetur,
 prohiberent etiam, ne de convocando
 Concilio mentio fieret; *quippe nunquam
 actum est Concilium, inquit, nisi tunc,
 quando novus error, aut aliquod de Do-
 ctrina dubium Fidelium mentes perturba-
 vit, ut communi Episcoporum deliberatio-
 ne tolleretur.*

§. XLVII.

S. Daniel Stylites Constantinopoli.

Acacius, communicato cum Monachis *vit. S. Dan:*
 consilio, S. Daniele Stylytem advo- *ap. Sur. II.*
 care *Dec. c. 41.*

Sæculum V.
A. C. 476.

care statuit, eique indicari iussit, quæ Imperator Basiliscus moliretur. Is sua quoque ex parte misit, qui suo Nomine de Acacio quererentur; accusabat Patriarcham, quod cives contra se accenderet, militum animos ad seditionem sollicitaret, & se cumlaret conviciis. Daniel

c. 2. Imperatori responderi mandavit; futurum, ut Deus Regnum ejus destrueret, & adeo graviter increpuit, ut Legatus, ea a se Principi in faciem referenda promittere non ausus, Sanctum rogaret, sibi tam acerba monita in epistola, sigillo clausa, dari. Patriarcha quoque, multis congregatis Episcopis, misit, qui Danielem rogarent, ut ad opem Ecclesiæ ferendam veniret; cumque e Columna sua descendere nollet, secundo misit Acacius, qui ultimis precibus virum Sanctum, ut descenderet, exorarent. Hi gestibus, verbis, & lacrymis doloris vim significabant, adducto Christi Domini Exemplo, qui

c. 43. propter nostram Salutem de Cælo descendisset. Tandem Daniel descendit, atque ab Episcopis, & Patriarcha ingenti gaudio exceptus est. Adiit conventus populi, tam furiose commoti, ut incendendam esse Civitatem vociferaretur. Basiliscus perterritus Constantinopoli erupit, postquam mandasset, ne Senatores cum Acacio consilia communicarent. Daniel, comitantibus Monachis, & maxi-

Theod. Lest.
p. 556.

ma

ma populi multitudine & ipse exiit, at-
 que ad *Hebdomon*, ubi erat Imperator, Sæculum V.
 festinavit. Cum adveniret aliquis Go- A.C. 476.
 thus, per fenestram prospiciens, vidit,
 quod vir Sanctus portaretur (quippe quia
 insolito vitæ rigore nunquam non stabat,
 ita intumuerant pedes, ut ingredi non
 posset) itaque Gothus cum videret, quod
 portari se aliorum humeris pateretur, ir-
 ridens dixit: *Ecce novum Consulem!* si-
 mulque corruens, animam reddidit. Præ-
 toriani, ipsius Imperatoris vitæ timentes,
 Daniele ab ingressu in Regiam prohi-
 buerunt. Ipse excusso pedum pulvere, *Matth. 10,*
 juxta dictum in Evangelio, socios, ut idem *14.*
 facerent, monuit, & Constantinopolim
 rediit, militibus, qui eum comitabantur,
 habitum viri, & vitæ rationem stupenti-
 bus. Misit ad eum Imperator, ut ad se
 rediret, sed Daniel indignans venturum
 se negavit. Tandem postquam alios,
 aliosque frustra misisset Basiliscus, ipse ad
 S. Virum se confert, ejus pedibus proster-
 nitur, & veniam rogat. At Daniel, Im-
 peratore severe objurgato, ad adstantes
 conversus dixit: *ficta est ista humilitas,*
& pallium, quo crudelitatem tegat. Bre-
vi agnoscetis vindictam Dei, Potentium
Superbiam deprimentis. Igitur prædicto
 Basilisci lapsu, & multis editis miraculis,
 ad suam Columnam viam relegit. Alius
 quoque Monachus, cui nomen Olympius,

Sæculum V. Imperatoris malam fidem liberrime re-
 A. C. 476. prehendit.

§. XLVIII.

Schismaticorum Conatus.

Evagr. III.
c. 6.

Id. c. 5.

Interea Timotheus Elurus in itinere Alexandriae Ephesi substitit, & Synodum Episcoporum Asiæ, sibi ex asse addictorum, coegit. Illi, cum scirent, quantum Constantinopoli Basiliscus urgeretur, ut epistolam suam Encyclicam retractaret, miserunt Libellum supplicem, in quo querebantur, se a Fidei inimicis, id est, Catholicis, falso insimulari, quod metu cogente subscripsissent, & exhortabantur, ut, si inconstantia Notam vellet effugere, nihil novi promulgari juberet. In hoc Schismaticorum Concilio Paulus, Episcopus Ephesinus, qui fuerat depositus, restitutus est, & reddita Ecclesie Ephesinae Dignitas Patriarchalis, qua ablata eam Concilium Calcedonense Ecclesie Constantinopolitane subjecerat.

Timotheus Elurus ubi confecto itinere Alexandriae pervenit, omnes ad se venientes Concilium Calcedonense anathematizare cogebat. Non nulli tamen ab ipsis partibus defecerunt, & inter alios Theodotus, Episcopus Joppenfis, quem Anti-Episcopus Jerosolymitanus Theodosius ordinaverat. Scilicet Timotheus, etiam si Concilio Calcedonensi esset infen-

infensissimus, tamen Eutyichis errorem damnabat. Hinc etiam ipso adhuc dum Constantinopoli morante, cum Monachi Eutyichiani ad eum convolarent, rati, se per epistolam Circularem Basilisci causa vicisse, stupentibus demonstravit; *Carnem Verbi Incarnati esse nostræ consubstantialem, ipsumque cum Patre secundum Divinitatem ejusdem esse Substantiæ.* Monachi attoniti recesserunt. Timotheus Solofaciote, comperto Eluri adventu, cessit ad Monasteria Canopi; illorum enim Disciplinæ olim adsueverat. Huic, cum amaretur ab omnibus, nihil mali Elurus inferre valuit.

Sæculum V.
A. C. 476.

Theoph. Chr.
p. 104.

Petrus Fullo quoque, jubente Imperatore Basilisco, Antiochiam reversus, Sedem vacantem invenit, nam Julianus, Episcopus Catholicus, tantam Ecclesiæ calamitatem non ferens, ex animi dolore obierat. Petrus multos anathemate percutere, & turbas excitare cœpit propter verba, a se ad *Trisagion* addita. Episcopum Apamiensem ordinavit quemdam, nomine Joannem, in aliquo Concilio antea depositum; cum vero populus Apamiensis virum damnatum recipere nolisset, Joannes rediit Antiochiam, ubi ipsum Petrum, Patronum suum, supplantavit.

Theod. Lect.
p. 556.
Theoph. Ch.
p. 104.

Tanti Schismaticorum motus Gelasio Cyziceno ansam præbuere, ut Historiam

Sæculum V. A.C. 476. riam Concilii Niceni scribere in animum induceret. Is filius Presbyteri Ecclesie Cyzicena, veterem librum in membrana descriptum, omnia, quæ in Concilio Niceno acta fuerant, continentem, in domo Patris sui vidit. Hujus Libri Dominus quondam Dalmacius, ejusdem urbis Episcopus, fuerat. Historiam istam legere Gelasio annis puerilibus perjurandum fuerat, & quia omnia memoria retinere non valebat, quædam calamo notaverat. Cum sequenti tempore exortæ essent Disceptationes cum Eutychnianis, qui, favente Basilisco, sub specie defendendi Concilii Niceni, Concilium Calcedonense oppugnabant, deprehendit Gelasius, Eutychnianos Synodi Nicenæ Doctrinam ignorare, & de rebus disputare, quas non intelligerent. Ergo hujus Synodi Historiam litteris mandare statuit, & præter proprias Annotationes, etiam Scripta antiqua cujusdam Presbyteri, nomine Joannis, item multa ex aliis, præsertim ex Eusebio, & Rufino, collegit. Ita Historiam dicti Concilii conscripsit, in tres Libros divisam; optima & sincera ex Eusebio, Socrate, Sozomeno, & Theodoreto excerpta, reliqua omnia suspecta sunt, & modicam judicii vim Scriptoris produunt.

§. XLIX.

Sæculum V.

A. C. 477.

Imperatoris Zenonis reditus.

Patriarcha, Monachis, Populoque Constantinopolitano resistentibus, & Hæreticum proclamantibus, timore percussus Imperator Basiliscus, cum insuper redire ex Isauria Zeno, & cum exercitu imminere diceretur, ad Ecclesiam procedens, publice factum excusavit; edito deinde Decreto retractat, & nullius valoris declarat, quod nomine epistolæ Encyclicæ, obreptitæ a se impetratæ, aut quocunque alio nomine promulgasset, Anathema Nestorio, Eutychi, & omnibus aliis Hæreticis dicit, prohibet, ne Fidei causa Concilium petatur, aut quidquam ex iis, quæ definita essent, in dubium revocetur; jubet, ut Fides, ab initio in Ecclesiis Catholicis recepta, firma consistat, & inconcussa, Patriarchæ Acacio Provinciæ illæ, in quibus jus ordinandi Sedi Constantinopolitanæ competit, nempe Privilegia illi Sedi a Concilio Calcedonensi concessa, quæ epistola circularis nulla edixerat, reddantur.

Verum fama attulerat. Rediit Zeno, & a Constantinopolitanis vigesimo post abitum mense, id est, an. 477. exceptus est. Basiliscus ad Ecclesiam festinans, deposita in Altari Corona, cum uxore Zenonida, & Marco filio in Baptisterium confugit. p. 757.

*Evagr. III.
c. 7. Theod.
Lect. I.*

*Vitt. Chron.
Chr. Pasch.
an. 478.
Theod. Lect.*

fugit. p. 757.

Sæculum V.

A. C. 477.

Zeno.

*vita c. 49.**Evagr. III.**c. 8.**L. I. 6. Cod.
de S. Eu.*

fugit. Promisit Zeno, nulla se mandata daturum, ut capite plecterentur; verum tamen in Cappadociæ arcem missos, portis obstrui muro iussis, fame necavit. Zeno Constantinopolim adveniens, absque mora in Ecclesiam se contulit, ut grati animi signa daret. Gratias etiam S. Danieli Styeliti egit, qui Exilium sibi, reditumque prædixerat. Seleuciæ in Isauria templum magnifici operis S. Theclæ honoribus extrui iussit, & dona sane Regia misit, dictitans, Sanctam Virginem sibi apparuisse, & post breve Exilium lætiora fuisse pollicitam. Non ideo tamen pessimos mores mutavit. Legem edidit, quæ omnia illa irrita pronuntiabat, quæ post ejus abitum sub Basilisci Tyrannide contra Religionem acta fuissent, sive ea ad Fidem, sive ad Privilegia Ecclesiarum, ordinationes, & depositiones Episcoporum pertinerent. Imprimis Patriarchæ Constantinopolitani Prærogativæ tam quoad locum, quam ordinationes confirmantur. Conjectura est, hanc legem ab Acacio fuisse dictatam.

Zeno Imperator ad Simplicium Papam scripsit; (*) qui in Responsorio eidem

(*) Zeno Imperator ad Simplicium Papam scripsit. Talia ideo diligenter notanda sunt, quæ aliqui ex Protestantibus dicunt, jam a tempore

S. Joan

eidem reditum, & Imperium gratulatur, Sæculum V.
hortaturque, ut animi gratitudinem de- A. C. 477.
fendendo Dei Ecclesiam, testatam faciat.

Imprimis rogat, ut Ecclesiam Alexandri-
nam ab Usurpatore liberet, afflictis Fi-
delibus suum Pastorem reddat, eos, quos
usurpator ordinasset, ejiciat, in eorum
locum Episcopos Catholicos sufficiat, &
tandem nullatenus committat, ut, quis-
quis fuerit, Concilium Calcedonense, vel
S. Leonis epistolam, impune laceffere au-
deat. Hæc Simplicii Papæ epistola octa-
va Octobris, post Basilisci, & Armati Con-
sulatum, id est, anno 477. data.

Acacius per manus Diaconi Epipha-
nii amplissimum Commentarium de iis
omnibus, quæ Hæretici contra Fidem, *epist. ult.*
& Canones egerant, ad Simplicium Pa- *p. 1039.*
pam misit, modum exquirens, quo illis
Ecclesiis, quibus Timotheus Elurus, fa-
vente Basilisci Tyrannide, per vim illu-
sisset, remedium ferri posset. Respon- *epist. ult.*
det Papa; post Deum ab Imperatore au-
xilium Ecclesiæ expectandum esse. Opor-
tere, ut Imperator Edictum promulgari
juberet, quo illi, quos Timotheus Elurus
Episcopos ordinasset, in Exilium mitte-
rentur, & Episcopi Catholici revocaren-
tur.

S. Joannis Chrysostomi Communionem inter Ec-
clesiam Romanam, & Constantinopolitanam de-
fecisse.

Sæculum V. tur. Ergo litteris nostris, inquit, vestre
A.C. 477. & tot Episcoporum, qui Constantinopolim
 advenerunt, instantissimas preces jungite,
 ut Timotheus, & Sectatores ejus, sine om-
 ni spe redivitū proscribantur; Lex eadem
 ad Paulum Epbesinum, Petrum Antioche-
 num, & omnes illos, qui se Episcopos fuisse
 ordinatos dicunt, pertineat. Joannes, olim
 Presbyter Constantinopolitanus, ab Hære-
 ticus Episcopus Apamiensis ordinatus, qui
 Petrum Fullonem, Ordinationis suæ Au-
 ctorem, & Sedis Antiochenæ Usurpatorem
 per insidias expulit, & eandem Sedem no-
 va usurpatione invasit, anathematizetur,
 & a Societate Christianorum sine venia
 spe avellatur. (*) Et inferius: non expe-
 dit, ut Episcopi Fratres nostri diu Con-
 stantinopoli morentur, præprimis quia
 illarum Ecclesiarum populi ob proximam
 persecutionem adhucdum trepidant, & ne
 species sit, ac si Decreta Concilii Calcedo-
 nensis retractarentur; in toto enim Ter-
 rarum orbe inviolabile censetur, quod om-
 nibus Episcopis definire placuit.

§. L.

(*) Vere hic in Pontifice Romano Sollicitudo
 omnium Ecclesiarum deprehenditur; nam de Ec-
 clesiis Alexandrina, Antiochena, Constantino-
 politana, quibus reliquæ omnes subjiciuntur, ce-
 ra est.

§. L.

Sæculum V.
A.C. 477.*Vicissitudines Antiochiæ & Alexan-
driæ.*

Zeno Imperator, quæ Papa volebat, perfecit. Ipso iubente, Petrus Fullo in Concilio Episcoporum Orientalium depositus est, hunc enim premi, quod Basilisci amicum crederet, Zeno gaudebat. In ejus locum Joannes Episcopus Apamiensis quidem suffectus est, sed eodem post menses tres pulso, Stephanus, vir piissimus, Episcopus Antiochenus ordinatur. Is illico epistolis Synodalibus ad Acacium Constantinopolitanum datis, ordinationem suam, Petrique & Joannis condemnationem retulit. Acacius, convocato Episcoporum, qui Constantino- poli illis diebus versabantur, Concilio, Petrum Fullonem, Joannem Apamiensem, & Paulum Ephesinum damnavit, atque ad Papam Simplicium scripsit, rogans, ut si ad ipsum confugerent, eos nec in conspectum admittere, nec recipere ad Pœnitentiam dignaretur. Papa quoque hos viros damnavit, & in Rescripto Acacio suadet, Imperatorem urgeret, ut eos extra Imperii limites deportari juberet.

*Theoph.
p. 107.**Vales. Diss.
de Petr. & c.
c. 2.*

Paulo e Sede Ephesina ejecto, Episcopi Asiæ Acacii Constantinopolitani animi mitigaturi, veniam rogarunt, mis-
saque

*Evagr. III.
c. 8. c. 9.*

Sæculum V.
A. C. 477. saque epistola, qua factum retractabant, juramento affirmabant, subscriptionem epistolæ Circularis Basilisci fuisse a se vi extortam, nec se ullo tempore aliam, quam Concilii Calcedonensis Fidem, tenuisse.

Cum Zeno etiam Timotheum Elurum Alexandria ejecturus esset, fuere, qui dicerent Principi, virum extrema ætate pressum longe proficisci non posse; nec fefellit eos conjectura, quippe inter paucos dies e vivis abiit. Fama est, timentem, ne fugere cogeretur, sumpto

Breviar. Liber. c. 16.
Genn. script. n. 80. veneno dedecus antevernisse. Discipuli ejus spargebant in vulgus, ipsum mortem suam prædixisse; & profecto id sine prodigio poterat, si verum sit, quod suo arbitrio mori statuerit. Dicti sunt Timotheani, & Concilium Calcedonense rejiciebant, etiam si Eutychnianis plene non

Evagr. II. c. 11. consentirent. In ejus locum Episcopi Hæretici illius Regionis Petrum, olim Archidiaconum, cognomento Moggum, seu *Moggos*, id est Balbum, inconsultis omnibus, eligere ausi sunt, quem unicus Episcopus, & noctu ordinavit.

Felix ep. I. ad Acac. p. 1050. Hæc res ad Zenonem delata, oppido displicuit; idcirco datis ad Anthemium, Ægypti Præfectum, litteris, mandavit, ut Petrum depelleret, eos, qui ipsum ordinassent, puniret, & Timotheum *Sabofaciolo* Sedi Alexandrinæ restitueret.

Præfe

Præfectus, quæ imperata erant, non segni-
ter executus est. Imperator etiam ad Epis-
copos, Clericos, & Laicos totius Ægypti
epistolas dedit, quibus intra bimestre ad
Communem Timothei redire jube-
bantur, & detrectantibus indicebatur
pœna, suis Dignitatibus, & Ecclesiis esse
privandos. Ordinationes omnes Timo-
thei Eluri, & Petri Mongi, nullas pro-
nunciavit.

Timotheus Solofaciolo, Clericis Con-
stantinopolim missis, Gratias egit Impe-
ratori. Inter illos Clericos erant Gen-
nadius, Episcopus Hermopolitanus, pro-
pinquus ejus, & Joannes cognomento
Talaja, qui in Canopo sub Regula Taben-
nensium Monachus fuerat, Ecclesiæ Ale-
xandrinæ œconomus, & deinde Presby-
ter. Postquam Legati isti sibi mandata
perfecissent, ceteris Alexandriam redeun-
tibus, Episcopus Gennadius Constantino-
poli remansit, officio Apocrisarii Patriar-
chæ Timothei jussu functurus. Acacius
Constantinopolitanus ad Simplicium Pa-
pam perscripsit, tristes Ecclesiæ Alexan-
drinæ vices in lætiores esse mutatas, Ti-
mothei Eluri decessum, Petri Mongi fu-
gam, & Timotheum *Solofaciolo* restitu-
tum, cujus lenitatem, & patientiam lau-
dat. Epistola Papæ Responsoria 13. Mar-
tii, anno 478. Illo Consule data est. In
fine epistolæ queritur de timiditate Timo-
thei,

Sæculum V.
A. C. 478.

Liber. ibid.
Evagr. III.
c. 12.
Episcopi An-
tiocheni &
Alexandrini.

Epist. Acac.
to. 4. *Cont.*
p. 1080.

Simpl. ep. 9

Hist. Eccles. Tom. VI. K k k thei,

Sæculum V. thei, qui sustinere potuisset, ut nomen
A.C. 478. Dioscori ad aram recitaretur. At non

Epist. II.

diu post hæc Timotheus Pontificem mit-
tigavit, nam tres Legatos cum epistolis
solemni ritu misit, qui Reditum ad Eccle-
siam suam nunciarent, & rogarent, ut
Papa potissimum Hortatore, Imperator
Petrum Mongum e suis latebris erutum,
quippe clam omnibus Alexandriae hære-
bat, proscriberet. Id quoque significa-
bat Timotheus, quod errorem, metu ad-
missum, ut Nomen Dioscori legeretur,
jam emendasset, veniam petebat, mitte-
batque Papæ eorum Indicem, qui, a Ti-
motheo Eluro, & Petro Mongo seducti,
factioni pessimæ renunciabant. Simpli-
cius Papa ad Imperatorem, & Acacium
Epist. 10. Patriarcham tales epistolas, quales Timo-
theus exoptabat, dedit.

Elapso haud multo tempore Simpli-
cius Papa epistolas accepit a Zenone Im-
peratore, & Acacio Patriarcha ad se da-
tas, quibus immane facinus Antiochiæ
commissum referebant. Stephanum, cum
Evagr. III. uno ferme anno Sedem Antiochenam te-
nuisset, Hæretici invadunt, atque cannis,
in acumen extenuatis, lancearum instar
usi, in Ecclesia transfodiunt, occisi Cor-
pus, per urbem raptatum, Orontis flucti-
bus demergunt. Ecclesia S. Stephano

Martyr. locum inter Martyres die 25. Aprilis ad-
25. April. signavit. Imperator, comperto Parrici-
dio,

dio, Antiochiam misit, qui Seditio-
 ctiores meritis pœnis afficerent. Cives,
 missis Legatis, facti veniam precabantur,
 & petebant, ut, ad tollendam enormis
 mali occasionem, futurus Antiochiæ Epis-
 copus Constantinopoli ordinaretur. Vo-
 ti compotes Imperator esse voluit; ita-
 que Acacius, jubente Imperatore, Epis-
 copum Antiochenum ordinavit alium
 Stephanum, qui Stephanus junior dicitur,
 Pietate, æque ac Antecessor ejus, in-
 signem.

Cum huic Ordinationi Leges Eccle-
 siasticæ adversarentur, Imperator, & Pa-
 triarcha, datis ad Papam litteris, roga-
 runt, ut, quod necessitate, & amore Pa-
 cis fecissent, approbaret. Pontifex Im-
 peratori respondit in hunc modum: *Si*
ea, quæ Fratri meo Acacio in Causa Petri,
aliorumque scripseram, facta fuissent, nun-
quam infanda crimina, quæ jam punienda
sunt, commissa fuissent. Quippe manda-
veram, ut, tradito tibi Libello supplice,
& ipse, & omnes illi, qui Tyranni Favo-
re abusi, alienas Ecclesias usurpaverant,
ultra Imperii limites ejicerentur. Itaque
saltem nunc, si aliqui eorum supersunt, li-
bera hac peste Ecclesiam, & in exteras Re-
giones deportari jube. Quia vero credi-
*disti, Seditio-
 nem Antiochenorum aliter
 compesci non posse, quam si novus Episco-
 pus contra Synodi Nicenæ Decretum Con-*

Sæculum V.
 A.C. 478.

Simplicii Pa-
 pæ epistola
 ad Zenonem
 Imp.

Simpl. ep.
 14.

Kkk 2

stanti-

Sæculum V. *stantinopoli ordinaretur, salvo in posterum*
A. C. 479. *jure Concilii Orientalis, cui ordinare Epis-*
copum Antiochenum competit; S. Petrus
Apostolus pollicitationem tuam, & jura-
mentum recipit, ne, quod Frater meus, te
jubente, fecit, futuris temporibus in Con-
suetudinem trabatur. His conditionibus,
quod ad obtinendam Pacem fecisti, ratum
habemus. Hæc epistola 22. Junii, anno
epist. 15. 479. data. In eundem sensum Papa Aca-
cio scripsit; in primis inculcans, ne hoc
exemplum in futurum Præjudicio sit. Im-
perator, Consilium, a Papa suggestum,
secutus, Petrum Fullonem Pityontum,
locum in terminis Imperii ad Pontum si-
Theoph. p. tum, in Exilium misit; at Petrus custodes
107. fefellit, confugitque ad S. Theodorum Eu-
chaitarum; hunc eundem esse, a Græcis
Menol. 20. Trichinas ob asperrium, quo corpus
April. domabat, Cilicium, appellatum credunt.

§. LI.

Martyrius Patriarcha Jerosolymitanus.

vit. S. Eu- *Anastasius Patriarcha Jerosolymitanus*
thym. p. 86. *diem clausit initio Januarii, quinto*
post Leonis Imperatoris mortem anno,
nempe 479. postquam Cathedram Epis-
copalem tenuisset annos viginti. Suc-
cessorem habuit Martyrium, in Cappado-
cia natum, qui, in Ægyptum delatus,
p. 69. aliquamdiu inter Nitrienses Anachoretas
Sup. 2. versatus fuerat. Inde post trucidatum
Prote-

Proterium maximis turbis exortis cum alio Anachoreta, cui Nomen Elias, & Patria Arabia, discessit. S. Euthymii fama ambos in Palæstinam pertraxit. Is primum hospites, & deinde Discipulos in paucis amavit, quod prævideret, ambos suo tempore Cathedram Jerosolymitanam ascensuros. Hos cum S. Gerasimo socios deligere solebat in illo secessu, cum singulis annis a decima quarta Januarii usque ad Dominicam Palmarum in Desertum diverteret. S. Euthymio ad Superos translato, Patriarcha Anastasius utrumque Jerosolymam adduxit, Presbyteros ordinavit, & collegio Clericorum S. Sepulchri adscripsit.

Sæculum V.
A. C. 479.

Martyrius igitur, Patriarcha Jerosolymitanus ordinatus, litteras ad Imperatorem Zenonem, & Patriarcham Acacium dedit, referens, quid Schismatici agerent, & qualis esset eorum Hæresis. Has ferendas commisit Fido, qui Joppe navem ingressus, & noctu naufragium passus, correpta tabula, a navi avulsa, quam fortuna obtulit, aliquamdiu inter fluctus sustinebatur. Tum vero S. Euthymium, ut sibi, cum extrema necessitate luctanti, opem ferret, invocanti apparuit Sanctus, super aquas ingrediens, & dixit: *scito, hanc profectioem Deo gratam non esse, nec Matri Ecclesiarum, id est, Jerosolymæ, quidquam utilitatis allaturam. Ad eum*

p. 86.

p. 87.

Kkk 3 *redi-*

Sæculum V. *redito, qui te misit, & meo nomine dicito;*
A C. 479 *ne te ulterius Schismaticorum obstinatio*
sollicitum teneat, nam brevi tempore sub
tuo Pontificatu ambæ Partes reconciliabun-
tur. Te vero ad Lauram meam ire oportet,
eamque in Monasterium commutare.

His dictis Fidum pallio suo involvit,
qui sui ipsius nescius primum in littore,
moxque Jerosolymæ in domo sua se esse

p. 90.

Fidus Dora-
nus.

narravit, cui in memoriam rediit S. Euthymii
Prophetia; Lauram in Monasterium mutandam.
Ergo Fido mandat, ut manus operi admoveret, omne genus
auxilii pollicitus. Fidus in loco Lauræ, & Coemeterii S. Euthymii magnum ædificavit
Monasterium. Veterem Ecclesiam mutavit in Refectorium, & condidit novam,
quam Patriarcha magna pompa dedicavit. Celebratæ sunt Vigiliæ,
& deinde Missa; sub ea Reliquiæ Sanctorum Martyrum Taraci, Probi, & Andronici
infra Altare depositæ. Hæc septima Maji, anno post S. Euthymii obitum duodecimo,
itaque 485. facta. Haud diu postea Fidus Diaconus Episcopus Doranus creatus est.

p. 93.

Martyrio Patriarcha de Schismaticorum ad Ecclesiam Reditu non amplius
cogitante, Marcianus Abbas, eorum Caput, quasi inspirante Deo, omnibus in Monasterium suum Bethlehemicum convocatis,

vit. Euthy.
ap. Coteler.
tom. 2. monum.
p. 306.

catis, inquit: *Fratres, & Patres mei!* ^{Sæculum V.}
quousque Ecclesie Corpus lacerabimus, dum A.C. 479.
nescimus, an hæc sit Voluntas Dei, sed pro-
priae rationi confidimus? sequamur exem-
plum Apostolorum, mittamus sortes super
Episcopos, & super Monachos. Si Sors p. 307.
cadat super Monachos, in eadem persiste-
mus Sententia, si super Episcopos, cum ipsis
communicabimus. Missæ sunt sortes, quæ
cecidere super Episcopos, statimque Mo-
nachi ad eorum Communionem redierunt,
hoc esse Imperium Dei arbitrati. () Pa-*
triarcha redeuntibus tenerrimo affectu
complexus, ut lætitiæ testaretur, illam
diem omnibus festam esse iussit. Duo-
rum tantum Abbatum obstinatio expug-
nari non potuit, Geroncii, qui ab annis
45. Monasteria S. Melaniæ regebat, &
Romani, qui Monasterii Thecuensis erat
Præpositus. Ergo suis Monasteriis ob Hæ-
resin pulsæ, exinde errabundi, miserima
vita defuncti sunt.

K k k 4

§. LII.

(*) Haud facile dispicere est, qualis iste mo-
 dus mittendi sortes fuerit, & multo minus, quo-
 modo hi Monachi a Superstitionis vitio purgan-
 di; nisi forte quis dicat, Simpliciter, & pro-
 fundam ignorantiam excusationi locum dare. Le-
 gemus quidem sæpius in Sacra Scriptura sortes in
 rebus dubiis missas; at hæc singulari Dei instin-
 ctu fiebant. Vix credibile, hic quidquam simile
 præsumi posse.

Sæculum V.
A. C. 479.

§. LII.

Calendion Patriarcha Antiochenus.

Stephano Juniore Antiochiæ mortuo, postquam sedisset annos tres, Zeno Imperator hac etiam vice iussit Acacium Constantinopoli Patriarcham Antiochenum ordinare. Is vocabatur Calendion. Episcopi Orientis, factum se ignorare simulantes, sua ex parte Joannem, Cognomento Codonatum, ordinarunt. At Calendion celeriter Antiochiam venit, ubi, congregato illius Provinciæ Concilio, ante omnia effecit, ut omnium, quotquot aderant, suffragiis ordinatio ipsius confirmaretur. Epistolam Synodalem deinde misit ad Simplicium Papam, qui eum lubenti animo ad Communionem recepit; id enim ipse Papa in epistola sua ad Acacium Constantinopolitanum quinta Julii anno 482. Severino Consule, data, testatur.

A. C. 482.

Calendion ab Imperatore Zenone licentiam impetravit, ut Reliquias S. Eustathii ex urbe Philippis in Macedonia, ubi pro Fide Exul occubuerat, Antiochiam afferret. Hæc translatio solemnissime peracta. Omnis Antiochenæ Civitatis populus ad octodecim milliaria obviam processit, & Eustathiani, qui etsi Catholici essent, tamen illo usque separati vivebant, tunc ad Ecclesiæ Sinum redierunt;

Theod. Lect. Lib. II. Vit. Chr. an. 491. Sup. l. XI. §. 43.

runt; ex quo videmus, adhucdum ali-
 quos superfuisse post Reconciliationem
 sub Alexandro ante annos septuaginta
 initam.

Sæculum V.
 A. C. 482.
 Sup. XXIII
 §. 26.

§. LIII.

*Joannes Talaja Patriarcha Alexan-
 drinus.*

Interea Timotheus *Solofaciote*, cum se *Felix ep. 1.*
 morti proximum sentiret, Legatos *to. 4.*
 Constantinopolim misit, qui tam suo, *Conc. p. 1050*
 quam omnium Clericorum suorum No- *C. Gesta de*
 mine Imperatorem rogarent, ut ipsis li- *Nom. Acac.*
 bertas fieret eligendi Successorem, qui *p. 1081.*
 ex Clericis Catholicis assumeretur, & a
 Catholicis ordinaretur. Has litteras
 deferre Talajæ Presbytero, & Ecclesiæ
 Alexandrinæ œconomio Legationis Prin-
 cipi mandatum. Imperator, quod Pa-
 triarcha, & Clerici ejus postulabant,
 concessit, & in suo Rescripto Joannem
 Presbyterum magnis laudibus extulit.
 Itaque Constantinopoli redeuntem Po-
 pulus Alexandrinus jam tunc respicere
 cœpit, tanquam designatum in Cathedra *Liber. brev.*
 Alexandrina Successorem Timothei, qui *c. 16.*
 paucos post dies anno Episcopatus vige- *Sup. §. 20.*
 simo tertio, mense sexto, id est, circa
 annum 482. in Pace obdormivit; lenis-
 simum viri ingenium, quibusdam animi
 fragilitas videbatur, nam quamvis ipsum
 Imperator per litteras monuisset, ne to-

K k k § leraret

Sæculum V.
A.C. 482. leraret Hæreticos conventus agentes, & Baptismum conferentes, nullum tamen in eos rigorem adhibebat. Hinc illi in foris, & Ecclesiis clamabant: *etsi tecum non communicemus, tamen amamus.*

Post obitum Timothei, Episcopi, Clerici, & Monachi ipsius Communione, id est, Catholici, elegerunt Joannem Talajam, qui absque mora per epistolas Synodales Simplicio Papæ, & Calendionis Patriarchæ Antiocheno suam ordinationem notam fecit. At non eodem modo ipsi curæ fuit hac de re Acacium Constantinopolitanum certiore reddere. Multum

Liber. c. 16. confidebat in amicitia Illi, officiorum Magistri, hujus enim fidem largitionibus sibi conciliaverat; cum omnia bona Ecclesiæ Alexandrinæ, utpote œconomus, administraret. Igitur epistolas, quas ad Imperatorem, & Acacium dabat, ad ejus manus direxit, easque ferendas tradidit uni ex Magistrarianis; is, cum Illum Constantinopoli non invenisset, litteras nec Imperatori, ne Patriarchæ Acacio reddidit, sed recta Antiochiam, ubi Illus tunc versabatur, contendit.

Acacius, aliunde comperta Joannis Talajæ ordinatione, offensum se credit, quod ab ipso Litteras Synodales non accepisset. Ergo ob causæ similitudinem jungitur Episcopo Gennadio, Timothei Solofaciolo Propinquo, qui se quoque Joanne

Joanne contemptum querebatur. Am-
 bo opera Petri Mongi Fautorum, quos in ^{Sæculum V.}
 aula habebat, usi sunt, ut Joannes Talaja ^{A.C. 482.}
 coram Imperatore accusaretur. Dice- ^{Joannes Ta-}
 bant; indignum esse Episcopatu, quod ^{laja.}
 vivo Timotheo *Solofaciolo* Statum Cleri-
 calem relinquere voluerit, & ille ipse
 fuerit, qui eidem Timotheo persuasisset, ut
 Nomen Dioscori in Diptycha reciperet.
 Præterea Joannem Perjurii arguebant,
 dicentes, tunc, cum Constantinopolim
 mitteretur, palam fuisse factum, quod ^{Evagr. III.}
 Episcopatum Alexandrinum ambiret, & ^{c. 12.}
 coactum, juramento se obstringere, ne
 unquam hanc Dignitatem appeteret.
 Rursus Imperatori Acacius suggerebat,
 Petrum Mongum Populo Alexandrino
 esse acceptissimum, & si in hanc Sedem
 assereretur, fore, ut universa illa Ecclesia
 in Communionis unitatem coalesceret.
 A Petro etiam Legati advenerunt, qui,
 si ipse Episcopus esset, hanc concordiam
 spondebant. Acacius eos magno gau-
 dio exceptos, in conspectum Imperato-
 ris adduxit.

Igitur Zeno Imperator ante omnia
 ad Simplicium Papam epistolam dedit,
 in qua Joannem Sede Alexandrina in-
 dignum, quod Perjurii reus esset, judi-
 cabat, existimans, ad reducendam Eccle-
 siarum Concordiam, magis proficuum
 fore, si huic Cathedræ Petrus restituere-
 tur.

Sæculum V.
A.C. 482.

Simpl. ep.
17.

tur. Simplicius Papa, accepta Joanni Synodali epistola, jam ejus ordinationem confirmaturus erat, sed redditis sibi Imperatoris litteris rem distulit, responditque, se super hac ordinatione jam in neutram partem pronunciare posse, at vero, ut Petrus restitueretur, nullatenus consentire. *Hic vir, inquit, Hæreticorum socius, imo & Dux fuit. Quoties rogavi, ut Alexandria expelleretur? quod modo promittat, se veram Fidem professurum, clementissime habebitur, si ad Ecclesie Communionem admittatur, verumtamen ad Dignitatem Sacerdotii minime elevandus, ne fictæ abjuratæ specie plenam Hæresin docendi libertatem nanciscatur. Id vero multo magis timendum, quod in Pastorem exoptari dicatur ab illis ipsis, in quorum societate se olim ab Ecclesie sinu separavit.* Papa in eundem sensum Acacio 15. Junii anno 482. scripsit.

§. LIV.

Zenonis Henoticum.

Zeno Imperator, Pontificis detrectatione irritatus, datis ad Pergamium Ducem Ægypti, & Apollonium Præfectum litteris, jussit, ut Joanne Alexandria expulso, Petrum in Sedem Patriarchalem immitterent; Tum Acacius, juncta cum illis opera, qui Petri Partes tuebantur, Imperatori persuasit, ut celebratum illud Edictum

*Gesta de
Nom. Aca.
Liber.*

Edictum Concordiæ, Græce *Henoticon*, Sæculum V.
A. C. 482.
ederet, cui Petrus, dum Sedis Alexandri-
næ possessionem repeteret, subscriberet.

Illud ad omnes Episcopos, & Populos Evagr. III.
c. 14. Niceph.
XVI.
Liber. c. 18.
Alexandriæ, Ægypti, Libyæ, & Penta-
poleos dirigitur. Summa vero hæc est.

Abbates, alique Viri Venerabiles nobis Libellos supplices tradiderunt, quibus rogant, ut Ecclesiarum Concordia reducatur, & funesti dissensionum effectus tollantur; multi enim Baptismo, aut Sancta Communione privati sunt, innumerae cædes commissæ. Quam ob rem notum vobis facimus, nos Nullam aliam Fidem recipere, quam Symbolum 318. Patrum Nicenorum, consensu 150. Patrum Constantinopolitanorum confirmatum, quod etiam amplexi sunt Patres Ephesini, qui Nestorium, & Eutychem damnarunt. Recipimus etiam duodecim Capitula Cyrilli, felicitis memoriæ, & confitemur, Dominum nostrum Jesum Christum Deum, Filium unicum de Deo, qui vere incarnatus est, Consubstantialem Patri secundum Divinitatem, & Consubstantialem nobis secundum Humanitatem, eundem, qui descendit, & incarnatus est de Spiritu Sancto, & de Virgine Maria Matre Dei, unicum esse Filium, & non duos. Dicimus, eundem Filium Dei esse, qui patravit miracula, & qui libere in Carne sua passus est. Eos, qui Naturas dividunt, vel confun-
aunt,

Sæculum V. dunt, aut solummodo Incarnationis ali-
A. C. 482. quam speciem admittunt, nullatenus reci-
pimus; sed anathematizamus quemcum-
que, qui aliud credit, aut olim in Conci-
lio Calcedonensi, vel in quocunque alio
Concilio credidit; inprimis vero Nesto-
rium, Eutychen, & eorum Sectatores.
 Ergo unimini Ecclesie Matri nostræ Spi-
 rituali, cum in eadem Fide nobiscum sitis.
 Hoc est Zenonis Henoticum, in eo ve-
 nenosum, quod Concilium Calcedonen-
 se sicut tria alia non recipiat, sed potius
 eidem errores adscribere videatur.

§. LV.

Petri Mongi inconstantia.

Hoc Edictum cum Epistolis Imperato-
 ris, ad Præfectum, & Ducem datis,
 Abbas Ammon, & Petri Mongi Apocri-
 fiarii, qui ipsum comitabantur, detule-
 runt. *Liber. c. 17.* Antequam iter ingrederentur,
 Acacius cum ipsis communicavit, & cum
 aliis Ægyptiis, tunc Constantinopoli mor-
 rantibus, qui, etsi illo usque fuissent Hæ-
 retici, Henoticum receperunt. Licen-
 tiam quoque fecit, ut in Diptychis No-
 men Petri legeretur, tanquam Patriar-
 chæ Alexandrini, sine ulla alia cautione,
 quam nudo ad Ecclesiam redeundi pro-
 misso. Pergamius nuper Dux Ægypti
 creatus, ubi cum Legatis, epistolas Im-
 perato-

peratoris ferentibus, Alexandriam per-
 venit, Joannem Talajam fugisse compe-
 rit. At Petrus Mongus Zenonis Heno-
 ticum recepit, effecitque, ut non a suis
 Sectatoribus modo, sed etiam ab illis,
 qui Proterium sequebantur, reciperetur,
 quibuscum ultro communicavit. Tum,
 occasione Festi cujusdam occurrentis ar-
 repta, Alexandriae in Ecclesia ad popu-
 lum dixit, & Henoticum publice præle-
 gi jussit.

Concilio Calcedonensi, & epistola
 S. Leonis Anathema dixit. Deletis ex
 Diptychis Proterii, & Timothei

*Solofa-
 viole* Nominibus, Dioscorum, & Timo-
 theum Elurum inseruit. Corpus Timo-
 thei *Solofa-
 viole*, ubi terræ mandatum
 erat, effodi jussit, ex Ecclesia tolli, & ex-
 tra Civitatem in loco deserto humari.
 Hæc res ad Acacium a Calendione An-
 tiocheno, aliisque delata; huic perple-
 xa omnia videbantur, misitque Alexan-
 driam ad Petrum, qui certiora explora-
 rent. Ipse omnia negavit, deditque ad
 Acacium epistolam, in qua clarissimis
 verbis Concilium Calcedonense appro-
 bat, idque solum queritur, quod popu-
 lus ejus imprudenti zelo, & levitate ani-
 mi, quem regi a se oporteret, Pastorem
 suum regere attentaret.

Eadem ad Simplicium Papam perferri
 psit, nempe Concilium Calcedonense a se
 recipi,

Sæculum V.
 A.C. 482.

*Victor. Tun.
 Chr. Liber.
 c. 18.*

*Evagr. III.
 c. 16.*

c. 17.

Liber. c. 18.

Sæculum V.
A. C. 482.
recipi, quamvis eodem tempore Populo Alexandrino persuadere conaretur, quod illud damnaret. Turpis in viro inconstantia, & tot fraudes detectæ causa fuisse, ut multi ab ipsius factione deficerent. A turbarum Principio ipsius partes ideo non nulli reliquerunt, quod Henoticum recipiens, Concilium Calcedonense nominatim non anathematizaret. Hi Acephali dicti sunt, id est Capite carentes, quia separatos agebant conventus, & Patriarcham suum non sequebantur; quamvis etiam posteriori tempore Mongus Concilium nominatim anathematizaret, cum ipso tamen communicare recusarunt.

Leont. de Sect. art. 5.
Lib. c. 18.
Joannes *Talaja*, Alexandria fugiens, Antiochiam ad illum officiorum Magistrum venit, quæ secum acta fuissent, narrat, & ipso suadente ad Calendionem Patriarcham Antiochenum convertitur. Acceptis ab eo epistolis Synodalibus, suæ causæ faventibus, ad Simplicium Papam appellavit, S. Athanasii exemplum secutus. (*) Ubi Romam advenit humanissime eum SS. Pontifex excepit, & contra fas expulsi Patrocinium suscipiens, ad Acacium Constantinopolitanum litteras dedit. Respondit Acacius, nescire se
Joan-

(*) Auctoritatis Pontificiæ supra maximas orbis Catholici Episcopales Sedes inique argumentum †

Joannem Episcopum Alexandrinum, sed ex Henotico, seu Zenonis Imperatoris Decreto, Petrum Mongum ad suam Communionem recepisse, idque contra Papæ opinionem quidem, sed amore Pacis tot Ecclesiarum, & ex Imperatoris mandato factum.

Sæculum V.
A. C. 482.

Papa, cui Acacii responsum minime placuit, rescripsit; ipsum non potuisse ad Communionem recipere Hæreticum damnatum, nec sufficiens esse Conversionis indicium, si Petrus Mongus Communionem Ecclesiæ Catholicæ secundum Henoticum Zenonis amplecteretur, nisi etiam Concilium Calcedonense, & Epistolam S. Leonis reciperet.

§. LVI.

S. Simplicii obitus, & Decretales ejus.

Dum Acacius deliberat, quid ad hanc Epistolam responsi daret, Simplicius Papa Mortalitatem exiit, postquam annos quindecim, & menses quinque Primam Sedem occupasset. Sepultus est ad S. Petrum, secunda Martii, anno 483. Dedicavit Ecclesiam S. Stephani in Monte Celio, aliam S. Andreae in Exquiliis, cujus hodie vix rudera supersunt, alteram S. Stephani prope S. Laurentium, itemque aliam S. Bibianæ. Presbyteros Hebdomadarios constituit, qui a quibusdam Ecclesiis nunquam discederent, sed ad con-

*Sup. n. 34.
Lib. Pontif.*

Hist. Eccles. Tom. VI. LII feren-

Sæculum V.
A. C. 482.

ferendum Baptismum, & Pœnitentiam administrandam emergente casu necessitatis semper adessent, scilicet ad S. Paulum in prima Urbis Regione, ad S. Laurentium in Tertia, ad S. Petrum in Sexta, & Septima. Non erraret forte, qui coniceret, Regiones reliquas fuisse a Gothis occupatas. Simplicius tribus Ordinationibus Mense Decembri, & Februario Presbyteros 58. Diaconos undecim, Episcopos ad diversa loca 36. creavit.

Ep. II.
Ep. 2.

Præter illas Epistolas S. Simplicii, de quibus meminimus, tres alias habemus. Prima data est ad Zenonem Episcopum Hispalensem, qua, cum sciret virum esse zelosissimum, ipsum Vicarium suum in Hispania pronunciat, mandatque, ut Canonum observationi invigilet. (*) Secunda Epistola dirigitur ad Joannem Episcopum Ravennatensem, & 30. Maji anno 482. data est. Eum severe reprehendit, quod invidia movente Episcopum, cui nomen Gregorius, invitum, & vi adhibita ordinasset. *Qui sua Potestate abutitur, inquit, meretur suo Privilegio privari, & ideo Frater meus Gregorius Ecclesiam Mutinensem ita reget, ut in re nulla tibi subjiciatur; sed si ei cau-*

(*) Hic videre est Vicariorum, & Nunciorum Apostolicorum initia.

sa nascatur, in qua ipsum agere oporteat, *Sæculum V.*
 vel se defendere, ad nos se convertat. (*) *A. C. 483.*

Epistola tertia Simplicii Papæ 19. Nov.
 475. ad Florentium Equitium, & Severum
 Episcopos data est. *Ex vestris literis cognovimus, inquit, Gaudentium Episcopum Aufidenensem quosdam contra Canones ordinasse; quapropter potestate ordinandi ipsum absolute privamus; (**)*
mandavimus vero Fratri nostro Episcopo Severo, ut, si necessarium fuerit, in illa Ecclesia ipse ordinet. Itaque illi, quos Gaudentius contra leges Ecclesiasticas ordinavit, Ministerio Ecclesiastico privati sint. Gaudentius non nisi quartam partem Redituum Ecclesiæ, & oblatorum a Fidelibus, quibus bene uti nescit, habebit. Partes duæ sartis tectis, & alendis peregrinis, atque pauperibus, impendantur; has Presbyter Onager sub pœna Depositionis, si dolum committat, administret. Pars quarta inter Clericos pro cujusque meritis distribuatur. Damnum Vasorum Sacrorum, quæ fuerunt alienata, Severi industria reparabit. Is etiam a Gaudentio exiget, ut Redituum Partes tres, quas per triennium in suos usus convertit, restituat.

LII 2 Hæc

(*) Ex his patet, quanta tunc temporis Papæ Jurisdictio in Italia fuerit.

(**) Hi, quibus vacat, Quæstionem movere hic possent, an Summus Pontifex de valore vel liciditate Ordinationis loquatur.

Sæculum V. Hæc Redituum Ecclesiasticorum Divisio,
A. C. 483. & usus notari merentur.

Lib. Pont. in
Simpl. Conc.
IV. Rom. to.
4. Conc. p.
1334.

Post Simplicii Papæ obitum Sedes non
ultra sex dies vacavit; inter hos Cleri-
cis, & Magistratibus ad S. Petrum con-
gregatis, Basilius Prætorio Præfectus, &
Regis Odoacri vices agens, locutus est
in hunc modum: *Haud dubie memoria
tenetis, Beatum Papam nostrum Simplicium
omnes fuisse exhortatum, ne, si se
Deus ex hac vita vocasset, Electio Nobis
inconsultis fiat, ut sic omnis tumultus tol-
leretur occasio. (*) Ideo miramur, ali-
quid sine nobis fuisse tentatum. Nunc
vero si vestrae Amplitudini, & vestrae San-
ctitati videatur, omnia, quæ ad futuram
Electionem pertinent, integra relinque-
mus, sed pro nobis, & Successoribus nostris
legem sequentem stabiliemus.*

*Nulla Hæreditas vel in Civitate, vel
ex agris acquisita, nec ornamenta vel ve-
sta sacra, quorum possessionem Ecclesia ha-
bet, vel habitura est, quocunque titulo,
vel quocunque prætextu, ab eo, qui jam
Episcopus eligendus est, aut a Successori-
bus*

(*) Partes aliquæ in Electione Episcoporum
Principibus Sæcularibus semper fuere. Id ve-
ro hic omnino singulare, quod Odoacer fue-
rit secta Arianus. Ceterum in Religione Go-
thorum plus ignorantia, quam obstinationis fuisse
videtur.

bus ejus alienari possint; talis alienatio Sæculum V. A. C. 483.
 nulla sit, sed alienans, & in alienationem
 consentiens, aut qui rem alienatam acce-
 perit, Anathema sit. Ejusmodi Hæredi-
 tatem acquirentem non juvet præscriptio,
 sed eam cum fructibus restituere, ipse, &
 Hæredes ejus teneantur. Cuilibet ex Cleri-
 cis jus sit, ut se tali alienationi opponere
 valeat. Res mobilis autem, si Ecclesiæ
 parvam utilitatem afferat, aut non nisi
 difficulter servari possit, æqua rei æsti-
 matione facta, vendi poterit, & pecunia
 ad causas pias impendi.

§. LVII.

Felix Papa.

Pontifex Romanus electus est Felix, Ro- Lib. Pont. Brev. Liber 18. p. 769.
 mæ natus, filius Felicis Presbyteri,
 cujus Titulus erat ad Fasciolam; Is ser-
 me annos novem Sacram Sedem tenuit.
 Felici quoque Joannes Talaja instabat, Gesta de nom. Ac.
 ut se Sedi Alexandrinæ restitueret; ille
 sua Ecclesia expulso in solatium dedit
 Ecclesiam Nolanam, ubi aliquot annis
 moratus, defunctus est in Pace. Cum
 adhuc Romæ ageret, Papæ penitius de-
 texit, quam versuto ingenio Acacius es-
 set; nam ubi Joanni Talajæ illa prælecta
 sunt, quæ Acacius de Petro Fullone, &
 Joanne, Sedis Antiochenæ usurpatore
 scripserat, Acacii fraudulentia ad ocu-
 lum

Sæculum V. lum patuit. Is enim ad Papam scripse-
A. C. 483. rat, ut, si ad Sacram Sedem verterentur, ipsos non audiret, imo & a conspectu arceret, & nihilominus eundem Joannem, toties condemnatum, miserat Tyrum, ut eam Ecclesiam regeret.

Theopha.

Zen. an. 12.

p. 113.

Evagr. III.

hist. c. 38.

Cum igitur Felici Papæ constaret, Epistolas Antecessoris sui non modo nihil profuisse, sed Acacium Disciplina Ecclesiasticæ etiam illudere, in Ecclesia S. Petri coacta Synodo, Vitalem Episcopum Truentinum in Piceno, Misenum Episcopum Cumanum in Campania, & Felicem Ecclesiæ Romanæ Defensorem, delegit, & cum mandatis Constantino-
 polim misit; erant autem mandata hujusmodi. Petrus Mongus Cathedra Alexandrina ejiciatur. Acacius ad articulos Libelli, quem Joannes Talaja SS. Pontifici contra ipsum tradidisset, respondeat. Eidem Joanni nomine Papæ præcipiatur, ut Petro Mongo anathema dicat. Legatis suis Papa duas præterea Epistolas ferendas commisit, unam ad Acacium, ad Imperatorem Zenonem alteram.

§. LVIII.

Epistolæ ad Acacium, & Zenonem.

Felix ep. 1.
to. 4. Cont.
p. 1049.

In Epistola ad Acacium SS. Pontifex queritur, quod ex composito de Causa Ecclesiæ

clesiae Alexandrinae & pertinaciter taceat, Sæculum V.
A. C. 483.
 postquam per Epistolas Simplicii Papæ
 toties rogatus fuisset, ut mentem suam
 aperiret. *Tui officii erat, inquit, Imperatori omnia ea mandata in memoriam reducere, quæ contra Petrum Alexandrinum, & pro Timotheo Catholico edidit, idque multo magis, quod, ut ea faceret Imperator, te ipsum, ita enim ad nos scripsisti, hortatorem habuerit. Omnem conatum adhibere debebas, ut Imperatorem probiberes, Hæresin erigere, quam deiecerat, ne te ipsum impii in eam favoris suspectum redderes; neminem enim latet, quantum in animum Principis valeas. An mente tua excidit, Frater mi! quam acriter in Tyrannum Hæreticum pugnaveris (nempe in Basiliscum) an mercedem, quam tibi optimus Deus daturus erat, perditam vis? non te movet, quod oves Domini lacerentur? an more Mercenarii fugere cogitas? aut potius, cum nihil sit, quod timeas, quomodo suspicionem effugies, gregem tuum a suo Pastore prodi? Nihil timeamus Ecclesie, quam Iesus Christus conservandam promisit, sed proprium nostrum interitum metuamus, si furentem tempestate gubernaculum abjicimus. Proinde moneo, suadeo, & exhortor, ut emendes præterita, & non feras, ut tota Ecclesia denuo ob eorum audaciam periclitetur, qui in Concilium au-*

Sæculum V. *dent insurgere. Memento, Deum in Die*
A. C. 483. *judicii rationem a nobis exacturum, an*
Ecclesiam in eo statu, in quo illam a Pa-
tribus nostris accepimus, salvam præstite-
rimus. Se ipsum a Matris suæ Commu-
nione separat, qui in periculo versantem
destituit. Quia vero sinistra de te opi-
nio nobis non est, instantissime hortamur,
ut deinceps omnia ea amoveas, quæ a-
liorum mentibus suspicionem possent in-
gerere.

Ep. 2. p. 1053 In Epistola ad Imperatorem Felix
 initio Benevolentiam captat, dicens, vi-
 ros se misisse, qui suam Ordinationem
 ei notam facerent, & prima suo nomine
 obsequia Principi exhiberent. Querit-
 tur deinde, quod Imperator ad litteras
 Antecessoris sui, de Pace Ecclesiæ Ale-
 xandrinæ agentes, nihil responderit, at-
 que a Confessione S. Petri, seu quod i-
 dem esset, a Fide universalis Ecclesiæ
 deficere velle videatur. *Memento, in-*
quit, quid hostes tuos prostraverit, & ti-
bi denuo ad solium aperuerit viam. Ipsi,
dum Concilium Calcedonense, & Scripta
Beati Leonis laceffunt, ceciderunt, tu ve-
ro, dum eorum errores damnasti, ad ter-
reni Imperii culmen ascendisti. Nemo
jam in orbe terrarum super, qui Nomen
Imperatoris gerat. Deum tibi placatum
habere satage, cave indignationem Omni-
potentis

Epistola ad
 Imperato-
 rem.

potentis incurras! hoc a te rogo, & per ^{Sæculum V.}
 omnia obtestor! Marciani, & Leonis, A. C. 483.
 Augusta Memoria, Antecessorum tuorum,
 Exempla inspice, sequere Fidem eorum,
 quorum optimo jure Successor es. Seque-
 re Fidem, quam ipsemet es professus. In
 Regiæ tuæ Tabulario inquire jube, quæ
 Antecessori meo scripsisti, cum secundo
 Imperium auspicias es. Nullus nisi de
 conservanda Auctoritate Concilii Calce-
 donensis, & revocando Timotheo Catholi-
 co sermo. Inquirantur ea, quæ ad eun-
 dem scripsisti, cum ipsi tanquam Legitimo
 Episcopo reditum ad Ecclesiam Alexan-
 drinam gratulatus es: unde sequitur, Pe-
 trum tunc expulsam, Anti-Episcopum
 fuisse, & Hæresis Sectatorem. An non
 tu ille ipse es, qui, datis litteris, omnibus
 Episcopis, & Clericis Ægypti gravissi-
 mas pœnas minabaris, & nisi intra Bime-
 stre ad Timothei Communionem redirent,
 deponendos esse, & tota Ægypto proscri-
 bendos. Tu es, qui jussisti, ut omnes a
 Petro, vel a Timotheo Hæretico, tunc jam
 mortuo, ordinati, ad Communionem Ti-
 mothei Catholici reciperentur, si intra
 præscriptum tempus pœnitentes reverte-
 rentur. Tu volebas, ut Causa Petri un-
 quam novo examini subjiceretur. Tu
 sententia nunquam revocanda pronuncia-
 sti, non concessurum te, ut, si Timotheus
 fatis fungeretur, ei daretur Successor, qui

Sæculum V. A. C. 438. *non ex Clericis Catholicis, aut a Catholicis ordinatus esset. Qua ergo ratione ferre potes, ut Jesu Christi ovile bodie ille lupus infestet, quem olim ipse abegisti? Et inferius: An non ille est, qui annis abhinc triginta, ab Ecclesia Catholica deficiens, ejus hostes secutus, Hæresin docet, nunquam non fundendi humani sanguinis avidus. Denique sicut Dei Gratia Rempubicam a Tyranno Hæretico liberavit, ita tu Ecclesiam ab iis, qui Hæresis venenum spargunt, purga, & fac, ut S. Marci Sedes S. Petri Ecclesie reconcilietur. (*)* Hæ fuerunt Epistola, quas Felix Papa Episcopis Vitali, & Miseno Legatis suis Constantino-polim ferendas tradidit.

FINIS TOMI VI.



INDEX

(*) Quis non in hac Epistola veras Communitatis omnium Christianorum Patris Notas videret?